

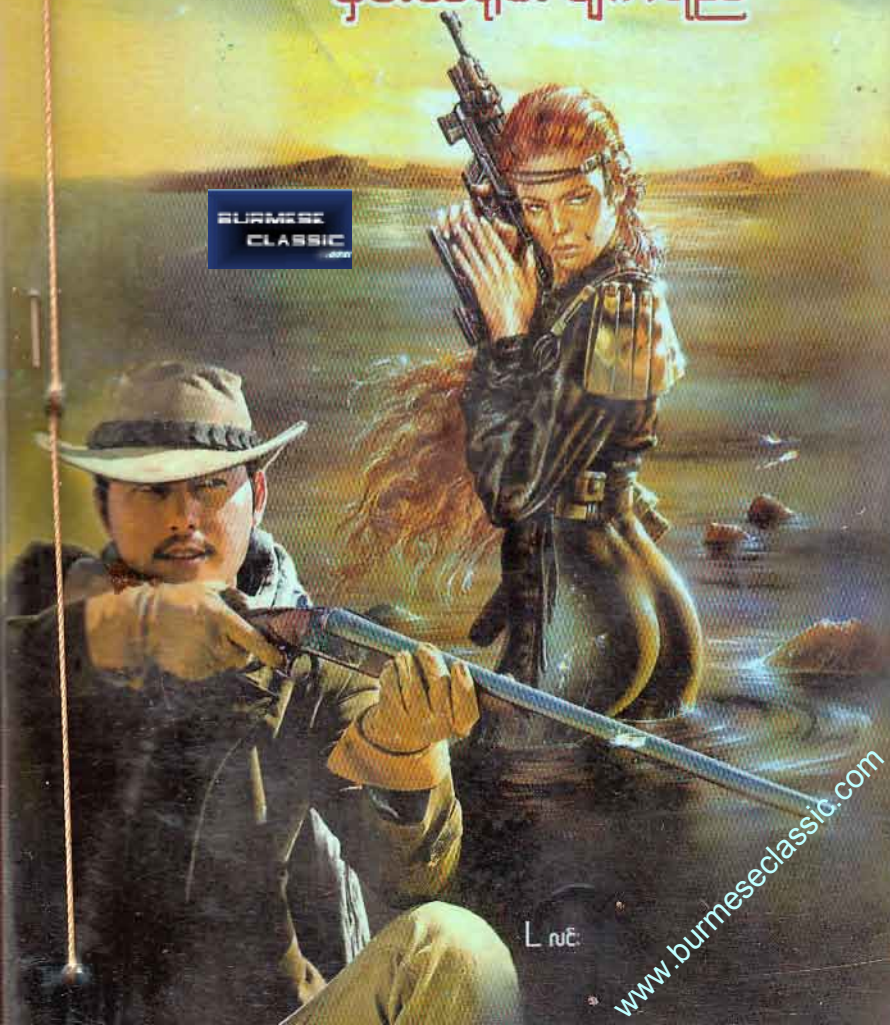

သတ္တမွန်တပေ

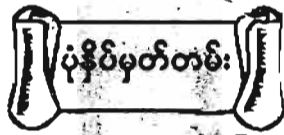
ရွှေဘဝင်

နှင်းဆီရိုင်း မျက်ရည်

BURMESE
CLASSIC

L နှင်း

ထုတ်ဝေခြင်း	- ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- (၁၀၀) ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် (၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
အတွင်းနှင့်
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်အိမ်နီသက်လွင် (မြို့-၁၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) ရပ်ကွက်
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	- Lလင်း
ကွန်ပျူတာ	- အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
ဖြန့်ချိရေး	- တူးတူး (သစ္စာမွန်)
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုအောင်ကျော်
စာအုပ်ချုပ်	- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

ရွှေဘဝင်

နှင်းဆီရိုင်းမျက်ရည် / ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၁၀-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) နှင်းဆီရိုင်းမျက်ရည်

ညောင်ခြေသံ

ညက တိတ်ဆိတ်နေဆဲ... .

ကောင်းကင်ထက်တွင် ကြယ်စင်များကလွဲပြီး လမင်းက
ပုန်းကောင်းနေဆဲ... . အလင်းပျံ့ပျံ့အောက်တွင် မြင်တွေ့နေရတဲ့
မြင်ကွင်းကတော့ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး၏ ချောက်ချားဖွယ်ပုံရိပ်
များပင်ဖြစ်သည်။

မြိုင်စံအိမ်ကြီးတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်အမဲလို့က်ခွေးကြီး
(၃)ကောင်ရှိနေသလို... . လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လုံခြုံရေးသေနတ်
သမားများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုသေနတ်သမားများ
စောင့်ကြပ်နေသောအဆောက်အအုံကြီးကတော့... . ကလေး
သူငယ်တွေရဲ့ အဆောင်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“အိ... .”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အိ... ”

ညဉ့်ဌာတ်တစ်ကောင်၏ အော်သံနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးမှာ လေခတ်သံ... လေတိုးသံများကိုစတင်ပြီး ကြားနေ
ရလေပြီဖြစ်သည်။

“လူးလူး”

“ဟင်... ဒေါင်း”

အိပ်ပျော်ပြောနေသော ကောင်မလေး လူးလူးကို...
ကောင်လေးနေဒေါင်း ပြတင်းပေါက်မှလှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး...

“မြန်မြန်ဆင်းခဲ့...”

“အင်း”

ကောင်မလေးလူးလူး ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျက်
လုံးငှောက်စားလိုက်ပြီး အသင့်ဖွင့်ထားသောပြတင်းပေါက်မှ ဆင်း
ခဲ့သည်။

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟို ခြံစည်းရိုးမှာ သားငယ်ပါတယ်”

“နေဒေါင်း...”

“ဘာလဲ လူးလူး”

“ငါ... ဖြူနုကိုခေါ်သွားချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါမလား... ဖြူနုက အရမ်းကြောက်တတ်တာ”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ... ငါ့သူ့ကို မထားခဲ့ချင်ဘူး”

“ကဲ... နင့်သဘောပဲ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ မြန်မြန်
သွားခေါ်ချေ”

“အေးပါ...”

လူးလူးတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပြန်တက်သွား
ပြီး၊ ဖြူနုကိုသွားခေါ်ခဲ့လေသည်။

နေဒေါင်းနှင့် သားငယ်တို့နှစ်ယောက် မြိုင်စံအိမ်တော်
ကြီးထဲကို ရောက်စကတည်းက ကြီးစားလာခဲ့သော ထွက်ပေါက်
ကို... ယနေ့အသုံးပြုပြီး ပြေးကြရမည်ဖြစ်သည်။

မြိုင်စံအိမ်ကြီးသည် ၈ လေးသုငယ်များကို ဒေသအရပ်
ရပ်မှ ခိုးယူပြီးဖမ်းချုပ်ထားသော ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ရောက်ရှိသူများသည် တစ်နေ
ရာတည်းမှ ရောက်ရှိလာသူများမဟုတ်ကြ။ အနယ်နယ်အရပ်
ရပ်မှ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဆုံစည်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

သားငယ်၊ နေဒေါင်း၊ လူးလူးနှင့် ဖြူနုတို့သည် မြိုင်စံအိမ်
တော်ကြီးကိုရောက်မှ ဆုံစည်းခဲ့ကြပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသူ
များဖြစ်သည်။ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး၏အရှင်သခင် ဦးမာန်ခက်ထန်

နေ့ရက်စက်မှု၊ စာနာမှုမရှိသောအောက်တွင် နေဒေါင်းတို့ကလေး သူငယ်တွေ လူနဲ့မမျှအောင် ခံစားကြရသည်။ ထမင်းကိုမဝရေ စာကျွေးမွေးပြီး ကလေးနှင့်မတန်သော အလုပ်များကိုလုပ်ခိုင်းရုံ တင်မက နယ်စပ်သို့ပို့တဲ့အထိ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

ဒါပေမယ့် မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ကလေးသူငယ်တွေ လျော့သွားခြင်းမရှိခဲ့ပေ. . (၅)ယောက်လျော့သွားရင် နောက် ထပ်(၅)ယောက်က ရောက်ရှိပြီးသားဖြစ်သည်။

နေဒေါင်းတွင် ဖခင်မရှိ၊ မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေ ရသော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဆိုပေမယ့် ဈေး ထဲတွင် သူများခိုင်းစေသမျှကိုလုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးနေရသော ကလေးတစ်ယောက်. . တစ်နေ့နေဒေါင်းကို ငွေကောင်းကောင်း ရသော အလုပ်တစ်ခုပေးမယ်ဆိုပြီး ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မှု ကို ယုံကြည်မိခဲ့တာကြောင့် မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ရောက်ရှိခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

သားငယ်ကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဦးလေး တစ်ယောက်၏ မွေးစားခြင်းခံရပြီး ကျောင်းတက်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သားငယ်မှာ ကျောင်းစာ ပေါ်တွင်စိတ်ပါခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်

ချက်အမှားကြောင့် လူညာခံရပြီးရောက်ရှိလာသူ. . .

လူးလူးမှာ မိထွေးရဲ့ရက်စက်မှုကိုကြောက်ပြီး အိမ်ပေါ် က ဆင်းပြီးခဲ့ရာမှ မြိုင်စံအိမ်ကြီးကိုရောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဖြူနုကတော့. . အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရောင်းစားခြင်း ကို ခံခဲ့ရပြီးရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

“နေဒေါင်း”

“လူးလူး. . မြန်မြန်လာ”

လူးလူးနောက်တွင် ဖြူနုလိုက်ပါလာပြီး၊ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိ. . .

“ငါတော့ ကြောက်တယ်”

“အေး. . နင်ကြောက်ရင် ဒီစံအိမ်ကြီးမှာသေမှာပဲ ဖြူနု၊ အသေခံချင်ရင်တော့ နေခဲ့”

“ဟင့်အင်း. . နင်တို့သွားမှတော့ ငါပါလိုက်မယ်”

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

သုံးယောက်သားထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံစည်းရိုးနားရောက် တော့. . .

“သားငယ် အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“မီးဆလိုက် ဒီတစ်ခါထိုးပြီးတာနဲ့ထွက်မယ်”

“အေး. . .”

လေးယောက်သား ချုံကွယ်တွင်ဝပ်ပြီးနေလိုက်ကြသည်။ ဖြူနုကတော့ အသားတွေတုန်ယင်နေသည်။

“လူးလူး ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြူနု. . . နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှါ. . .”

သားငယ်က အသံမထွက်ရန် အချက်ပြလိုက်သဖြင့် စကားသံတိတ်သွားသည်။ နေဒေါင်းတို့ရှေ့တွင် အမဲလိုက်ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ဖြတ်သွားပြီး. . . နေဒေါင်းတို့ဘက်ကိုခေါင်းပြုပြီး ကြည့်နေသည်။ အနံ့ခံသည့်သဘောပင်. . .

“ဖိုးနက်. . . ဖိုးကြီးလာ. . . လာ”

ခွေးနှစ်ကောင်ကို ထိန်းကျောင်းနေသော လူမှခေါ်လိုက်သဖြင့် သက်သာရာရသွားသည်။

“ဟူး. . .”

“ဟင်း. . .”

နေဒေါင်းတို့ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“သားငယ်. . . မင်းနေရာတွေ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်ကွ. . . နေ့ခင်းက အဲဒီဘက်မှာအမှိုက်

သစ္စာမွန်တပေ

သွားသွန်ရင်း သေသေချာချာလုပ်ခဲ့သေးတယ်. . .”

နေဒေါင်းတို့ထွက်ရမည့်အပေါက်က မစင်များစွန့်သော နေရာဟောင်းမှ ထွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဝပ်နေ”

နေဒေါင်းတို့အပေါ်တွင် မီးဆလိုက်ကြီးဖြတ်သန်းပြီး သွားနေသဖြင့် လေးယောက်လုံးဝပ်နေလိုက်ရသည်။

မီးဆလိုက်ကြီး ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွားသည်နှင့်. . .

“နေဒေါင်း. . . သွားမယ်”

“အေး. . .”

လူးလူး. . . ဖြူနုကိုလက်ဆွဲပြီး ပြေးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထွက်ရမည့်နေရာရောက်တော့. . .

“ဒီနေရာပဲ နေဒေါင်း. . .”

ပိတ်ထားသော ချုံနွယ်ကြီးကိုဆွဲလိုက်သည်နှင့် အပြင်သို့ထွက်နိုင်သော အပေါက်ဝတစ်ခုကိုတွေ့မြင်ရသည်။

“ထက်ကြမယ်”

. . .

သားငယ် အရင်ထွက်သွားပြီး၊ လူးလူးနှင့် ဖြူနုနောက်

သစ္စာမွန်တပေ

မ လူတို့ထွက်ကာ နေဒေါင်းနောက်ဆုံးမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဝုတ်...”

“ဟင်...”

“အမလေး”

ခြံစည်းရိုးအပြင်တွင်ရှိနေသော ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင်
ရဲ့ ဟောင်သံကြောင့် နေဒေါင်းတို့လေးယောက်လုံး သုတ်ခြေ
တင်ပြီးပြေးရတော့သည်။

“ဝုတ်...”

“ဝုတ်...”

နေဒေါင်းတို့ပြေးနေရသော နေရာသည်... တောစပ်
တစ်ခုထဲဖြစ်ပြီး ထိုလမ်းကို နေဒေါင်းကောင်းကောင်း မှတ်မိနေ
လေသည်။

မှတ်မိနေရခြင်းအကြောင်းက နေဒေါင်းတို့ကလေးများ
ကို ခေါ်ယူပြီးတော့ထဲတွင် ထင်းများထမ်းခိုင်းခြင်းကြောင့်...
ထိုလမ်း အနေအထားကိုမှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

နေဒေါင်းတို့နောက်ကို ခွေးနက်ကြီးနှင့် လူသုံးယောက်
ပြေးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“လူးလူး... ငါ... မောနေပြီ”

“ဖြူနု... နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နည်းနည်းတော့
တောင့်ထားစမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ် ဖြူနု... ငါတို့လွတ်တော့မယ်”

“ငါ... ငါ... ကြောက်တယ်”

“ဖြူနု...”

“ဖြူနု...”

နေဒေါင်းတို့ အော်ဟစ်နေသည့်ကြားမှ ဖြူနုကြောက်
အားပိုပြီး ပြေးထွက်သွားတာကြောင့် တားဆီးချိန်မရလိုက်ပေ။

“ဝုတ်...”

“အား”

အားလုံးမျက်လုံးထဲတွင် ချောက်ချားဖွယ်မြင်ကွင်းတစ်
ရပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကတော့ ဖြူနုကို ခွေး
နက်ကြီးတိုက်ခဲ့နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဖြူနုရယ်...”

“လူးလူး... ရပ်ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး သွားကြမယ်”

ဖြူနုအတွက် စိတ်မကောင်းကြပေမယ့်... ဘာမှမတတ်
နိုင်ကြတော့ပေ... ခုချိန်မှာ လွတ်မြောက်ရေးသည်သာ အဓိက

အကျဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“ဝုတ်...”

“ဝုတ်...”

ခွေးဟောင်သံတွေနှင့် ပြေးလိုက်သံတွေကြားနေရသည်။ အသံတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးကပ်လာနေလေပြီ။

“သားငယ်”

“နေဒေါင်း”

“ရှေ့နားမှာ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟင်”

“ဒီချောက်ကမ်းပါးဟာ... ငါတို့ရဲ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပြေးရမယ့် နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်ပဲ... ဒီလမ်းကလွဲပြီး တခြားလမ်းရွေးစရာမရှိတော့ဘူး”

“နေဒေါင်း”

“လူးလူး... ငါ့လက်ကို မလွှတ်အောင်ကိုင်ထားနော်”

“အင်း”

“ဒိုင်း...”

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရပြီဖြစ်တာကြောင့်...

“သားငယ်...”

“နေဒေါင်း”

“ခန့်ဆင်းကြတော့...”

“နေဒေါင်း”

သုံးယောက်သား ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ခန့်ဆင်းလိုက်ကြတော့သည်။

“ဝုန်း”

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စိမ့်အေးသွားပြီးနောက်... လူးလူးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်လည်း လွတ်သွားခဲ့လေသည်။

“နေ... ဖူး... နေဒေါင်း...”

“လူး... လူး”

နေဒေါင်း... လူးလူးလက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး၊ ကမ်းဆီသို့ ကူးခဲ့ပေမယ့် မရပေ... ကြာရင်နှစ်ယောက်လုံး ရေနစ်တော့မည့် အနေအထားကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နေဒေါင်း... လက်ပန်းကျလာလေပြီ...

“ဟင်...”

လူးလူးနှင့် နေဒေါင်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုကတော့ ငှက်ပျောပင်ကြီးတစ်ပင်မျှောပြီးလာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“လူးလူး.. ဖက်ထား”

“အင်း”

“ငါ.. သားငယ်ကို ရှာဦးမယ်၊ သားငယ်.. သားငယ်”

နေဒေါင်းရေထဲမှာ ခေါင်းဖော်ပြီးခေါ်နေပေမယ့်..

သားငယ်ထံမှ ပြန်ထူးသံကိုမကြားရတာကြောင့် စိုးထိတ်သွားသည်။

“ဝေါ.. .”

“ဟာ.. .”

“လူးလူး”

“နေဒေါင်း”

နေဒေါင်း.. ငှက်ပျောပင်ကြီးဆီ ကူးခတ်ပေမယ့်..

မရတော့ချေ။ ရေစီးက အရမ်းသန်နေတာကြောင့် ဝေးကွာသွားလေပြီ..

“လူးလူး.. .”

“နေဒေါင်း”

အဝေးဆီမှ လူးလူးထူးသံကိုသာ ကြားနေရပေမယ့် ဘာမှမမြင်ရတော့ချေ.. နေဒေါင်း ရေစီးအတိုင်းမျောပြီးလိုက်ပါလို့မရနိုင်တာကြောင့် ကမ်းဆီသို့ကူးခတ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကမ်းနားက ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး အမောဖြေတော့.. သူ့မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်ဥများယိုစီးကျနေလေတော့သည်။ သူ၏သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော.. သားငယ်၊ လူးလူးတို့နှင့်လမ်းခွဲလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

သူတို့၏ရှေ့ဆက်ကံကြမ္မာကို နေဒေါင်းမပြောတတ်တော့ပေ..

“လူးလူး.. .”

“လူးလူး.. .”

“သားငယ်.. .”

“သားငယ်.. .”

နေဒေါင်း အော်ဟစ်သံသည် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေပြီ.. လူးလူး၊ သားငယ်တို့ထံမှ တုံ့ပြန်သံကိုလုံးဝမကြားရတော့ချေ.. နေဒေါင်း ကမ်းနားတွင် ဒူးထောက်ပြီး ငိုကြွေးနေလေတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းခြင်းများစွာတို့က အမုန်းစိတ်ကို မီးထိုးပေးနေသလိုခံစားနေရတော့သည်။

ထို့အတွက် တစ်နေ့သူ.. မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို လက်စားချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း < ၁ >

“ကိုနေဒေါင်း”

နေဒေါင်း အိပ်ရာထဲတွင် မွေးနေ့စဉ်. . ခေါ်သံကြောင့်

“ဘာလဲ. . ပေတလူး”

“ဆရာကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့. . .”

“အေး. . ခုလာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပေတလူး ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့်. . နေဒေါင်း ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် ဦးထွန်းလူထိုင်ပြီးစောင့်နေသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

နင်းဆီခိုင်း မျက်ရည်

၁၅

“လူလေး. . အိပ်ရေးပျက်သွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော်အစောကြီးကတည်းက နိုးနေတာပါအဖေ၊ စောစောစီးစီးဘာကိစ္စတွေပေါ်လာပြန်ပြီလဲ. . .”

“ကိစ္စကတော့. . သားကိုယ်တိုင်ရှင်းရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ အဖေ”

“ဟိုကောင် မင်းကိုထူး သစ္စာဖောက်သွားလို့”

“ဟင်”

“ပစ္စည်းတွေနဲ့တစ်ခါတည်း လစ်သွားတယ်”

“တောက်”

နေဒေါင်း လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး. . .

“သား. . သဘောပေါက်ပြီ”

“အဖေ. . ပစ္စည်းရော၊ လူကိုပါလိုချင်တယ်”

“စိတ်ချအဖေ. . အိမ်ကပဲစောင့်နေပါ၊ သားရအောင် ခေါ်လာဝေးမယ်”

“ကဲ. . အဖေပြန်မယ်”

“အင်း”

သဏ္ဌာန်စာပေ

နေဒေါင်း ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ပြီး.. အဖေကို အပေါက်ဝထိလိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

နေဒေါင်းအဖေဆိုပေမယ့်.. အဖေအရင်းမဟုတ်ပါ။ နေဒေါင်းကို တောထဲမှကယ်တင်ခဲ့ပြီး၊ ကျေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားသော ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် အဖေ ဟုခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းလူသည် မှောင်ခိုလောကတွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ် ပြီး၊ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တာကြောင့် ဦးထွန်းလူ၏ မွေးစားသား နေဒေါင်းသည်လည်း ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ် ဦးဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဦးထွန်းလူ၏ အချိန်အဝါကြောင့်ဖြစ်သလို.. နေဒေါင်း ၏အရည်အချင်းကြောင့်လည်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်နေရ ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ထဲတွင် နေဒေါင်းကို လက်ရုံးရည်အရ ယှဉ် နိုင်သူမရှိသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် အပစ်အခတ်တွင်လည်း ယှဉ်နိုင်သူမရှိပေ။

“ပေတလူး...”

“ကိုနေဒေါင်း”

“ကားအသင့်ပြင်ထား.. ငါအပြင်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပေတလူးကို ကားထုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး.. နေဒေါင်းအခန်း ထဲသို့ဝင်ကာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာများကို ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ပြီးမှ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး..

“ကိုနေဒေါင်း.. အသင့်ပဲ”

“အေး”

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရဦးမလား”

“မလိုဘူး.. အိမ်မှာပဲစောင့်နေတော့”

နေဒေါင်း အမိုးဖွင့်ဂျစ်ကားကလေးကို မောင်းထွက် လာခဲ့တော့သည်။

မင်းကိုထူးသွားတတ်သော နေရာတစ်ခုကို နေဒေါင်း သိပြီးသားဖြစ်တာကြောင့် ထိုနေရာသို့ဦးတည်ပြီး မောင်းလာ ခဲ့လေသည်။

နေဒေါင်း.. ကားကို အိမ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိသစ်ပင် အောက်တွင် ရပ်ထားလိုက်ပြီးနောက်.. အိမ်နားဆီသို့ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခြံဝတ်ခါးနားသို့ရောက်တော့ အိမ်ထဲသို့မျက်လုံးတစ် ချက်ဝှေ့ရမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.. ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့တက်ကာ ခြံထဲသို့

ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ပိတ်ထားပေမယ့် . . အိမ်ထဲမှစကား သံတွေကို နေဒေါင်းကြားနေရသည်။ ထိုအိမ်ကလေးသည် . . မင်းကိုထူးရဲ့ အငယ်အနှောင်းဇနီး သင်းသင်းလှိုင်နေအိမ်ဖြစ် သည်။ မင်းကိုထူးအတွက် သင်းသင်းလှိုင်သည် နတ်သမီးတစ် ပါးဖြစ်နေတာကြောင့် မင်းကိုထူး ထိုအိမ်ကလေးကိုစွန့်ခွာပြီး၊ မသွားနိုင်တာကို နေဒေါင်းသိထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“သင်း . . အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လစ်မှဖြစ်မယ်”

“မောင်က ဘယ်ကိုလစ်မှာလဲ”

“ဘယ်ကိုလစ်ရမှာလဲ . . နယ်စပ်ကထွက်ပြီး၊ တစ်ဖက် နိုင်ငံကိုကူးရမယ်”

“ဟင်”

“မောင် . . ခု မလာတဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့တန်ဖိုးက မနည်း ဘူး . . မောင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကောင်းကောင်းအခြေချ လို့ရတယ်”

“မောင်ရယ် . . ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ . . သူတို့ထက်လျင်လို့လုပ်ခဲ့တာ မပိုင်ရင်ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း လစ်မယ် . . .”

မင်းကိုထူးနှင့် သင်းသင်းလှိုင်တို့ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယ် စီလွယ်ပြီး ထွက်မည်အပြု . . .

“သွားတော့မလို့လား မင်းကို . . .”

“ဟင် . . . နေဒေါင်း”

“မင်း . . မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ . . မဆိုးဘူး”

“ကဲ . . .”

“ဗွီ”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

နေဒေါင်းကို အမှတ်မထင် . . မင်းကိုထူးခါးကြားမှ ဓား မြှောင်ကိုထုတ်ပြီး ဝင်ပြီးထိုးလိုက်ပေမယ့် မရလိုက်ပါ။

နေဒေါင်း . . အသာအယာရှောင်ပြီး၊ မင်းကိုထူးမျက် နှာကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ရှင် . . .”

သင်းသင်းလှိုင် ကြောက်အားပိုပြီး ကြည့်နေလေသည်။

မင်းကိုထူးကတော့ ကြမ်းပြင်တွင်ပြန်ပြီးမထနိုင်သေး

ချေ . . .

“ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်းတွေ”

“မသိဘူး”

“မင်းက ဒီလိုလား.. ကဲ”

“အား.. အိ”

နေဒေါင်း အကြောကိုဆွဲပြီး နှိပ်ထားလိုက်တာကြောင့်
မင်းကိုထူးအောက်တွင် လူးလှိမ့်နေတော့သည်။

“ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ပြော.. ပြော.. ပါမယ်၊ နေဒေါင်းရာ..”

“ကဲ.. ပြော”

“သင်း.. သင်း.. ပေးလိုက်”

“ဟုတ်”

သင်းသင်းလှိုင်က သူ့ဘေးမှအိတ်အနက်ကြီးကို..
နေဒေါင်းရှေ့ကို တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ငါလူလည်း မသတ်ချင်ဘူး.. အနိုင်လည်း မကျင့်ချင်
ဘူး မင်းကိုထူး”

“ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါကွာ”

“မင်းတောင်းပန်တာ နောက်ကျသွားပြီ၊ ဟာကယ်လို့သာ
မင်းကို မင်းရဲ့ဇနီးမယားနဲ့ကလေးတွေဆီမှာ ငါတွေ့ခဲ့ရင် မင်းကို

ထားခဲ့မှာပါ.. ဒါပေမယ့် မင်းလိုသစ္စာမရှိ၊ အိမ်ထောင်ရေး
ဖောက်ပြန်တဲ့ကောင်ကို ငါထားခဲ့လို့မရဘူး.. ကဲ”

“ဖြောင်း”

“အိ..”

မင်းကိုထူး.. ခေါင်းစိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ကဲ.. ဒေါ်သင်းသင်းလှိုင် ခင်ဗျားဘာပြောချင်သေး
လဲ”

“ခုကိစ္စ.. သူ့ဘာသာသူလုပ်တာ ကျွန်မဘာမှမသိဘူး”

“ခင်ဗျားက.. အကျိုးခံစားတော့အတူတူပဲလေ”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မနဲ့မပတ်သက်ပါဘူး”

သင်းသင်းလှိုင် အတင်းငြင်းဆိုနေတာကို နေဒေါင်း
ကြည့်ပြီး.. ပြုံးမိသည်။

“မင်းကိုထူးရေး.. မင်းသိပ်ပြီးချစ်တဲ့ သင်းသင်းလှိုင်က
သူနဲ့မပတ်သက်ဘူးတဲ့.. ဒီတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းခံပေါ့
ကွာ.. ဟား.. ဟား.. ဟား..”

မင်းကိုထူးကို ဆွဲမပြီးခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

နေဒေါင်းတို့လောကကြီးဟာ ဒီလိုပါပဲ.. သစ္စာတရား
ဆိုတာ ရှားပါးသောပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေလေပြီ၊ လျင်သူကလျင်

၂၂

ရွှေဘဝင်

သလိုစားပြီး . . ဦးသူက ဦးသလိုလုပ်နေကြတဲ့ ဒုစရိုက်လောက
တွင်တရားသည် မျှတသည်ဆိုတာမရှိပေ. . .

ထိုအထဲတွင် နေဒေါင်းရောက်နေခြင်းသည် စိတ်
မသက်သာလှပေမယ့် နေဒေါင်းဘဝအတွက် ရွှေ့ချယ်စရာလမ်း
မရှိခဲ့တာမို့ ထိုလမ်းသည်အကောင်းဆုံးလမ်းတစ်ခုပင်ဖြစ်နေ
လေသည်။

အဆိုးအကောင်းတွေ ပိုင်းခြားနိုင်ပေမယ့် . . တချို့ကိစ္စ
များတွင် ဆိုးသည်ကောင်းသည်ကို နေဒေါင်းဝေခွဲပိုင်းခြားခွင့်
မရှိပေ. . ငွေအတွက် မိုက်တွင်းနက်နေသူတွေကို မေတ္တာထား
ပြီးတရားပြနေလို့မရနိုင်မှန်း သိထားတာကြောင့် . . နေဒေါင်း
မိုက်နေရလေပြီ. . .

ထိုသို့မိုက်ရခြင်းသည် သူ့ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်ပင်
မဟုတ်လား. . . ။

အခန်း < ၂ >

နေရှင် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကျင်းပသော . . အဆောင်
အယောင်ခင်းကျင်းပြသသော ပွဲကလေးတစ်ခုတွင် ရွှေရောင်
ပတ္တမြားရောင်တွေက တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေလေသည်။ ငွေရှိ
လူတန်းစားအတွက် ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီးပြုလုပ်သော ပါတီပွဲလေး
ပင်. . ထိုပါတီပွဲတွင် အမှောင်လောကရဲ့အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ
တွေ စကားပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြရင်း. . ဟန်ပြပါတီပွဲပင်၊ ငွေမဲ့
ဖလှယ်သောပါတီပွဲလေး တစ်ခုဆိုလျှင် မမှားပေ။

လာရောက်သူ . . တက်ရောက်သူများထဲတွင် လူငယ်
လူရွယ်တွေက နည်းပါးပြီး . . သက်ကြီးအရွယ်တွေကများပြား
လှသည်။ အမှောင်လောကကြီးရဲ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များ
စုဝေးသောပွဲကလေးတစ်ခုဆိုလျှင် မမှားပေ. . ဒါပေမယ့် . .

သဒ္ဓါဗျူဟာပေ

တက်ရောက်လာသော လူများသည် ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးများ ဖြင့် တကယ့်လူကြီးလူကောင်းကြီးများသဖွယ် ဟန်ရေးပြ ကောင်းသော သူများဖြစ်ကြသည်။

“ဦး... ”

ထိုပါတီပွဲကလေးကို ကားကလေးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာ သည်နှင့် စားပွဲအားလုံးမှမျက်လုံးများ... ထိုကားဆီသို့ရောက် သွားခဲ့ကြသည်။

ကားကလေးရပ်ပြီး ဆင်းလာသူက...

‘စောနန်းမြင့်မိုရ်’

အမှောင်လောကသားတို့ကို အလှမာယာဖြင့်စွဲဆောင် နိုင်သော အမျိုးသမီး... သူမအလှအောက်တွင် ယစ်မူးနေသူ များက ဒုနဲ့ဒေးပေါများလှသည်။ စောနန်းမြင့်မိုရ် အနေနဲ့ကတော့ မူပိုင်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ...

အားလုံးကို ခပ်ပါးပါးလေးဆက်ဆံပြီး ရှောင်နိုင်သူဖြစ် တာကြောင့် အမှောင်လောကရဲ့ ခေါင်းဆောင်များကပို၍ တမ်း တတောင့်တနေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။ ထို အထဲတွင် ရှမ်းစော်ဘွားသူဌေး ဦးစိုင်းဇာသျှန်သည် ပထမဦး ဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“မဲခေါင်”

“ဆရာ... ”

“စောနန်းမြင့်မိုရ်ဆိုတာ သူလား... ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ငါသူနဲ့မိတ်ဆက်ချင်တယ်... ဖြစ်မလား”

“ဆရာဖြစ်ချင်ရင် မဖြစ်တာမရှိပါဘူး... ခဏစောင့်”

တပည့်ဖြစ်သူ မဲခေါင်မှ... စောနန်းမြင့်မိုရ်ထိုင်နေ သော စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားပြီး...

“မစောနန်းမြင့်မိုရ်... ”

စောနန်းမြင့်မိုရ်မှာ သောက်နေသောအအေးခွက်ကို အသောက်မပျက်ဘဲ မဲခေါင်မျက်နှာကိုခပ်ထွေထွေကလေး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပြော... ”

“ဆရာက... တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“တွေ့ချင်ရင် လာခဲ့ပေါ့”

“ဒီလို နေရာမျိုးမှာမတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

“အလဲ့... မင်းဆရာက ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာတွေ့ချင် တာလဲ”

“အေးချမ်းတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“မင်းဆရာဘယ်သူလဲ...”

“စိုင်းဇာသျှန်...”

“ဪ... စော်ဘွားကြီးကိုး၊ ကောင်းပြီ... တွေ့မယ်
နေရာကိုချိန်းလိုက် လာခဲ့မယ်”

“OK...”

စောနန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့စားပွဲမှ မဲခေါင် ပြန်ပြီးထသွားသည်
နှင့်... စောနန်းမြင့်မိုရ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုအပြုံးသည် တကယ်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

စောနန်းမြင့်မိုရ်ရဲ့ မာယာထောင်ချောက်အောက်တွင်
သားကောင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတော့မည်ဖြစ်သည်။

“တိ... တိ... တိ”

စောနန်းမြင့်မိုရ် လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးမှခေါ်သံကြောင့်
လှမ်းယူပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

“x = x - + x”

“ကောင်းပါပြီ”

“+ - x + x”

“စိတ်ချပြီးသာ စောင့်နေပါ... ကျွန်မ မကြာခင်လာခဲ့ပါ
မယ်”

စောနန်းမြင့်မိုရ်သည် ဖုန်းကလေးကို ပြန်ပြီးပိတ်လိုက်
ပြီး... ခွက်ထဲက အအေးလက်ကျန်ကို ကုန်အောင်သောက်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ... နှုတ်ခမ်းနီတောင့်ကလေးကိုထုတ်ကာ
ခပ်ပါးပါးကလေး ဆိုးလိုက်တော့သည်။

ဟိုတယ်အမည်က ပန်လောင်ဝါ။ ဖွင့်ထားသည့်နေရာက နယ်စပ်ဒေသ. . ဒုစရိုက်လောကသားများ နားခိုရာနေရာလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ စောနန်းမြင့်မိုရ် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီးနောက်. . ကားသော့ကို ဟိုတယ်ကောင်လေးထံသို့ ပေးလိုက်သည်။

“သီးသန့်ခန်းမှာ. . ဆရာစောင့်နေပါတယ်”
မဲခေါင်က စောနန်းမြင့်မိုရ်ကို ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။
စောနန်း. . ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး. .
သီးသန့် အထူးခန်းထဲသို့လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။
အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်. . .
“မင်္ဂလာပါ. . စောနန်းမြင့်မိုရ်”
“မင်္ဂလာပါ. . ဦးစိုင်းဇာလျှန်”

“ဦးလို့တပ်ခေါ်ရတဲ့အထိ အသက်မကြီးသေးပါဘူး”
“ဒါဆို. . ဆောနီး. . ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ ညွှန်ပြပါ. . .”

“ကိုကြီးလို့. . အတိုဆုံးခေါ်နိုင်ပါတယ်”
“ကောင်းပြီ. . ကိုကြီးဆိုလည်း ကိုကြီးပေါ့။ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက စကားပြောရုံသက်သက်တော့မထင်ဘူး”

“စောနန်းဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှတော့ ကိုကြီးဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“ပြောနိုင်ပါတယ်”
“ကိုကြီး. . စောနန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူချင်တယ်”

“ဆန္ဒတွေက မစောလွန်းဘူးလား. . ခုမှတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့တာပဲရှိသေးတယ်. . တောင်းဆိုမှုက မြန်ဆန်မနေဘူးလား”

“ကျုပ်က အချိန်ဆွဲတာတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်မရှည်ချင်ဘူး. . .”

“ကောင်းပြီလေ. . .”

“စောနန်း. . သဘောတူတယ်ပေါ့”

“ကျွန်မ စဉ်းစားဖို့အချိန်ပေးပါ”

“ဘယ်လောက်ထိ အချိန်ပေးရမလဲ”

“နာရီပိုင်းလောက်ပါ. . .”

“ကောင်းပြီ. . . တစ်ခုခုသောက်ရင်း စဉ်းစားပေါ့၊
စောနန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်သက်လုံးတာဝန်ယူချင်တယ်”

“ဒီလောက်ထိ ကိုကြီးစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“စဉ်းစားပြီးသားပါ”

“လက်ရှိ ရှိနေတဲ့. . . ဇနီးမယားကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“သူတို့အတွက်. . . ကျုပ်ထိုက်သင့်တာကို ပေးထားပြီး
သားပါ. . . သူတို့လည်း ဝင်ပြောပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ”

“ပိုင်တယ် ဆိုရမှာပေါ့”

“စိုင်းဇာသျှန်ဘဝမှာ မပိုင်တာဘာမှမရှိဘူး”

“ဒီကိုလာတာ ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့တစ်ခုတည်းတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး”

“တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး. . . နှစ်ခု”

“ဘာတွေလဲ”

“တစ်ခုက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ. . . တစ်ခုကတော့

စောနန်းနဲ့တွေ့ဖို့”

“သေချာရဲ့လား”

“တကယ်သေချာတယ်. . . ကျုပ်ဟိုမှာ မင်းသတင်းကြား
တတည်းက မင်းကိုသိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတာလေ. . . ဒါကြောင့်
ရတနာအရောင်းအဝယ်နဲ့ထွက်လာရင်း. . . မင်းကို ဆုံနိုင်အောင်
ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

“ကျွန်မကို ဒီလောက်ထိစွဲလမ်းလိမ့်မယ်လို့မထင်ထားခဲ့
ပါဘူး. . . အံ့ဩစရာပဲ ကိုကြီးလိုရှမ်းစော်ဘွားကြီးတစ်ယောက်
နဲ့ ချစ်ခြင်းကိုခံရတာဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့ကိစ္စကို စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ကျွန်မအတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံမယ်”

“စိတ်ချ. . . မင်းအတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်”

“ကောင်းပြီ. . . ကိုကြီးသဘောပဲ”

စောနန်းရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကိုကြားလိုက်ရသော စိုင်းဇာသျှန်
မျက်လုံးမှာ ဝင်းလက်သွားပြီး. . .

“ကျုပ်စိစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ကိုကြီးသဘောလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ဖြောင်း”

ဦးစိုင်းဇာသျှန် လက်ခုပ်တီးလိုက်တာကြောင့် မဲခေါင် အထဲကို ဝင်လာပြီး...

“ဆရာ. . ပြောပါ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးအခန်းကို ပြင်ထားလိုက်”

“စိတ်ချဆရာ. . ဪ. . ဆရာ. . ဟိုပစ္စည်းတွေ”

“ငါတို့အခန်းထဲမှာပဲ ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဲခေါင် ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးစိုင်းဇာသျှန်မျက်လုံးတို့သည် တက်မပ်မှုတွေ စွဲကပ်နေလေပြီဖြစ်သည်။

စောနန်းမြင့်မိုရ်. . ဟိုတယ်ရဲ့ အထူးသီးသန့်အခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့စဉ် ရီဝေနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး. . အခြေအနေမကောင်းဘူးလား”

“ဟာ. . ဒီလောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . မဲခေါင်”

“ဆရာ. . အားလုံး OKပြီလား”

“OK ပါပြီ ဆရာကြီး”

“စော. . .”

စောနန်းမြင့်မိုရ် ခါးကလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး. .

စိုင်းဇာသျှန်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကြီး လွှတ်ပါဦး”

“လွှတ်ချင်တော့ဘူးကွာ”

“အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလဲပါရစေဦး. . .”

“အင်း”

စိုင်းဇာသျှန်ကို ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲထားလိုက်ပြီး. . စောနန်းမြင့်မိုရ် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ရွှေအိုးရောင်လေးကိုဖွင့်ကာ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုထုတ်ယူကာ ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် စိုင်းဇာသျှန်က စောနန်းမြင့်မိုရ်ကို အတင်းဖက်တော့သည်။

“ကို. . ကိုကြီးကလဲ”

“သိပ်ချစ်လို့ပါကွာ. . .”

“ချစ်တာကြီးကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ တကယ်ပဲ”

“အိ. . .”

စိုင်းဇာသျှန်နားခေါင်းဝကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်ပိတ်လိုက်တာကြောင့် ခဏအတွင်းမှာ. . စိုင်းဇာသျှန်တစ်ယောက်ဘာကိုမှ သတိမရတော့ချေ. . .

ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေသော. . စိုင်းဇာသျှန်ကို

ထားခဲ့ပြီး စောနန်းခွတင်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးမှ...
 စိုင်းဇာသျှန်၏ အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...
 “ဟင်”

ရတနာတွေများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 စောနန်း တစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင်းပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။
 အပြင်တွင်ရှိနေသော နောက်တစ်ယောက်ရှင်းဖို့ပဲရှိတော့သည်။
 စောနန်း တံခါးကလေးကိုဖွင့်ပြီးနောက်...
 “ကိုမဲခေါင်...”
 “ဟင်... မစောနန်းမြင့်မိုရ်”
 “ခဏ”

အပြင်တွင်စောင့်နေသော မဲခေါင်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်
 တာကြောင့် စောနန်းဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။
 စောနန်း၏ မပေါ်တပေါ်ရင်သားပြင်ကိုကြည့်ပြီး...
 မဲခေါင် မျက်လုံးများအရောင်ထွက်နေလေသည်။
 “ဘာကိစ္စလဲ ဟင်...”
 “ရှင့်ဆရာကတော့ အရက်အရှိန်နဲ့မှောက်နေပြီလေ”
 “ဟင်...”
 “ကျွန်မ ရေသိပ်ဆာနေလို့ ရေသန့်အေးအေးတစ်ဘူ

လောက် လာပြီးပို့ပေးပါလား”
 “ရ... ရပါတယ်...”
 မဲခေါင် အပြေးကလေး အောက်သို့ဆင်းသွားလေ
 သည်။ ခဏအကြာ...
 “ဒေါက်... ဒေါက်...”
 အခန်းပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့်...
 “ကိုမဲခေါင် ဝင်ခဲ့ပါ”
 “ကျွီ”
 မဲခေါင် တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်ချိန်တွင်...
 “ဟာ”

မဲခေါင် မျက်လုံးများမယုံရဲအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။
 စောနန်းက အပေါ်အကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ထားပြီးရိဝေစွာ
 ကြည့်နေတာကြောင့်...
 “ဂလု...”

မဲခေါင် မနေတတ်သလိုဖြစ်နေလေသည်။
 “ရှင့်ဆရာက အလကား... ဘာမှအသုံးမကျဘူး...
 အရက်လောက်ပဲ အရသာခံတတ်တာ ကိုမဲခေါင်”
 “မ... မ... စောနန်းမြင့်မိုရ်”

စောနန်း.. မဲခေါင်နားသို့တိုးကပ်လိုက်ပြီးနောက်
“ရှင်.. ဘယ်လိုဆန္ဒရှိလဲ”

“ဟင်...”

“အို...”

မဲခေါင်.. စောနန်းကိုအတင်းဖက်လိုက်ချိန်တွင်..

“အို...”

စောနန်း၏ လက်ကိုင်ပဝါကလေး မဲခေါင်နှာခေါင်းဝ
ဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ခဏအကြာတွင် ခွေကျသွားပြီး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
လဲကျသွားတော့သည်။

“တဏှာရှုတွေ”

စောနန်း သူ့အင်္ကျီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြန်
ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး၊ စိုင်းဇာသျှန်တို့ ရတနာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး
ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဟိုတယ် အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့.. ဟိုတယ်
ကောင်လေးထံမှာ ကားသော့ကိုတောင်းယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

စောနန်းကားပေါ်ရောက်တော့ ကျေနပ်စွာဖြင့်ပြီးလိုက်

မိတော့သည်။ ကျားတွေကြားမှာ ဆော့ကစားခဲ့သော သူ၏ ပွဲစဉ်
ကလေးက ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ..

စောနန်း ဒီမြို့က အမြန်ထွက်ခွာဖို့ပဲရှိသည်။ စောနန်း
နေထိုင်သော တိုက်နှင့်ကားတို့သည် လခဖြင့်ငှားရမ်းထားခြင်း
ဖြစ်တာကြောင့် ပြန်လည်အပ်နှံပြီး၊ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာဖို့သာ
ရှိတော့သည်။ မစောနန်းမြင့်မိုရ်ဆိုသော အမည်ကလေးမှာ
တကယ်သူ၏အမည်အရင်း မဟုတ်ပေ။ အမှောင်လောကသား
များကိုလှည့်စားရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသောနာမည် တစ်ခု
သာဖြစ်သည်။ ခုတော့ စောနန်းမြင့်မိုရ်အမည်ကို သူမအဆုံး
သတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ပွဲစဉ်က ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား...

စိုင်းဇာသျှန်နှင့် မဲခေါင်တို့အတွက် လက်ကိုင်ပဝါ
မေ့ဆေးလေးကတော့ တစ်ရက်လောက်ကောင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်
မည်ဖြစ်သည်။

“ဟိ... ဟိ...”

သူမ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ရင်း အသက်ကိုခုပ်ပြင်း
ပြင်းကလေး ရှူရှိုက်လိုက်တော့သည်။

ဘခန်း ◀ ၃ ▶

ဒုရဲအုပ် နန္ဒခေါင်တို့ရဲကားကလေး ညကင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာ နန္ဒ”

“ဘာလဲ.. သိန်းဆွေ”

တပ်ကြပ်သိန်းဆွေ ကားမောင်းရင်း.. နန္ဒခေါင်ကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သဖြင့်...

“ဒီည ယတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲနော်”

“အေး.. တိတ်ဆိတ်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သိပ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့...”

“ဆရာနန္ဒနဲ့ တွဲပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာတွေက များလာလို့ ဒုရဲရိုက်လောကကို စိန်ခေါ်ဖို့ဝန်မလေးတော့ဘူး”

“တော်တော်ဟုတ်နေပါလားကွ... ”

“ဆရာကို မနေ့ကရဲမှူးကြီးကတောင် ပြောနေတယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ.. မကောင်းကြောင်းတွေလား...”

“ကောင်းကြောင်းတွေပါ.. ဆရာတစ်ယောက် ရှိနေလို့ ဒီမြို့ကလေးမှာ ဒုစရိုက်လောကသားတွေ သိပ်ပြီးခြေမရှုပ်ရဲကြတော့တာတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ.. ကျွန်တော်ဒီမြို့မှာ တာဝန်ကျတာ(၁၀)နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သိပ်ပြီးဆိုးတဲ့မြို့.. ဒုစရိုက်သမားတွေ အတွက် မြို့တော်တစ်ခုလို့ခေါ်တွင်ပြောနေကြတာ.. ဆရာရောက်လာပြီးသိပ်မကြာဘူး.. ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့တာလေ...”

“ဒါကလည်း ငါတစ်ယောက်တည်း ကောင်းလို့မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. အားလုံးကောင်းကြလို့ပဲ မဟုတ်လား”

“အားလုံးကောင်းကြတယ်ဆိုတာလည်း.. ဘေးကဝိုင်းရံရံလေးလောက်ပါ၊ ဆရာကိုယ်တိုင်က စွန့်စွန့်စားစားဖမ်း

ဆီးမှုတွေကြောင့်က များပါတယ်. . ဪ. . စကားမစပ်၊ ဆရာ အဖေရောဂါသက်သာသွားပြီလား”

“သိပ်တော့ မသက်သာသေးပါဘူး. . ဒါပေမယ့်ဆရာ ဝန်ကတော့ ပြန်ပြီးကောင်းသွားမယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“သူ့ရောဂါက. . ဘာရောဂါလဲ”

“အောက်ပိုင်းအကြောတွေ ဆိုင်းကုန်တာ အရင်တုန်း က တောထဲမှာလုပ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေကြောင့်ပေါ့ကွာ”

“တောထဲမှာ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲဆရာ”

“အဖေက ဆေးဆရာတစ်ယောက်လည်းဖြစ်. . တောလိုက်လည်းအရမ်းဝါသနာပါတော့ အချိန်တိုင်း တောထဲ မှာအနေများခဲ့တယ်လေ. . ဒီဒဏ်တွေကို အသက်ကြီးတော့ ပေါင်းပြီးခံရတာပေါ့ကွာ”

“ဆရာအမေဆုံးတာ ကြာပြီလား”

“အင်း. . (၅)နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ”

“ဆရာကိုတော့ သိပ်ချစ်ကြတယ်နော်”

“အင်း. . ဒါတောင် ငါကသူတို့သားအရင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်. . သားအရင်းမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . ငါ့ကိုတောထဲကနေ ကယ်တင်ပြီးမွေး စားခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်လို. . ဆရာပြောတာကို သိပ်မရှင်းဘူး”

“နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့

ကွာ. . ခုတော့နေဦး”

“ဆရာဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ”

“ဟင်. . . ဟိုမှာ”

“ဝူး. . . ကျွီ. . . .”

သိန်းဆွေ ကားဘရိတ်ကိုနင်းလိုက်ရသည်။ ကလေး ငယ်တစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးတာကြောင့်ပင်. . .

“သိန်းဆွေ. . .”

“ဗျာ. . ဆရာ”

“ကလေးနောက်ကို လိုက်စမ်း. . . တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို ပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . .”

သိန်းဆွေက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး၊ ကလေးနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့လေသည်။ ခဏအကြာ ကလေးကိုခေါ်ပြီးပြန်လာ သည်. . ကလေးငယ်က ငိုယိုနေလျက်. . .

“သား. . သား. . ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဦးဦးကိုပြော”

“ဟီး. . ဟီး. . ဟို. . ဒက်ဒီနဲ့ မာမီတို့ကို လူဆိုးတွေ ခမ်းထားကြတယ်”

“ဟင်...”

“ဘယ်မှာလဲသား...”

“အိမ်မှာ...”

“သားအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ... ဦးဦးတို့ကိုပြ”

“ဟီး... ဟီး... အီး...”

ကလေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို နန္ဒခေါင်တို့နှစ်ယောက်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“ဟိုအိမ်...”

ကလေးပြသော အိမ်ကို... နန္ဒခေါင် တစ်ချက်အနီးကပ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

အိမ်ထဲတွင် မသင်္ကာဖွယ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်...

“သိန်းဆွေ...”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိန်းဆွေ... စကားပြောစက်နှင့် ဌာနချုပ်ကိုသတင်းပို့နေချိန်တွင်...

နန္ဒခေါင် ခြံဝန်းထဲကိုဝင်ရန် ကြိုးစားနေတော့သည်။

“ဆရာဖြစ်မလား...”

“ငဲ့ဘဝမှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာမရှိဘူး... မင်းအပြင်ကနေ တလေးနဲ့စောင့်နေခဲ့... ကြားလား”

“ဟုတ်...”

ချုံ့ကွယ်ကနေ ခြံဝန်းထဲကို အမှောင်ရိပ်ကိုအကာအကွယ်ပြုပြီး... ဝင်ရောက်လိုက်တော့သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်ရပ်ပြီးစောင့်နေလေသည်။

နန္ဒခေါင်မှာ အိမ်နားသို့ခြေသံလုံစွာချည်းကပ်လိုက်ပြီး၊ အစောင့်ကောင်နားသို့ အနီးဆုံးရောက်ရှိသွားပြီး... နန္ဒခေါင် အိတ်ထဲမှဘောပင်ကိုထုတ်ပြီး၊ အောက်သို့ပစ်ချကာ ကပ်နေလိုက်သည်။

“တောက်”

“ဟင်...”

အစောင့်လူဆိုး ဘောပင်ကျသံကြောင့်ထွက်လာပြီး... ဘောပင်ကိုကောက်ယူစဉ်...

“ဖြောင်း”

“အင့်”

ဇက်ပိုးကို တစ်ချက်တည်းနဲ့အမေ့ဆော်ပစ်လိုက်ပြီး... ဘေးသို့ဆွဲထားလိုက်သည်။ ဟနေသော ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်

ထဲသို့ လှမ်းကြည့်တော့ အိမ်ထဲတွင် ဓားပြတိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း(၅)ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော်တို့ကိုကြီးဖြင့်ချည်ပြီး.. သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်းများကို တောင်းနေကြသည်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းမမာနဲ့နော်.. စိတ်က သိပ်ပြီးမရှည်ချင်တော့ဘူး”

“ကျုပ်မှာ တကယ်မရှိတာပါ”

“သေတော့မယ်.. အချိန်မရှိဘူးဗျာ မြန်မြန်ထုတ်ပေး”

“တကယ်မရှိတာပါ”

“ကဲကွာ..”

“ခွပ်”

“အား...”

“ဆရာ.. အချိန်သိပ်မရှိဘူး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့ကောင် သတ်ပစ်ကွာ”

ဓားပြတစ်ယောက်က ဓားထုတ်ပြီးထိုးမည်အပြု..

“ဝှံ”

“ဒုတ်”

“အ...”

“ဟင်...”

နန္ဒလှမ်းပြီးပစ်လိုက်သော ဓားမြှောင်သည် ဓားပြလက်တွင်စိုက်သွားပြီး.. ဓားပြများရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဓားကဘယ်ဆီက လာနေမှန်းကိုသူတို့မသိကြပေ..

“အိမ်ရှေ့မှာစောင့်နေတဲ့ မဲလုံး.. မဲလုံး”

ဓားပြခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အော်ဟစ်ပြီးခေါ်နေပေမယ့်.. မဲလုံးဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ နန္ဒခေါင်လက်ချက်ဖြင့်.. အိပ်ကောင်းနေလေပြီ..

“ငတိုး”

“ဆရာကြီး”

“မင်းထွက်ပြီး ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငတိုးဆိုတဲ့ကောင်.. သေနတ်တရမ်းရမ်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

“မဲလုံး.. ဟေ့ကောင်မဲလုံး ဒီကောင်တော့ကွာ”

“မဲလုံးက ဒီမှာကွာ”

“ခွပ်...”

“အိ”

နန္ဒခေါင်.. အရှိက်ကြားကို ထိုးထည့်လိုက်တာကြောင့်

အသံပင်မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ငတိုး. . ငတိုး”

“တောက်. . လိုက်သွားတဲ့ကောင်ပါ။ မြေမျိုနေပြီလား
မသိဘူး. . ငမန်းနဲ့ ငထိုက်. . မင်းတို့နှစ်ယောက်ထွက်ပြီးကြည့်
စမ်း. . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ထပ်နှစ်ကောင် ထပ်ပြီးထွက်လာတာကြောင့်
နန္ဒခေါင် အသင့်ပြင်ထားလိုက်တော့သည်။

ဓားပြနှစ်ကောင် အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်. . .

“ဟိတ်. . .”

“ဟင်”

“ခွပ်. . .”

“ဖြောင်း”

“အား”

မထင်မှတ်ပဲ. . တိုက်ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရတာကြောင့်
လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်. . နန္ဒခေါင်လည်း နှစ်ယောက်တစ်ယောက်
မို့ ဆက်တိုက်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

“ဒုတ်”

“အို”

“ခွပ်. . .”

“အား. . .”

ဓားပြနှစ်ကောင် မြေပေါ်တွင်မှောက်သွားသည်။ အိမ်
ထဲတွင် ကျန်နေသောဓားပြခေါင်းဆောင်နှင့် ဒဏ်ရာရထား
သော နှစ်ကောင်ပြေးထွက်လာချိန်တွင်. . .

“ဝေါ. . .”

ခြံပြင်တွင် ရဲကားများမှ ဥဩသံကိုကြားလိုက်ရပြီး အိမ်
ထဲသို့ပြန်ဝင်မည်အပြု. . .

“ဟေ့ကောင်. . မင်းခြေလှမ်း မလှုပ်နဲ့နော်. . လှုပ်တာ
နဲ့ ခြေထောက်တွေကို ပစ်ပြီးချိုးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နှစ်ယောက်လုံး လက်မြှောက်ထားလိုက်”

ဓားပြနှစ်ကောင်လက်ထဲက သေနတ်တွေကိုချပြီး၊
လက်မြှောက်နေလေသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များခြံထဲရောက်လာကြ
ပြီး၊ အားလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒက်ဒီ. . မာမီ”

“သား”

မိသားစုတွေ ပြန်ပြီးဆုံခဲ့တာကိုကြည့်ပြီး၊ နန္ဒခေါင်ကျေ
နပ်မိသည်။

“ဆရာတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ. . ဘုရားကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ခင်ဗျား
တို့သားကို ကျေးဇူးတင်ပါ. . သူပြောလို့ကျွန်တော်တို့သိရတာ”

“သားကို ဒီကောင်တွေ မတွေ့လိုက်ဘူးလေ. .
ဒါကြောင့် သားလွတ်သွားတာ”

“ကဲ. . ကိစ္စတွေလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . .”

နန္ဒခေါင် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာ
ခဲ့တော့သည်။ တပည့်ဖြစ်သူ သိန်းဆွေကဟော့. . .

“ဆရာတော့ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရဦးမှာပဲ. . .”

“ငါလိုချင်တာ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲဆရာ. . .”

“ပြည်သူတွေအတွက် ကာကွယ်နိုင်ရေးပဲ သိန်းဆွေ”

“ဘာ”

နေဒေါင်းနားထဲသို့ မီးမြှားထစ်စင်းပစ်လွှတ်လိုက်သလို

ဝင်. . .

“ပေတလူး ပြန်ပြီးပြောစမ်း”

“မြိုင်စံအိမ်တော်က. . ဒုခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်

ဆောက်နေတယ်”

“သူ့အမည်က. . .”

“ဦးခွန်ပေါ”

“တောက်”

ထိုအမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်. . နေဒေါင်း ကျော

ပြင်ထက်ဆီက ဒဏ်ရာတွေကိုအမှတ်ရနေသလို သူငယ်ချင်း
လူးလူးနှင့် သားငယ်တို့ကို အောက်မေ့သတိရမိသည်။ ဒီအပြင်
နေဒေါင်းမျက်လုံးထဲတွင် ယခုတိုင်မထွက်သော . . ပြုနုတစ်
ယောက် ရက်ရက်စက်စက်သေဆုံးခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်နေလေ
သည်။

“ပေတလူး. . .”

“ကိုနေဒေါင်း”

“ဦးခွန်ပေါ. . ဘယ်မှာတည်းခိုလဲ”

“နန်းသီ ဟိုတယ်မှာ. . .”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“သူ့သမီးတစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်. . အင်း

မွေးနေ့ပွဲတောင် လုပ်မလို့ဆိုပဲ. . .”

“ဟင်. . ဘယ်နေ့လဲ”

“ဒီညထင်တယ်. . ကိုနေဒေါင်း”

“တောက်. . တွေ့ကြသေးတာပေါ့. . ဦးခွန်ပေါရယ်”

နေဒေါင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး၊ လက်သုံးကိုကျစ်ကျစ်

ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ နေဒေါင်း မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို

ရောက်စဉ်က သူ့ကိုအကြိမ်ကြိမ်နှိပ်စက်ခဲ့သော ဦးခွန်ပေါ. .

ခုတော့ နေဒေါင်းနှင့်ပြန်ဆုံစည်းရပြီပေါ့. . .

“ဝိုး. . .”

“ကျိ”

အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားရသဖြင့် နေဒေါင်းထွက်ကြည့်

လိုက်တော့. . .

“အဖေ. . .”

“လူလေး. . .”

ကားပေါ်မှ ဦးထွန်းလူဆင်းလာပြီး. . .

“အဖေကိစ္စပေါ် လာပြန်ပြီလား. . .”

“ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟေ့. . ညကျရင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသွား

ရမယ်. . အဲဒါလူလေးလိုက်ခဲ့ဖို့ လာပြောတာ”

“ဒါများ ဖေဖေရာ. . ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရောပေါ့”

“လမ်းကြုံတုန်း ပင်ခဲ့တာပါ”

“ဘယ်သူဧည့်ခံပွဲလဲ ဖေဖေ”

“မြိုင်စံအိမ်တော်က ဦးခွန်ပေါသမီး မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကွ”

“ဟင်. . .”

နေဒေါင်းအတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးကို

ဘုရားသခင်ကပေးလိုက်ပြီလို့တောင် ထင်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . သား ညကျရင်ပြင်ဆင်ထားပါမယ်”

“လူလေးကိုလည်း. . ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ. . ဖေဖေ”

“မင်း. . အိမ်ထောင်လေး ဘာလေးပြုဖို့မစဉ်းစားတော့

ဘူးလား”

“ဖေဖေ. . ခုလိုပဲနေပါရစေတော့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ. . ဖေဖေလည်း မြေးလေးချို ချင်တာပေါ့ကွ. . ဦးခွန်ပေါသမီး နန်းအိမွှေးက မဆိုးဘူးနော်”

“ဖေဖေ ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့. . .”

“လူလေး ကြည့်ရင်စွဲသွားမှာနော်”

“သားနှလုံးသားကို တုန်လှုပ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ မတွေ့သေးဘူးလို့ထင်ထားခဲ့တာ. . ညကျရင် လှုပ်မလှုပ်ဆိုတာ အဖြေတစ်ခုတော့ ထွက်မှာပေါ့”

“ဒက်ဒီဝင်မခေါ်တော့ဘူး. . ဒက်ဒီ ဟိုကပဲစောင့်နေ တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဖေဖေ”

ဦးထွန်းလူထွက်သွားပြီးနောက်. . နေဒေါင်း အခန်းထဲ

တို့ ပြန်ပြီးဝင်လာကာ. . ညတွင် လှုပ်ရှားရမည့်အစီအစဉ်များ တို့ စဉ်းစားနေရင်း. . နေဒေါင်း၏ လက်စွဲတော်သေနတ်ကို စစ် ဆေးကာ ကျည်ဖြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသံတိတ်တိတ်နိမ့်နိမ့် တို့ တပ်လိုက်ပြီး. . .

“ရာဇဝင်ကြွေး ဆပ်ခွင့်ရပြီပေါ့. . ဦးခွန်ပေါရယ် ဘား. . ဟား. . ဟား. . .”

နေဒေါင်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

နေဒေါင်း မောင်းလာသောကားကလေး.. . ဟိုတယ်
ကားထားရာ နေရာတွင်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အေးဆေးစွာလျှောက်
လာခဲ့သည်။

“လူလေး.. . လာဟေ့”

ဦးထွန်းလူ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သောနေရာကိုကြည့်လိုက်
တော့.. . ဦးခွန်ပေါနှင့် သမီးဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုခွန်ပေါ.. . ဒါကျွန်တော့်သား နေဒေါင်း”

“ဪ.. .”

“ဒီဘက်က.. . ဦးခွန်ပေါသမီး နန်းအိမွေး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေဒေါင်းကို လက်ကလေးကမ်းပေးလိုက်တာကြောင့်

ဆွဲပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သမီးက မြန်မာမြေပေါ်ကို ခုမှပထမဦးဆုံးပြန်ရောက်
ဖူးတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန်းအိမွေး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက တကယ်ပင်ဆိုရှယ်
ကျပြီး.. . အနောက်တိုင်းဆန်စွာရှိနေတာတော့ အမှန်ပင်.. .
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရောင်စုံကာလာများခြယ်မှုန်းထားတာ
ကြောင့် ပင်ကိုအလှကို ပျောက်နေလေသည်။

နန်းအိမွေး မည်မျှပင်ချောမောနေသည်ဟုဆိုဆို.. .
နေဒေါင်းအတွက် ရင်ခွန်စရာမကောင်းလှပေ၊ နေဒေါင်း
အတွက် ဒီညသည် ဦးခွန်ပေါမိဘဉ်ကိုနှုတ်ယူရန်ဖြစ်သည်။

နေဒေါင်းနားထဲတွင် ကြားယောင်နေသော အသံများ
က ခုချိန်ထိပဲတင်ရှိက်ခတ်နေဆဲပင် မဟုတ်လား.. .

ကလေးသူငယ်များရဲ့ ငိုရှိုက်သံ.. . အော်ဟစ်သံများက
နေဒေါင်းနားထဲတွင် သံရည်ပူများလောင်းချထားသလိုပင်ရှိနေ
သည်။

နေဒေါင်း.. . ဦးခွန်ပေါနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ဝင်ထိုင်
ပြီး၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒေါင်း.. .”

“ဪ... နန်း”

ဦးခွန်ပေါသမီးဖြစ်သူက နေဒေါင်းဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်...

“တစ်ယောက်တည်း မပျင်းဘူးလား”

“တစ်ယောက်တည်း နေသားကျပြီးသားပါ”

“ဟယ်... ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်... နန်းက တစ်ယောက်တည်းဆိုမနေတတ်ဘူး... ဘေးမှာအဖော်ရှိမှနေတတ်တာ”

“ကျွန်တော်နဲ့တော့ လုံးလုံးကွဲပြားနေပြီ”

“ဘာလို့”

“ကျွန်တော်က အဖော်နဲ့ဆိုလုံးလုံးမနေတတ်ဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲနော်... တစ်သက်လုံးဒီလိုနေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလား”

“ဘုရားသခင်က အဖော်ရှာမပေးသ၍တော့ ဒီလိုပဲ... နေမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...”

“ဘုရားသခင်ကို အားကိုးတယ်ပေါ့”

“ဘုရားသခင်ဆိုတာ ကယ်တင်ခြင်းမို့အားကိုးတာပါ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးသင့်တယ်နော်... တော်ကြာအထီးကျန်ဘဝနဲ့အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

နေဒေါင်း... နန်းအိမ်မွေးနှင့် စကားပြောနေပေမယ့်... သူ၏မျက်လုံးတို့သည် ဦးခွန်ပေါကို အရိပ်သဖွယ်စောင့်ကြည့်နေသည်။

နေဒေါင်းလက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၈:၀၀) နာရီထိုးလုလု... နေဒေါင်းသတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကိုအနီးကပ်ဆုံးရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်...

“ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး... နန်း”

“ဟင်... အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“ဒေါင်း...”

“ပြောလေ... နန်း”

“နောက်တစ်ခေါက်လောက် ဆုံချင်သေးတယ်”

“ဆုံကြတာပေါ့”

“အင်း...”

နန်းအိမ်မွေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး... ဦးခွန်ပေါဆီသို့ လျှောက်လာရင်း... အနီးဆုံးနေရာအရောက်...

“ဖျောက်...”

“ဟင်”

“ဟာ...”

မီးအမှောင်ကျသွားလေပြီ...

နေဒေါင်းကို အခွင့်အရေးကိုအပိုင်အသုံးချပြီး..

ဦးခွန်ပေါကို အနီးကပ်ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

ပြီးတော့ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အေးဆေးစွာပင် လှမ်းထွက်လာခဲ့စဉ်...

“ဒက်ဒီ...”

“ဦးခွန်ပေါ”

နောက်ဘက်ဆီမှ အသံများကြားနေရတာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် ဦးခွန်ပေါတစ်ယောက် အသက်မဲ့နေလေပြီ...

“ဟင်...”

နေဒေါင်း အံ့သြသွားသည်... ဦးခွန်ပေါကို သေသေ ချာချာကြည့်လိုက်တော့ လည်ပင်းတွင် အဆိပ်အင်္ဂါတစ်ချောင်း ထိုးစိုက်နေပြီး... အပ်အနောက်တွင် နှင်းဆီပွင့်ငယ်လေးပါတွေ့ လိုက်ရသည်။

နေဒေါင်းနှင့်အတူ မီးအပျက်မှာ ဦးခွန်ပေါကိုလုပ်ကြံခဲ့ သူ တစ်ဦးရှိနေလေပြီ... ဦးခွန်ပေါကတော့ ဒဏ်ရာနှစ်ချက်နှင့် သေဆုံးနေတာကြောင့် ဘယ်သူလက်ချက်က ဦးခွန်ပေါအသက်

သဗ္ဗာဓိဓာတု

ကို အရင်နှုတ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်တော့ပေ...
ခဏအကြာ သက်ဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိများရောက်လာပြီး...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်သူမှအပြင်မထွက်ကြပါနဲ့”

ရဲအရာရှိစကားကြောင့် အားလုံးကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ နေဒေါင်း... ထိုရဲအရာရှိမျက်နှာကို သေချာ စွာကြည့်ပြီး၊ သူရင်ထဲတွင် တွေ့ဘူးနေသော လူတစ်ယောက် မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသည်။

“ရေသောက်လို့ရမလား...”

“ဟင်”

နေဒေါင်းဘေးမှ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ဦး...

“ရပါတယ်”

နေဒေါင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး... စားပွဲပေါ်မှရေသန့်ဘူး ကို ငဲ့ပြီးသောက်နေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက် ပြီး...

“လူးလူးများလား...”

နေဒေါင်းစိတ်ထဲတွင် ထင်ယောင်နေမိလိုက်သည်။

“မွေးနေ့ပွဲလာမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“အင်း... ဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်လဲမသိဘူး”

သဗ္ဗာဓိဓာတု

“ဦးခွန်ပေါကို မကျေနပ်တဲ့သူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

မိန်းကလေး အမူအရာတို့သည် . . လူးလူးငယ်စဉ်က ရုပ်အသွင်အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်းရှိနေသည်။ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများနှင့် ရဲမေများရောက်လာပြီး . . ရှာဖွေမှုတွေပြုလုပ်နေလေသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ တာဝန်အရခွဲပါ . . .”

“ရပါတယ်”

ရဲအရာရှိရဲ့တောင်းပန်စကားကို ပြန်ပြီးပြောရင်း . . နေဒေါင်းကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နေဒေါင်းနောက်တွင် ထိုအမျိုးသမီး လိုက်ပါလာတာကြောင့် . . ကားကိုစက်မနွှီးဘဲ အရိပ်အကဲကြည့်နေလေသည်။

နေဒေါင်းစိတ်ထဲတွင် ရဲအရာရှိ၏မျက်လုံးအစုံကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မှတ်မိနေသလို ကွဲကွာသွားသော သူငယ်ချင်းသားငယ် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဒီနေ့ညတွင် လူးလူး သားငယ်တို့နှင့်ပြန်ပြီးဆုံလိုက်ရသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ မသေဘဲအသက်ရှင်လျက်ရှိနေရင် နေဒေါင်းကျေနပ်မိမှာအမှန်ပင် . . ဒါပေမယ့် ထိုအတွေးများဟာ စိတ်ကူးတစ်ခုသာဖြစ်နေလေသည်။ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုသော အမုန်းတရားစိတ်

ကတော့ ယနေ့တိုင်ရင်ထဲတွင် ခိုင်မာစွာရှိနေပြီ . .

အမျိုးသမီးကားကလေး မောင်းထွက်သွားပြီးနောက် နေဒေါင်း အနောက်ကနေလိုက်ပြီးမောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးကားနောက်ကို ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးမောင်းပြီးလိုက်လာတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တောင်လျှိုလမ်းသွယ်များဖြစ်တာကြောင့် ခုလိုညမျိုးတွင် အန္တရာယ်များတတ်လေသည်။

နေဒေါင်း ကားစက်ကိုမြှင့်ပြီးမောင်းကာ . . အနောက်မှ ဆက်ပြီးလိုက်ခဲ့တော့သည်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက ထိုအမျိုးသမီးကားကို ကျော်တက်ပြီး . . ကားရပ်ခိုင်းနေသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများလက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်တွေ့နေရသည်။

နေဒေါင်း . . ကားကို အဝေးတွင်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး၊ အနားဆီသို့မှောင်ရိပ်ခိုကာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“မင်းလွတ်မယ်ထင်လား . . စောနန်းမြင့်မိုရ်”

“ရှင်တို့ ဘာတွေလာပြီးပြောနေတာလဲ . . ကျွန်မ စောနန်းမြင့်မိုရ်မဟုတ်ဘူး”

“မင်း . . တခြားသူကိုသာပတ်လို့ရမယ် . . မဲခေါင်ကို

ပတ်လို့မရဘူး”

“ရှင်တို့ တကယ်လူမှားနေတာပါ”

“မင်း.. အကြောင်မရိုက်နဲ့.. ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်းတွေ”

“ရှင်ပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှမသိဘူး”

“မင်းအသက်ကို မနှမြောဘူးလား”

“ကျွန်မ.. မှန်တာပြောနေတာ”

“ကြာတယ်.. ဆွဲခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ရှင်တို့ အနားမကပ်နဲ့နော်.. လွတ်”

အမျိုးသမီးလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေတာကြောင့်..
နေဒေါင်းပြေးပြီး ခုန်ကန်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

တစ်ကောင်မြေပြင်ပေါ်လဲသွားချိန်တွင် ကျန်လူက
သေနတ်နှင့်ပစ်ရန်လုပ်သဖြင့်..

“ကဲ”

“ခွပ်”

“အင့်...”

အလျင်မြန်ဆုံးလှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး
မှောက်သွားသည်နှင့် သေနတ်ကိုကောက်ယူပြီး ချိန်ထားလိုက်

သည်။

“မင်း...”

“မင်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့.. ထ”

နှစ်ယောက်လုံး နေဒေါင်းအမိန့်အတိုင်း ထလာကြပြီး
နောက်...

“ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး ပြန်လှည့်ကြတော့..
ဒီလိုမှမလှည့်ချင်ဘူးဆိုရင် လှည့်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လို
သဘောရလဲပြော...”

နေဒေါင်း စကားအတိုင်းဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောကြတော့
ဘဲ.. ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကိုကိုယ်စီတက်ကာ မောင်းထွက်သွားကြ
တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ရပါတယ် လမ်းကြုံသွားလို့ပါ”

“မင်းက ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“မြောက်ပိုင်းထိပါ...”

“အဝေးကြီးကျန်သေးတယ်”

“ဝေးလည်း ပြန်ရမှာပဲလေ.. ဪ... ဒီက အစ်ကို
နာမည်က...”

“နေဒေါင်း”

“ရှင်...”

နေဒေါင်း အဖြေစကားကြောင့် မိန်းကလေးအံ့သြသွား
ချိန်တွင်...

“ဟင်...”

အဝေးဆီမှကားသံများကို ကြားနေရတာကြောင့်...

“ကဲ... မင်းသွားတော့ ဒီနေရာဟာ အန္တရာယ်များတယ်
နောက်မှ ပြန်ဆုတ်ကြတာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေဒေါင်း... ကားဆီသို့ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်လာ
ပြီး... ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ သူ့ရှေ့မှ မိန်းကလေးကား
ကတော့ အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရတော့ပေ...

“မင်းဟာ... လူးလူးသာ ဖြစ်ပါစေတော့ကွာ”

နေဒေါင်းစိတ်ထဲတွင် ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

အခန်း ၄

“ဆရာ... အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

ဆေးရုံရင်ခွဲရုံမှ နန္ဒခေါင်ပြန်ထွက်လာစဉ်... တပည့်
ဖြစ်သူ သိန်းဆွေက မေးလိုက်တာကြောင့်...

“အံ့ဩစရာတော့ကောင်းနေတယ်...”

“ဘာများလဲဆရာ”

“သေဆုံးသွားတဲ့... ဦးခွန်ပေါကို လုပ်ကြံတဲ့လူတွေဟာ
တစ်ချိန်တည်းမှာ သတ်ခဲ့သလိုဖြစ်နေတယ်”

“တစ်ဖွဲ့တည်းလား...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... သိန်းဆွေ၊ ဦးခွန်ပေါကိုယ်ပေါ်က
အင်ရာနှစ်ချက်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်ကအရှေ့
တည့်တည့်ကနေ သေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့တာ... ကျန်တစ်ယောက်က

သတ္တမမြန်မာစာပေ

ဘေးကနေ အဆိပ်မြားနဲ့မှုတ်ခဲ့တာကွ”

“အမှောင်ထဲမှာ လုပ်ကြံခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အင်း.. အနီးကပ်လုပ်ကြံတယ်ဆိုရမှာပဲ.. ခက်နေတာက အဲဒီအချိန်မှာ ဦးခွန်ပေါ်ဘေးမှာက လူအများကြီး အနီးကပ်ဆုံးရှိနေတာဆိုတော့.. တရားခံကိုခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြောဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဆရာ.. ဒါဟာ.. လက်စားချေတာဖြစ်နိုင်လား”

“အင်း.. မင်းပြောတာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ.. ခုလူသတ်မှုဟာ လက်စားချေတာတစ်ခုပဲ.. ဦးခွန်ပေါ်ဟာ မြိုင်စံအိမ်တော်ရဲ့ ဒုခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဆိုတော့ သတ်ချင်တဲ့လူကများမှာ ပေါ့ကွာ”

“မြိုင်စံအိမ်တော်ဆိုတာ.. .”

“တကယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ငရဲစခန်းဟာပဲ”

နန္ဒခေါင် ထိုစကားကိုပြောရင်း.. ရင်ထဲမှာခံပြင်းမှုတွေ ရှိလာသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဘာလို့ ငရဲစခန်းလို့ခေါ်တာလဲဆရာ”

“ဟင်း.. .”

နန္ဒခေါင် သက်ပြင်းပူတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး.. .

“ဒီအကြောင်းတွေကို ငါမပြောချင်ဘူးကွာ.. ဒီမြိုင်စံအိမ်တော်အကြောင်းပြောရင် ငါကိုယ်တိုင် ဦးခွန်ပေါ်သေတာကို ကျေနပ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်.. ဒါကြောင့် မပြောချင်ဘူး သိန်းဆွေ”

နန္ဒခေါင်ရင်ထဲတွင် နာကျင်မှုတွေက ပြည့်နှက်နေလေ

ပြီ.. .

“ဆရာအတွက် သိပ်ပြီးကြေကွဲစရာတွေကို မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးက ပေးခဲ့ဘူးတယ်နဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် သိန်းဆွေ.. မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဟာ ငါတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘူး.. ကလေးသူငယ်များစွာရဲ့ အနာဂတ်ကိုဖျက်စီးနေတဲ့ မြိုင်စံတော်ကြီးကွ”

“ကျွန်တော်ကြားဘူးသလောက်ကတော့ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဟာ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ နဲ့ချမ်းသာကြီးပွားနေတဲ့ အိမ်ကြီးဆိုတာပဲသိတယ်”

“ပြီးတော့.. မိဘမဲ့ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်လို့ကြားဘူးတာပဲ.. ဆရာအိမ်က ခုကြားရတဲ့သတင်းနဲ့ တလွဲချော်နေတယ်”

“မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ.. ဟန်ပြမန်

တီးထားတာကွ. . တကယ့်မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာ ကလေးသူငယ်တွေကို မတရားခိုင်းစေသလို ရောင်းစားမှုတွေရှိနေတယ်”

“ဟင်. . ဟုတ်ရဲ့လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်. . မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါကိုယ်တိုင်. . မမြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့တာကွ”

“ဟာ. . .”

နန္ဒခေါင်စကားကြောင့် တပည့်ဖြစ်သူ အံ့သြသွားသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်ဘူး. . ငါတို့ သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်”

“ခု. . သူတို့ရောဆရာ”

“ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုထဲကို ခုန်ချခဲ့ကြပြီး. . လူချင်းကွဲသွားကြတယ်. . သေသလား. . ရှင်သလားဆိုတာကိုတောင် မသိရပါဘူးကွာ”

“ခုနေ ပြန်ဆုံရင်ရော. . မှတ်မိပါ့မလား”

“မသေလို့ပြန်ဆုံခဲ့ရင်တောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မှတ်မိဖို့မလွယ်ကူနိုင်တော့ဘူးကွာ. . နှစ်တွေကမနည်းတော့ဘူးလေ”

“ဆရာ. . မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်

မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ငါ. . ဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေ လက်စားချေမယ်”

“ဆရာ”

“ပြော. . သိန်းဆွေ”

“ခု. . ဦးခွန်ပေါကို သတ်တဲ့သူတွေဟာ ဆရာသူငယ်ချင်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ပြောလို့တော့မရနိုင်ဘူး. . သူတို့ရင်ထဲမှာလည်း. . မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာကြည်းနေကြမှာ အမှန်ပဲ. . ငါသတိထားမိတဲ့လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဦးခွန်ပေါအသတ်ခံရတဲ့နေ့က အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူတို့ဟာ ငါနဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဘူးတဲ့မျက်လုံးတွေကို တွေ့နေရသလိုပဲကွာ. . သူတို့နှစ်ယောက်များဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာ. . .”

“ငါသူငယ်ချင်း. . နေဒေါင်းနဲ့ လူးလူး. . သူတို့အသက်ရှင်နေကြတယ်ဆိုတာကို ငါသိရရင်တောင် ငါကျေနပ်ပါပြီကွာ”
နန္ဒခေါင်တို့ကားကလေး ဌာနချုပ်ထဲသို့ မောင်းဝင်လာပြီး ကားရပ်သည်နှင့်. . .

“ဆရာနန္ဒခေါင်... ”

“ဆရာချစ်ဆောင်... ဘာများလဲ”

“ရဲမှူးက သူ့ဆီကိုလာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“အေး... ခုသွားလိုက်မယ်”

သိန်းဆွေကို အောက်ထပ်တွင်ထားခဲ့ပြီး... ရဲမှူးရှိရာ
အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့တော့သည်။ ရဲမှူးအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်
သည်နှင့်...

“ထိုင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲမှူးကို အရိုအသေပြုပြီး... ရှေ့တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“မင်းကို ခေါ်ရတာ... တာဝန်တစ်ခုပေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးခွန်ပေါ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး... အမှု
ကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးခွန်ပေါဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်၊
နိုင်ငံခြားသားခံယူထားတာကြောင့် အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး... တစ်

အက်က ဖိအားပေးနေတယ်”

“စိတ်ချပါ ရဲမှူး... အမှုကို အမြန်ဆုံးပေါ်အောင်ကြိုး
စားပါမယ်”

“အင်း... နောက်တစ်ခုကတော့ ခုမြန်မာပြည်ကို
ရောက်နေတဲ့ ဦးခွန်ပေါသမီးလုံခြုံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ နန္ဒခေါင်
တပ်တာဝန်ယူပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... သွားနိုင်ပါပြီ... ဪ... ဆရာနန္ဒခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ရဲမှူး”

“ဦးခွန်ပေါသမီး နန်းအိမွေးက ပင်လိုင်ဟိုတယ်မှာ
တည်း ခိုနေတယ်... သူ့ဆီကိုသွားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲမှူးကို အရိုအသေပေးပြီး၊ နန္ဒခေါင်ပြန်ထွက်ခဲ့တော့
သည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် နန္ဒခေါင်စိတ်ထဲတွင် လေးလံ
သောဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခုကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ရောက်ခဲ့လေပြီဖြစ်
သည်။ ဒါပေမယ့်... နန္ဒခေါင်ကျေနပ်မိသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနဲ့ပတ်

သက်ပြီး.. နန္ဒခေါင်အနီးကပ်ဆုံး စုံစမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
နန္ဒခေါင်ဘယ်သောခါမှ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ရင်ထဲကနာကြည်းမှုတွေကို မေ့ပျောက်လွှဲမရနိုင်ပေ.. ထို့အတူ
ကွဲကွာသွားသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့သတင်းကိုလည်း
နားစွင့်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ပန်မှတ်-၂

မြိုင်စံအိမ်တော်ဟူသော အသံကြောင့်.. နေဒေါင်း
အရက်ခွက်ကို ဆက်မသောက်သေးဘဲ၊ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ စကား
သံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ခုလာမယ့်သူက.. မြိုင်စံအိမ်တော်ရဲ့အဝယ်တော်
လား..”

“ဟုတ်တယ်.. သူ့အမည်က ဦးယက္ခ”

“ဟင်”

နေဒေါင်းနားထဲတွင် ဦးယက္ခဆိုသောအမည်ကို ကြား
လိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုမြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

နေဒေါင်း.. မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် အချုပ်အနှောင်
ခံရစဉ်.. ထမင်းစားချိန်တစ်ခုတွင် လူးလူးတစ်ယောက်ထမင်း

မဝသဖြင့် နေဒေါင်း.. ဦးယက္ခထံတွင် ထမင်းသွားတောင်းစဉ် သူ့မျက်နှာကိုခြေဖြင့်ကန်ခဲ့သော ဦးယက္ခ.. ခု သူ့ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ရောက်နေလေပြီမဟုတ်လား.. .

ထိုအကြွေးကို နေဒေါင်းပြန်ပြီး ဆပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ နေဒေါင်း.. ဆက်ပြီးနားစွင့်နေလိုက်ပြန်သည်။

“သူက ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“မင်းကလည်း.. ဘယ်မှာတည်းမလဲကွ၊ မယားငယ် အိမ်မှာတည်းမှာပေါ့”

“သူမယားငယ်တွေက အများကြီးဟာ”

“ခုတည်းမှာက အငယ်ဆုံးမယား.. မိုးခမ်းမိုးအိမ်ဟေ့”

နေဒေါင်းအတွက် ပြည့်စုံသလောက်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်တာကြောင့် စားပွဲဝိုင်းမှထကာ ကောင်တာတွင်ငွေရှင်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်”

ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲတွင်ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်သွားသည်။ နေဒေါင်းမြင်တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက.. ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်.. ကောင်လေးက

ကောင်မလေးကို သူ့စားနေသောထမင်းထုပ်ထဲမှ ထမင်းများကို ခွဲကျွေးနေသောမြင်ကွင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က လူးလူးကိုသူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများကို ခွဲကျွေးခဲ့သည်ကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

“လူးလူးရယ်.. မင်းအသက်ရှင်နေတယ် မဟုတ်လား၊

ငါတို့တစ်တွေ ပြန်ဆုံချင်တယ်ကွာ”

နေဒေါင်းရင်ထဲမှာ ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။

“တီ.. . တီ”

“ဟင်”

နေဒေါင်းနောက်တွင် ရပ်ထားသောကားဆီမှ.. ဟွန်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ နေဒေါင်း ကူညီပေးခဲ့ဘူးသောမိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်၍အောက်သို့ဆင်းလာတာကြောင့် နေဒေါင်း.. ကားပေါ်သို့မတက်ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

“ကိုနေဒေါင်း”

“ဪ.. မင်းကိုး”

“ကျွန်မနာမည် ရွှေအိမ်သူပါ.. .”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုနေဒေါင်း အချိန်ရမယ်ဆိုရင် စကားလေးပြောချင်လို့...”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆို တစ်နေရာကိုသွားကြရအောင်”

“သွားလေ...”

“ကျွန်မရှေ့ကနေသွားနှင့်မယ်၊ ကိုနေဒေါင်းအနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

ရွှေအိမ်သူ... သူ့ကားဆီသို့ပြန်သွားပြီး၊ မောင်းထွက်သွားသည်နှင့် နေဒေါင်းနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့တော့သည်... ရွှေအိမ်သူ မောင်းနေသောနေရာက မြို့အစွန်ဘက်ဆီသို့ဖြစ်သည်။

မြေနီလမ်းကလေးတစ်ခုကို ရောက်သည်နှင့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဆီသို့ သူမကားလေးမောင်းဝင်သွားသည်။

နေဒေါင်းကားကလေးလည်း နောက်မှမောင်းဝင်ခဲ့သည်။

ကားရပ်သည်နှင့်...

“ကိုနေဒေါင်းဆင်းလေ”

“အင်း...”

နေဒေါင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး... ရွှေအိမ်သူနောက်မှအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ကလေးထဲရောက်တော့ လူရိပ်ခြည်မတွေ့ရတာကြောင့် ရွှေအိမ်သူတစ်ယောက်တည်း နေနေခြင်းလားဟု တွေးမိသည်။

“ကိုနေဒေါင်း ထိုင်လေ”

အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာသောက်ချင်လဲ... အချိုလား... အခါးလား”

“အချိုပဲသောက်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ခဏလေးစောင့်နော်”

“အင်း”

သူမ နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်သွားပြီး၊ ခဏအကြာ... အအေးဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကလေးကို ကိုင်ကာပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ... ခုလိုဖိတ်ခေါ်တာကို တစ်မျိုးထင်နေလားသိဘူး”

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး”

“ဟိုနေ့က ကူညီခဲ့တဲ့ပေါ်မှာ ကျေးဇူးစကားကိုပြည့်ပြည့်ဝဝ မပြောခဲ့ရတာရယ်... ပြီးတော့ ကျွန်မသိချင်တာလေး

တစ်ခုရှိနေလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်စကားတော့ ထပ်ပြီးပြောမနေပါနဲ့တော့ မရွှေအိမ်သူ. . ဘာကိုသိချင်လဲဆိုတာ မေးပါ”

“ကျွန်မသိချင်တာက. . ကိုနေဒေါင်းဆိုတဲ့ အမည်ကိုပါ”

“ဟင်. . ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုနေဒေါင်းဆိုတဲ့အမည်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ အရမ်းခင်မင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နာမည်နဲ့တူနေလို့ပါ”

“ဒါကတော့ မရွှေအိမ်သူရယ်. . လောကကြီးမှာ နာမည်တူမရှား၊ လူတူမရှားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ. . ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုနေဒေါင်းကိုတွေ့ချင်လို့ခေါ်မိတာပါ”

“မရွှေအိမ်သူ သူငယ်ချင်းက မရှိတော့ဘူးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မအတိအကျမသိဘူး. . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကွဲကွာသွားခဲ့တာ အရမ်းကြာခဲ့ပြီလေ”

“ဪ. . .”

“သူသေသလား. . ရှင်သလားဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကွဲကွာသွားကြတာလဲ. . .”

“ဒီအကြောင်းတွေပြောရင် ကျွန်မနှလုံးသားမှာ. . မခံရပ်နိုင်အောင်ခံစားရတယ် ကိုနေဒေါင်း. . ကျွန်မတို့သုံးယောက် ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခုထဲကို ခုန်ချရင်းကွဲကွာခဲ့ကြတာပါ”

နေဒေါင်း အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသောသူက ရွှေအိမ်သူအမည်ခံ. . လူးလူးဖြစ်နေလေပြီ. . နေဒေါင်းမျှော်လင့်ရှာဖွေနေသော သူငယ်ချင်းလူးလူးကို ပြန်ပြီး တွေ့နေလေပြီ. . .

နေဒေါင်းနှုတ်ဖျားမှ လူးလူးကိုခေါ်ရန်ပြင်လိုက်ချိန်တွင်

“ဝူး. . .”

“ကျွီ”

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာတာကြောင့်. . နေဒေါင်းနှုတ်ဖျားမှ လူးလူးအမည်ကလေးကို ခေါ်ခွင့်မရလိုက်ပေ. . ဒါပေမယ့် လူးလူး အသက်ရှင်လျက်ရှိနေပြီဆိုတာကို သိခဲ့ရပြီဖြစ်တာကြောင့် ဂရုစိုက်စွာဖြင့် နေလိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်. . မနက်မှာပြောဖြစ်နိုင်မည်ဆိုတာကို. . နေဒေါင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး. . .

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

“အားနာလိုက်တာ ကိုနေဒေါင်း”

“ရပါတယ်.. မနက်ဖြန်ကျတော့ ပြန်ပြီးဆုံကြတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်မမျှော်နေပါမယ်”

နေဒေါင်း အပြင်သို့ထွက်လာစဉ် ကားထဲမှလူတစ်ယောက်ဆင်းလာခဲ့သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆုံလိုက်ရသည်.. နေဒေါင်း.. လူးလူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာစိုးရိမ်မှုကလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လူးလူးတစ်ယောက် ဘာတွေများလုပ်ကိုင်နေသလဲ...

လူးလူးနှင့် ဆက်ဆံနေသောလူများသည် အမှောင်လောကထဲက သူတွေဖြစ်နေတာကြောင့်.. လူးလူးတစ်ယောက်လည်း အမှောင်ထုထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးလားဆိုတာကို မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ တကယ်လို့ လူးလူးတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲတွင်ရှိနေပါက.. နေဒေါင်း ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့မရနိုင်ပေ...

“ဟူး...”

ရင်ထဲမှာလူးလူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မွန်းကျပ်မှုတွေကို မှုတ်

ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်.. သူ ဒီညလှုပ်ရှားရမည့်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲသို့ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ရက်စက်မှုသရဖူဆောင်းထားသော ဦးယက္ခနှင့် နေဒေါင်းတို့၏ရန်ကြွေးကို ပြန်ပြီးဆပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှ လူအားလုံးကိုတစ်ယောက်မကျန်နေဒေါင်း.. သတ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင်ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးတွေပေါ်မှာ ညာတာမှု၊ တရားတင်းမဲ့စွာ ရက်စက်ခဲ့သောမြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးသည် နေဒေါင်း၏သေမင်းပစ်မှတ်များပင်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းမှစွပ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရတာ
ကြောင့် . . . အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

ထိုဝတ်ရုံနက်နှင့်လူသည် သူ့ဦးလား. . . ဒါမှမဟုတ်. . .
သူ့လိုပဲ ဦးယက္ခကိုလုပ်ကြံဖို့ ရောက်လာသူလားဆိုတာ မပြော
ဘတ်ပေ. . .

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်. . . ဦးယက္ခကို နေဒေါင်းသတ်ရမှဖြစ်
မည်။ အိမ်ကြီးနားသို့ရောက်သည်နှင့်. . .

“ဦး. . .”

“ဒုတ်”

“အင်း. . .”

“ဟာ. . .”

ဦးယက္ခတပည့်တစ်ယောက် ခေါင်းစိုက်ပြီးကျသွားတာ
ကြောင့်. . . နေဒေါင်း အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေရင်း နောက်တစ်
ယောက်က သေနတ်ထုတ်ပြီးပစ်မည်အပြု. . .

“ဦး. . .”

“ဒုတ်. . .”

“အိ. . .”

နောက်ထပ်တစ်ယောက်ပါ လဲကျသွားတော့သည်။

ညကတိတ်ဆိတ်နေဆဲ. . .

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သစ်ရွက်ခတ်သံ လေတိုးသံက
လွဲပြီး ဘာသံမှမကြားရချေ။ နေဒေါင်း ကားကိုအဝေးတစ်နေရာ
တွင် ရပ်ထားလိုက်ပြီး. . . ခြံကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

ထိုခြံကြီးသည်. . . ဦးယက္ခ၏ဇနီးငယ် မိုးခမ်းမိုးတို့အိမ်
ပင်ဖြစ်သည်။ ခြံထဲကို ကြည့်လိုက်တော့. . . ဦးယက္ခ၏တပည့်
နှစ်ကောင် ခြံထဲတွင်အရက်ဝိုင်းနှင့် စောင့်ကြပ်နေသည်ကို. . .
တွေ့လိုက်ရသည်။

ခြံထဲမှ အပြင်သို့ထွက်နေသော သရက်ပင်ကြီးကိုအသုံး
ချပြီး. . . ခြံထဲကိုရအောင်ဝင်လိုက်သည်နှင့်. . .

“ဟင်. . .”

နေဒေါင်း အရှေ့သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ပတ်ရုံနက်ကို. . .

အစောင့်နှစ်ယောက်ကို နေဒေါင်းရှင်းစရာပင်မလိုလိုက်ရပေ..
နှစ်ယောက်လုံးဝတ်ရုံနက်နှင့် လူ၏လက်ချက်ဖြင့် မှောက်သွား
လေပြီ...

“ဟာ...”

ဝတ်ရုံနက်နဲ့လူ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်နှင့်...
နေဒေါင်းလည်း အပြေးလိုက်ပြီးဝင်ခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့...

ဝတ်ရုံနက်နှင့်လူကို ဦးယက္ခသေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ယက္ခဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒါမျိုးလာပြီးလုပ်လို့မရဘူး...
ဟား... ဟား... ဟား... ပြောစမ်း... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ
နဲ့ ငါ့ကိုသတ်ချင်တာလဲ”

ဝတ်ရုံနက်နှင့်လူ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်နေတာကြောင့်...

“ကဲ...”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

ဦးယက္ခလက်ပြန်ရိုက်ချက်ကြောင့် ဝတ်ရုံနက်ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေ

သော... ဝတ်ရုံနက်၏ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်မည်အပြု...

“ဒုတ်...”

“အား”

နေဒေါင်း၏ အသံတိတ်တပ်ထားသော သေနတ်က...
ဦးယက္ခလက်ကို ထိမှန်သွားပြီး သေနတ်လွှတ်ကျသွားလေသည်။

“မင်း... မင်း”

“ကျုပ်... ဘယ်သူ့ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြစရာ
အကြောင်း မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမသေခင် သိသင့်တာ
လေး... သိသွားရအောင်တော့ ပြောခဲ့မယ်၊ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး
ရဲ့အကြွေးကို ပြန်လာပြီးဆပ်တာ...”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား... ဘယ်လိုပဲတောင်းပန်ပန် မရနိုင်တော့ဘူး
ဦးယက္ခ... ကျုပ်တို့ခံစားခဲ့ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေ နာကြည်းမှုတွေက
ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်လို့မရနိုင်ဘူး”

“ဒုတ်...”

“အင့်”

နေဒေါင်း... လက်ညှိုးကလေးကို ကွေးလိုက်တော့
သည်။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပြီး ပစ်မည်အပြု...

“ရှင်... နေဦး”

“ဟင်...”

သူမ ခါးကြားမှစားမြောင်ကိုထုတ်ပြီး...

“ကဲ...”

“အား”

ဦးယက္ခ ရင်ဝဆီသို့ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ထိုနောက်...

သူမ ခေါင်းတွင်စွပ်ထားသော ဝတ်ရုံနက်ကိုချွတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟင်... ရွှေအိမ်သူ”

“ကိုနေဒေါင်း”

ဦးယက္ခကို... သူနှင့်အတူ လက်စားချေလိုက်သူမှာ လူးလူးဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်... ရှင်တို့”

အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသော မိုးခမ်းမိုးကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့်...

“ဒုတ်...”

“အင့်...”

နေဒေါင်း... မိုးခမ်းမိုး လက်မောင်းကို ဟန့်ပစ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

“သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

နှစ်ယောက်သား ခြံထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက်...

“ကိုနေဒေါင်း... ရှင့်ကားပါလား”

“ပါတယ်... ဟိုရှေ့နားမှာရပ်ထားတယ်၊ ရွှေအိမ်သူ ချော...”

“ပါတယ်...”

“ဒီကနေပြန်ပြီး... အိမ်မှာပြန်ပြီးဆုံကြမယ် ရွှေအိမ်သူ”

“အင်း...”

ပြန်ဆုံရန်... ရွှေအိမ်သူအိမ်ကိုချိန်းလိုက်ပြီး၊ နေဒေါင်း တားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

နေဒေါင်းနှင့်လူးလူး ဒုတိယရန်ကြွေးကို ဆပ်ခဲရလေပြီ။

အခန်း ◀ ၅ ▶

“ဆရာနန္ဒခေါင်..”

နန္ဒခေါင် ရုံးခန်းတွင်ထိုင်နေစဉ် တပည့်ဖြစ်သူ ပြန်ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်တာကြောင့်...

“လာကွာ.. ထိုင်”

သိန်းဆွေ.. နန္ဒခေါင်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဘာတွေ.. သိခဲ့လဲ”

“သိခဲ့ပြီဆရာ..”

“အင်း.. ပြောပါဦး”

“နေဒေါင်းဟာ.. ဦးထွန်းလူရဲ့ မွေးစားသားတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်..”

“သူ့ကို ဦးထွန်းလူ တောထဲတစ်နေရာကနေ ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တာ..”

“သူတို့လုပ်ကိုင်တဲ့စီးပွားရေးက..”

“ကျောက်စိမ်းအရောင်းအဝယ်လို့ သိရပေမယ့်.. တခြားမှောင်ခိုကိစ္စတွေလည်း လုပ်တယ်၊ ဦးထွန်းလူမှာ တပည့်တပန်းတွေက အများကြီး.. ဒီထဲမှာ နေဒေါင်းဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပါ.. ခု နေဒေါင်းမြို့မှာမရှိဘူး.. ခရီးသွားတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ”

“အင်း”

နန္ဒခေါင်.. ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး၊ နေဒေါင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာဖော်ပြလို့မတတ်သော ဝေဒနာများ ထင်ဟပ်နေတော့သည်။

နန္ဒခေါင် သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေသော သူငယ်ချင်း နေဒေါင်းကို အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတာကို သိရတာကြောင့် ဝမ်းသာခဲ့ပေမယ့်.. နန္ဒခေါင်မပျော်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူငယ်ချင်းနေဒေါင်းနှင့် သူက.. အမှောင်နှင့်အလင်းကြားက လူတွေ ဖြစ်နေလေပြီ။ မြိုင်စံအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီးနာကြည်း ချက်တွေကို နေဒေါင်းကတုံ့ပြန်နေ

ပေမယ့်... နန္ဒခေါင်မှာတော့ မတုံ့ပြန်နိုင်သေးချေ...

အကယ်၍ နေဒေါင်းလို ဥပဒေဘက်တော်သား မဟုတ်ခဲ့ရင်... နန္ဒခေါင်လည်း မြိုင်စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက် ပြီး လက်စားချေမိမှာသေချာသည်။

“နောက်တစ်ယောက်ကရော သိန်းဆွေ”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရွှေအိမ်သူလို့သိရ ကယ်... ခု သူနေတဲ့အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး ဆရာ... ဒီမိန်း ကလေးဟာ အမှောင်လောကမှာ ဂျင်ကျနေတဲ့မိန်းက လေးတစ်ဦး... သူ့မှာ တိကျတဲ့နေထိုင်မှုမရှိဘူးဆရာ”

“သိန်းဆွေ”

“ပြောပါ... ဆရာ”

“လုံခြုံရေးမှူးဆရာစိုးကို သွားပြောလိုက် နယ်စပ် ဂိတ်တွေကို သေသေချာချာစစ်ပါလို့... ငါတို့ဓာတ်ပုံ တွေရအောင်လုပ်ပြီး... ပို့ပေးမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိန်းဆွေထွက်သွားပြီးနောက်... နန္ဒခေါင် ရင်ထဲ မှာ မြိုင်စံအိမ်တော်နှင့် ပတ်သက်သောလူတွေ သေဆုံး နေခြင်းကို ကျေနပ်နေပေမယ့်... ဥပဒေအရ သတ်သူများ

ကို လွှတ်ပေးလို့မရနိုင်ချေ...

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... နေဒေါင်းရယ်”

“ကိုနန္ဒ”

“ဪ... နန်းအိမွှေး”

နန္ဒရှေ့တွင်ရပ်နေသော နန်းအိမွှေးကိုမြင်လိုက်တာ ကြောင့်...

“ကိစ္စများရှိလို့လား...”

“ကျွန်မ သန်ဘက်ခါပြန်တော့မယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မ မြန်မာပြည်ထဲမှာရှိနေစဉ်... စောင့်ရှောက်တာ တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် နန်းအိမွှေးရယ်... ကျွန်တော်တို့က ဝန်ထမ်း ဆိုတော့ တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် လုပ်ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ကာကွယ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ... ခု ကျွန်မ မပြန်ခင်လက်ဆောင် တလေးတွေဝယ်ချင်လို့ လာပြီးပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

စခန်းမှူးကို သတင်းဝင်ပို့ပြီး... နန္ဒခေါင်၊ နန်းအိမွှေး

နှင့် ရုံးအပြင်ကိုထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုနန္ဒခေါင်က တကယ်တာဝန်ကျေတဲ့ ဝန်ထမ်း
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲနော်... ”

သူမ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောသလဲဆိုတာကို မသိပေ။

“နန်းအိမွေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ရှင့်ကိုကြည့်လိုက်ရင် တာဝန်
တွေနဲ့ပဲ လုံးထွေးနေလို့ပါ”

“ဪ... ဒါက ဒီမြို့က နယ်စပ်မြို့ကလေးဖြစ်သလို
အန္တရာယ်ကြီးတယ်လေ... ပြီးတော့ မှောင်ခိုလောက ဒုစရိုက်
သားတွေရဲ့ ကျက်စားရာနေရာဖြစ်နေတော့ အမြဲအသင့်ရှိပြီး...
အလုပ်များနေတာပါ”

ကားကလေး မြို့ထဲသို့မောင်းဝင်လာစဉ်...

“ကျွန်တော် မေးချင်တာလေးတစ်ခုရှိတယ်၊ မေးလို့ရ
မလားမသိဘူး... ”

“မေးကြည့်ပါ... ကျွန်မဖြေနိုင်တာတော့ ဖြေမှာပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို
မနန်းအိမွေးရောက်ဖူးလား”

“အင်း... တစ်ခေါက်တော့ရောက်ဘူးတယ်”

“မြိုင်စံအိမ်ကြီးက ဘာတွေလုပ်ကိုင်ကြသလဲ... ”

“ကျွန်မမြင်တာကတော့ ကလေးငယ်တွေစိုက်ပျိုးရေး၊
မွေးမြူရေးတွေ လုပ်ကိုင်နေကြတာပဲတွေ့တယ်... တခြားဘာမှ
တွေ့ဘူး”

သူမ တကယ်မသိတာလား... ဖုံးကွယ်သလားဆိုတာ
တော့ မပြောတတ်ပေ... ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြိုင်စံ
အိမ်တော်ကြီးဟာ ဟန်ပြကောင်းသောအိမ်ကြီးတစ်ခုပင်
ဖြစ်နေသည်ကို နန္ဒခေါင်မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖော်ထုတ်ရမည်။
ထိုစံအိမ်တော်ကြီးထဲတွင်ရောက်နေကြသော ကလေးတွေရဲ့ဒုက္ခ
ဘေးများကို ကယ်တင်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုနန္ဒခေါင်”

“မနန်းအိမွေး... ဘာပြောမလို့လဲ”

“မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ခု အသတ်ခံရတဲ့လူတွေက မြိုင်စံအိမ်
တော်ကြီးက လူတွေဖြစ်နေလို့ စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး...
လေ့လာကြည့်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော်... ဘာကြောင့် မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးက

လူတွေကို ရွေးပြီးသတ်နေကြတာလဲ မသိဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့”

နန္ဒခေါင် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး.. ကားကိုအာရုံစိုက်ပြီး မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟင်..”

နန္ဒခေါင် ရှေ့တည့်တည့်မှ မောင်းလာသောလျှပ်အမိုး ပြတ်ကားပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်.. နေဒေါင်းနှင့် ရွှေအိမ်သူ.. နန္ဒခေါင်သည်ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ဘူး နေသော လူနှစ်ယောက်ကို အပြင်တွင်တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်.. ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ.. လျှပ်ကားအမိုးပြတ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုနန္ဒခေါင်”

“ခဏသည်းခံပြီး လိုက်ခဲ့ပေးပါ”

“အင်း”

နန်းအိမ်မွေး.. ဘာမှမသိတာကြောင့် နန္ဒခေါင် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ နန္ဒခေါင်ကားကလေး လိုက်လာတာကို ရှေ့မှကား.. သတိထားမိဟန်ရှိသွားသဖြင့် စက်ကိုတင်ပြီးမောင်းနေလေသည်။

နန္ဒခေါင် စကားပြောစက်ကိုထုတ်ပြီး.. ဂိတ်များဆီသို့ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ နန္ဒခေါင်ကားမှာ နောက်ကနေ ဆက်ကြပ်မကွာလိုက်နေရပေမယ့်.. စိတ်ထဲမကောင်းပေ.. ဒါပေမယ့် တာဝန်နှင့်မိတ်ဆွေ ခွဲခြားထားရသူမို့ မတတ်နိုင်ချေ။ ရွှေမှကားသည် နန္ဒခေါင်ကားလေးကို ပြတ်ကျန်ခဲ့အောင် မောင်းနေသော်လည်း.. နန္ဒခေါင်ကား အရိပ်အခြည်မပြတ် အောင်သာ မောင်းပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

ရှေ့တွင် လုံခြုံရေးဂိတ်ရှိနေတာမို့ ဖောက်ထွက်ပြီးသွား ခဲ့လွယ်ကူပေ.. ဒါကြောင့် မျက်ခြည်မပြတ်စေအောင်သာ ဆိုက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

နန္ဒခေါင်ဘဝတွင် ယခုလိုတရားခံနောက်လိုက်ရတဲ့ထဲတွင် ယခုတစ်ခေါက်သည် ရင်ထဲမှာ အနာကျင်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ ကားမှာ တောင်ကြားလမ်းများကို မောင်းနေရသောကြောင့် သတိထားပြီးမောင်းနေရသည်။ ကားကို အမြန်မောင်းခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ ဒီတောင်ကြားလမ်းသည် ကြာခဏဆိုသလို ကားမှောက်ပြီးချောက်ထဲသို့ကျတတ်သော နေရာပင်ဖြစ်သည်။

နန္ဒခေါင် ကားအရှိန်ကို နည်းနည်းလျှော့ချပြီး မောင်း

နေပေမယ့်... ရှေ့မှကားကတော့ အရှိန်ကိုမြင့်သထက်မြင့်ပြီး
မောင်းနေလေပြီ... သည်အတွက် နန္ဒခေါင်စိုးရိမ်မိသွားသည်။
တကယ်လို့သာ နန္ဒခေါင်ဟာ သားငယ်ဆိုတာကို...
နေဒေါင်းသိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်အထိစိတ်နာသွားမလဲ... နာ
ကြည်းသွားမှာသေချာသည်။ သုံးယောက်လုံးရင်ထဲမှာ...
နာကျင်စေခဲ့သော အတိတ်ကိုမေ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်
မှတ်တော့မှာလား...

“ဟင်း... ဟူး...”

ရင်ထဲတွင် အတွေးစိတ်များမွန်းကြပ်ပြီးလာနေတော့
သည်။

“နန္ဒခေါင်”

“ပြောလေ... နန်းအိမ္မေး”

“ဘာလို့ သက်ပြင်းတွေ... ခဏခဏ ချနေရတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သူ့ရင်ထဲမှ အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှဖွင့်မပြော
ချင်တာတော့ အမှန်ပင်...

“ဟာ...”

“ဟင်”

တောင်ပေါ်မှကျအုပ်ကြီး ဆင်းလာသောကြောင့်...
ကားကိုဘရိတ်နင်းပြီး ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ ကျွဲအုပ်မှာ များလွန်း
တာကြောင့် တော်တော်ကြာအောင်စောင့်နေခဲ့ရသည်။ ကျွဲအုပ်
ပြီး ကုန်သွားသည်နှင့် နန္ဒခေါင်ကားကိုမောင်းထွက်ပြီးနေဒေါင်း
ဘို့ကားနောက်ကိုလိုက်ပေမယ့်... အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရ
တော့ပေ...

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ရွှေဂိတ်တွင် နေဒေါင်းတို့ကားကို
အားဆီးထားမှာတော့ သေချာသည်။ ဒီလမ်းသည် တစ်ခုတည်း
သာလမ်းဖြစ်တာကြောင့် တခြားလမ်းကိုရွေးစရာမရှိပေ...
နန္ဒခေါင်ကားကို ခပ်မှန်မှန်ကလေးမောင်းထွက်ပြီး... လုံခြုံရေး
ဝိတ်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဆရာနန္ဒခေါင်...”

“မရာကြင်မောင်... ကျွန်တော်အကြောင်းကြားတဲ့
အား ရောက်မလာဘူးလား”

“ဟင်အင်း... ခုထိရောက်မလာသေးဘူး”

“ဟင်”

နန္ဒခေါင် စဉ်းစားလို့မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာ
ကြောင့်ရောက်မလာခဲ့တာလဲဆိုသော အဖြေကိုစဉ်းစားနေမိ

သည်။

“အင်း.. ဟုတ်ပြီ”

နန္ဒခေါင် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး.. နောက်ဘက်သို့
ပြန်ကွေ့ပြီးမောင်းလာခဲ့တော့သည်။ နေဒေါင်းတို့ တောလင်း
မှပြေးလေပြီဖြစ်သည်။ နန္ဒခေါင် ကားမောင်းရင်း.. ဘေးဘက်
အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးမောင်းလာခဲ့သည်။

နန္ဒခေါင်ကားပေါ်တွင် နန်းအိမ္မေးမှာ ဘာစကားမှမဆို
ဘဲ လိုက်ပါနေတာကြောင့်...

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်.. မနန်းအိမ္မေး”

“ရပါတယ်.. ကိုနန္ဒခေါင် ရှင်ဟာခုလိုအမြဲတမ်း
အလုပ်များနေတတ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ”

“ခုလို နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နန္ဒခေါင် အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်
တော့...

“ဟင်...”

အမိုးပြတ်လျစ်ကားကလေးကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။ ကားရပ်ပြီး.. အမိုးပြတ်ကားဆိုသို့ လျှောက်လာ
ခဲ့ပေမယ့်.. နန္ဒခေါင်ရောက်လာချိန်ဟာ များစွာနောက်ကျနေ

သစ္စာမွန်စာပေ

သေပြီဖြစ်သည်။

တောင်ကြားလျှိုလမ်းထိပ်တွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး..
နေဒေါင်းတို့ ဟောလမ်းအစိုင်းပြေးခဲ့ကြလေပြီ...

နေဒေါင်းတို့လွတ်မြောက်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာသလို
ပေမယ့်.. ရှေ့ဆက်ပြီးအမှောင်ထုထဲတွင် မှားယွင်းမှုတွေ
အတွက် ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်ပင်မကောင်းခဲ့တော့ပေ...

ဆူးသင့်ခရီး

“လူးလူး...”

“ဒေါင်း”

“ငါ့လက်ကို ကိုင်ပြီးဆင်း”

“အင်း”

ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုမှ အောက်ဆီသို့ ဟဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းနေရတာကြောင့် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆင်းနေကြရသည်။

“ဒီလောက်ဆို... ဒီကောင် ဆက်ပြီးလိုက်လာမှာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒေါင်း... ရွေ့ကျရင်နားကြရမအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျောက်တုံးခြေရင်းတွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ဒေါင်း...”

“လူးလူး”

“လူးလူးတို့ ပြန်ဆုံချိန်ကလေးဟာ မသာယာလိုက်တာနော်... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွဲခွာခဲ့စဉ်ကလည်း ပြေးလွှားခဲ့ရသလို ပြန်ဆုံချိန်ကျတော့လည်း ပြေးလွှားနေရတဲ့ဘဝပါလား”

“လူးလူးရယ်...”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်... ရီဝေစွာဖြင့် ကြည့်နေမိလိုက်သည်။ ဆူတို့နှစ်ယောက်ဘဝကလည်း ဆူးသင့်သောဘဝနှင့် ဆုံခဲ့ကြသူများမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်... ဆူးသင့်နေသော ပြေးလမ်းပေါ်မှာပဲ ခရီးနှင့်နေကြရမှာဖြစ်တယ်။

“ရှေ့ဆက်ပြီး... ဘာတွေလုပ်ကြမလဲဒေါင်း...”

“ဒီကနေ နယ်စပ်ကိုဖြတ်ကျော်ရမှာပဲ... ဟိုရောက်မှတစ်ခုခု စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“ဒေါင်း”

“ပြော လူးလူး”

“သားငယ်တစ်ယောက် အသက်ရှင်ရက်ရှိမလား မသိဘူးနော်”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သားငယ်အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ငါတို့သုံးယောက် အသက်ရှင်ရက် ပြန်ဆုံချင်တယ်ဟာ...”

“ဆုံရမှာပေါ့ လူးလူးရယ်. ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ. ဒေါင်း”

“လူးလူးကို ဘယ်သူကကယ်ခဲ့တာလဲ”

“ငါ ငှက်ပျောတုံးကြီးနဲ့ မျောသွားပြီး. မြစ်တစ်ခုထဲ ကိုရောက်သွားခဲ့တယ်. အဲဒီမှာ စက်လှေတစ်စီးက တွေ့ပြီး ကယ်ခဲ့တာလေ. ဒီထဲက ဦးမင်းလှိုင်ဆိုတဲ့လူကြီးက မွေးစားပြီး အမှောင်လောကထဲမှာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာ ခုထိပါပဲ ဒေါင်းရယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝတွေက အကောင်းဘက်ကို မရောက်ခဲ့ကြဘူးနော်...”

“ဟုတ်ပါ. ကုသိုလ်ကံက အမှောင်လောကထဲကို ရောက်ဖို့ဖြစ်ခဲ့တာကိုး ဒေါင်းရယ်”

“သားငယ်တစ်ယောက်လည်း လူကောင်းတွေဆီကို ရောက်ပါ့မလား”

“ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပေါ့ဟာ...”

နေဒေါင်းနှင့် လူးလူး အတိတ်ရဲ့ရက်စက်မှုဆီကို. . အတွေးကိုယ်စီရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအတိတ်ဆိုးကြီးသည် သူတို့ဘဝတွင် ဘယ်သောခါမှ မေ့ပျောက်လို့မရနိုင်သော. . အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်း”

“လူးလူး”

“ငါလေ. . နင်တို့နဲ့ ကွဲကွာပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး အမြဲ ဆုတောင်းခဲ့တယ်သိလား”

“လူးလူးက. . ဘာတွေဆုတောင်းခဲ့လို့လဲ”

“ငါတို့သုံးယောက် တစ်နေ့ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ရပါစေသေးလို့”

“ခု ဆုတောင်းပြည့်ပြီမဟုတ်လား”

“မပြည့်သေးဘူး. . သားငယ်တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရသေးဘူးလေ”

“ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့. . လူးလူးရယ်”

သားငယ်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီသို့ရောက်နေပြီဆိုတာကို တွေးရင်း.. ရင်ထဲတွင် မကောင်းခဲ့ကြ...

“ကဲ.. လူးလူး ခရီးဆက်ကြရအောင် မိုးမချုပ်ခင်.. ကျောက်ကြီးစခန်းကို ရောက်မှဖြစ်မယ်”

“ကျောက်ကြီးစခန်းဆိုတာ ဘာလဲ.. ဒေါင်း”

“နယ်စပ်ကို စတင်ပြီးထွက်ခွာတဲ့နေရာတစ်ခုပဲလေ.. နယ်စပ်ကနေ တခြားနိုင်ငံကို ထွက်တဲ့သူတွေဟာ.. ဒီစခန်းမှာ အခြေချပြီး တစ်ဖက်ကိုထွက်ကြတာ ငါတို့လည်း ကျောက်ကြီးစခန်းကိုရောက်မှ အစီအစဉ်ဆွဲကြရမယ်”

“အေး.. ငါကတော့ နှင့်အားကိုးနဲ့လိုက်လာခဲ့ပြီပြီနော်”

“လူးလူးရယ်.. ငါတို့တစ်တွေဟာ သေမင်းပါးစပ်ကတောင် အတူတူပြေးခဲ့ကြသူတွေပါ.. နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အသက်အသေခံပြီး ကာကွယ်သွားမယ်.. စိတ်ချယုံကြည်ပါ”

“ယုံကြည်ပါတယ် ဒေါင်းရယ်”

နှစ်ယောက်သား တောင်ကြားလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြရင်း..

“ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင်တော့.. တောထဲမှာမိုးချုပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

“ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး.. ငါတို့ဆီမှာ လက်နက်တွေပါနေတာပဲ..”

ညနေဇာနေက တဖြည်းဖြည်းပျောက်လုလုဖြစ်နေလေပြီ.. နှစ်ယောက်လုံး ခရီးကြမ်းကိုနှင်လာခဲ့တာကြောင့်.. မောပန်းနေလေပြီဖြစ်သည်။

“လူးလူး.. နင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“အင်း”

နေဒေါင်းတို့တွင် ငွေနှင့်ပစ္စည်းဓာတ်ချို့သာ ပါခဲ့ပြီး.. စားစရာဆိုလို့ မပါခဲ့ကြပေ။ ဒီလိုတောထဲက သွားရမယ်လို့လည်း နှစ်ယောက်လုံး မထင်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်း.. ဟိုမှာ တဲလေးတစ်လုံး”

“ဟုတ်တယ်.. မုဆိုးတစ်ဦးဦးတဲများလား မသိဘူး၊ အကူအညီဝင်တောင်းရအောင်”

“ဧကောင်းသားပဲ”

“လူးလူး.. သေနတ်ကိုတော့ အသင့်ထုတ်ထားလိုက်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

နေဒေါင်း စကားအတိုင်း.. လူးလူးသေနတ်ကိုအသင့် ထုတ်ပြီး တဲနားသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့”

တဲထဲမှ ပြန်ပြီးထူးသံကို မကြားရပေ..

“ဒေါင်း.. လူမရှိဘူးနဲ့တူတယ်”

“တဲထဲကို ဝင်ကြည့်ရအောင်”

နေဒေါင်း သေနတ်ကိုအသင့်ပြင်ထားပြီး၊ တဲပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ တဲထဲတွင် အရိပ်အယောင်တစ်ခုမှမတွေ့ရပေ.. ဒါပေမယ့် တဲအခြေအနေကိုကြည့်ရတာ လူနေထိုင်သော အနေအထားမျိုးပင်..

“လူတော့ နေမယ့်ပုံပဲ.. လူးလူး”

“အပြင်သွားနေတာများလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြရမှာပဲ.. အိမ်ရှင်ရောက်လာတော့လည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြတာပေါ့”

“အင်း”

နေဒေါင်း တဲထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ သောက်ရေအိုး တစ်လုံးနှင့် စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့ကိုတွေ့ရသည့်အပြင် ငှက်ပျော

သီးတစ်ခိုင်နှင့် သစ်သီးများကိုပါ တွေ့မြင်နေရသည်။ ဗိုက်က အရမ်းဆာလာနေပြီဖြစ်တာကြောင့် ငှက်ပျောခိုင်ကိုယူကာ နှစ်ယောက်သား စားလိုက်ကြသည်။

“အိမ်ရှင်ရောက်လာရင်တော့ တောင်းပန်ရမှာပဲ ဟ.. ခုတော့ ငှက်ပျောသီးစားပြီး၊ ရေသာအဝသောက်ပေ တော့လူးလူးရေ”

စားကောင်းကောင်းနှင့် နှစ်ယောက်သား စားလိုက်ကြတာ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကုန်သလောက် ဖြစ်သွားပြီး သိပ်ကြော..

“လူလေးတို့ သိပ်ပြီးဆာနေကြတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်..”

“ဟာ”

အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့်.. နှစ်ယောက်သား အံ့သြစွာဖြင့်ကြည့်မိလိုက်တော့.. ယောဂီဝတ် ခုံဖြင့် ဆူတော်စင်တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နေဒေါင်းနှင့် လူးလူး.. သူတော်စင်ကြီးကိုဦးချပြီး..

“တပည့်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါဘုရား”

“အေး.. ဒီတောထဲကို ရောက်တဲ့သူတွေက ဒုက္ခနှင့်

ရင်ဆိုင်စရာရှိလို့ ရောက်လာကြသူတွေ များပါတယ်ကွယ်”

“တုန့်တော်တို့ကို ဒီတစ်ညလောက်အိပ်ခွင့်ပြုပါ”

“အိပ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်...ငှက်ပျောသီးစားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား”

“အဘက အသားလွတ်စားတော့... အသားစားစရာတော့မရှိဘူးကွယ်... သစ်သီးသစ်ဥပဲ စားစရာရှိတယ်၊ ကဲ... စိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေကြ... အဘတရားသွားထိုင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး၊ သူတော်စင်ကြီးအပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။

“လူးလူး... ခရီးပန်းလာပြီမဟုတ်လား၊ အိပ်တော့လေ”

“ဒေါင်းရော အိပ်လေ”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား တဲပေါ်တွင်လှဲပြီး၊ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ရှေ့အနာဂတ်ခရီးကို အခက်အခဲများစွာနှင့် ကျော်ဖြတ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နံနက် အရက်အလင်းရောက်သည်နှင့်... နေဒေါင်း

ရော... လူးလူးပါ နီးနေလေပြီ

“လူလေးတို့နီးနေကြပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပြင်သွားပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ကြ... ပြီးရင် လူလေးတို့စားဖို့ အာပြင်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား အောက်သို့ဆင်းလာပြီး၊ ကျောက်တောင်လေးမှ ရေအေးလေးနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်နှင့်...

“ဒေါင်းရယ်... အေးလိုက်တာနော်”

“ဒီရေက ဆေးဖက်ဝင်တယ် လူးလူး”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဆစ်ရေနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်

သည်နှင့် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားလေသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းတယ်နော် ဒေါင်း”

“ဘာလို့. . .”

“သူတော်စင်နဲ့ တွေ့ရလို့”

“အင်း. . . ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရှေ့ဆက်ပြီးထဲကောင်းနိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ဒေါင်းရယ်. . . ငါတော့ အမှောင်လောကကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ခိုင်းချင်ပြီ”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲဟာ. . . ဒါပေမယ့် ငါတို့လက်တွေ့က ဥပဒေချိုးဖောက်ထားခဲ့ပြီလေ. . . ဒါကလည်း ရင်ထဲက အမှန်းအငြိုးတွေအတွက်မဟုတ်လား”

“ငါတို့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့တရားခံဟာ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးပဲ. . . ဒေါင်း. . . ငါတော့ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို လက်စားချေဦးမယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပဲဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်. . . မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာ ရောက်နေတဲ့ကလေးတွေကို ရအောင်ကယ်ဦးမယ်ကဲ. . . တံပေါ်ပြန်တက်ရအောင်”

နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက် တံပေါ်ပြန်ရောက်တော့. . .

“လူလေးတို့စားကြ”

“ဟင်. . .”

“ဟာ”

ကောက်ညှင်းဆန်ပူပူလေးနှင့် ပဲကလေးများပြုတ်ထားသော ပန်းကန်လေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ. . . လူလေးတို့အံ့သြနေကြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဘက တစ်လတစ်ခါလောက် မြို့ပေါ်ကိုတက်ပြီး. . . အလှူခံတယ်လေ. . . အဲဒီကရလာတဲ့ ဆန်၊ ကောက်ညှင်းတွေနဲ့နေခဲ့တာပါ. . . လူလေးတို့နှစ်ယောက် မနီးခင်ကတည်းက အဘ ထပြီးချက်ထားတာပါ”

“စားကြ. . . စားကြ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဘ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူးကွဲ့. . . လူသားတွေအချင်းချင်းမေတ္တာထားရမယ်လေ၊ ဒုက္ခရောက်လာသူကိုကူညီခြင်းဟာ ခံလာတရားမဟုတ်လား”

သူတော်စင်ကြီး၏ အေးမြလှစွာသော မျက်နှာနှင့် ကောင်းသံကြောင့်. . . နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်ဘဝတွင် မကြာဘူးသော. . . မခံစားရဘူးသော မေတ္တာတရားကို ကြားဘူးခံစားဘူးလိုက်ကြသည်။

သူတော်စင်ကြီး၏ မေတ္တာတရားများကို နာခံပြီး. . . သွန်ပြသောလမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြတာမို့ စကားမဆိုဖြစ်ကြပေ. . .

“ဒေါင်း...”

“လူးလူး”

“နင်... ချစ်သူတွေဘာတွေ ထားဘူးပြီလား”

“လူးလူးရယ်... ငါတို့ဘဝမှာ နှလုံးသားအတွက်ခံစားဖို့ အချိန်မရှိခဲ့ပါဘူးဟာ”

“တကယ် ဟုတ်လို့လား”

“ငါ ဘာကိုညာပြောစရာရှိလို့လဲ... မှန်တာကိုပြောတာပါ... ငါတို့တော့ ပြောပြီး... နင်ကျတော့ရော”

“အတူတူပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား... လူးလူးရယ်”

“ငါ့နှလုံးသားမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမွေးဖွားရမလဲဆိုတာကို သိကိုမသိဘူးဖြစ်နေတယ်... ကျားသတ္တဝါတွေဟာ ငါ့ရဲ့ကစားစရာတွေလို့သဘောထားခဲ့တာ... အင်း... ဒီထဲမှာ နင်တော့မပါဘူး ဒေါင်း”

“ဘာလို့”

“နင်ဟာ... ငါသံယောဇဉ်အကြီးဆုံးလူမို့ပါ”

တောင်ကုန်းမို့မို့ကလေးမှ အောက်သို့ဆင်းလာကြရင်း

“လူးလူး သတိထား... လမ်းကချောတယ်”

“အင်း...”

“အမလေး”

နေဒေါင်း သတိပေးသည့်ကြားမှ လူးလူးခြေထောက်

အန်ချက်ပျက်ပြီး အောက်သို့လိုန့်ကျစဉ်... နေဒေါင်းလှမ်းပြီး ဆွဲဆွဲတောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးလိုန့်ဆင်းသွားတော့သည်။

“အင့်”

“အို”

တောင်ကုန်းအောက်ခြေရောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး လှုပ်သွားနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လူးလူး”

“ဒေါင်း”

“နင်ဘာဖြစ်သေးလဲ...”

“ခြေထောက်... အား... နာလိုက်တာ”

လူးလူးခြေထောက်တွင် သွေးများစို့နေတာကို မြင်လိုက်တာကြောင့် နေဒေါင်း... လူးလူးခြေထောက်ကိုကိုင်ကြည့်ပြီး အောက်မှ အင်္ကျီစကိုဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဗြ... ”

“အ”

သွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာကိုစည်းပေးလိုက်ပြီး...

“လမ်းလျှောက်နိုင်လား လူးလူး”

လူးလူး ခြေထောက်ကလေးထောက်ပြီး လျှောက်ကြည့်

သည်။

“အား... နာတယ်”

“ငါ့ကို အားပြုပြီးလျှောက်”

“အင်း”

နေဒေါင်းလက်မောင်းကလေးကို အားပြုပြီး.. လူးလူး
လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

နေဒေါင်းနှင့်လူးလူး လျှောက်လိုက်နားလိုက်နှင့်လာခဲ့
တာ.. အဝေးဆီမှ ကျောက်ကြီးစခန်းကို မှိုင်းပျံ့တွေ့နေပြန်
ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်း”

“လူးလူး”

“ငါ.. ဆက်ပြီးမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဟာ”

လူးလူး မျက်နှာလေးကို.. နေဒေါင်းကြည့်ပြီး စိတ်
ကောင်းဖြစ်မိသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကို ပခုံးနှစ်ဖက်တွင်
သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီး...

“လူးလူး”

“အို...”

လူးလူးကိုယ်လေးကို ပွေ့မလိုက်ပြီး.. လျှောက်လာခဲ့
တော့သည်။ ငယ်စဉ်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ထိတွေ့
တွေ့ဟာ ဖြူစင်စွာရင်ခွန်ခဲ့ကြပေမယ့်.. ခုချိန်မှာတော့ နှစ်ဦး
သားထိတွေ့မှုက ရင်ဖိုစရာကောင်းနေလေပြီ..

“ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်”

မြင်းခွာသံလေး ကြားလိုက်ရတာကြောင့် လူးလူးကို..
မြေပြင်ပေါ်သို့ချပြီး မြင်းခွာသံကြားရတဲ့ဆီကို ကြည့်လိုက်

သည်။

လူတစ်ယောက် မြင်းတစ်ကောင်ကိုစီးလာပြီး.. တစ်
ဘောင်ကို ဆွဲလာတာမြင်လိုက်တာကြောင့် နေဒေါင်းဝမ်းသာ
သွားသည်။ နေဒေါင်းတို့အနားသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဘာကူညီရမလဲ”

မြင်းစီးလာသူက လှမ်းပြီးမေးတာကြောင့်...

“ကျောက်ကြီးစခန်းကို သွားချင်လို့ပါ”

“မြင်းစီးတတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့.. စီးတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို.. လွတ်နေတဲ့မြင်းပေါ်တက်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ...”

နေဒေါင်း.. လူးလူးကို မြင်းပေါ်ကိုအရင်တင်လိုက်ပြီး
နေဒေါင်းတက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...”

“ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်”

မြင်းနှစ်စီး ဒုန်းဆိုင်းပြေးသွားတော့သည်။ လူးလူးက
တော့ နေဒေါင်းရင်ခွင်ထဲတွင် လိုက်ပါရင်း.. ကြည်နူးကျေနပ်
စွာရှိနေလေသည်။ နှစ်ယောက်အဝကို သွေးချင်းနီးစွာဖြင့်..
ကျော်ဖြတ်ရတော့မည် မဟုတ်လား...

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့တွင်ဆီးကြိုနေသော ဆူးခင်းလမ်း
ဆူးခင်းလမ်းများ ခရောင်းတောများကို တူညီသောခြေလှမ်းတို့

ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသို့ဖြတ်ကျော်ခြင်းနှင့် နှလုံးသားမှရင်ခုန်ခြင်းတို့သည်
ချစ်ခြင်းများစွာကို မွေးဖွားစေနိုင်တော့သည်။

ဘခန်း ◀ ၆ ▶

နန္ဒခေါင်တို့ ဌာနချုပ်ရှေ့တွင် လုံခြုံရေးကား(၃)စီးကို
အသင့်ဆိုက်ထားသည်။ ဒီနေ့သည် နန္ဒခေါင်အထူးတာဝန်တစ်
ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

“ဆရာနန္ဒခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ ရဲမှူး”

“ခုတာဝန်ဟာ လွန်စွာအရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လောက်
ထိအရေးကြီးသလဲဆိုရင်. . တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံမှာ မျက်နှာ
ထွက်စရာတွေ ဖြစ်စေလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်. .
ဒီအပြင် နိုင်ငံတကာကအလိုရှိနေတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးခေါင်း
ဆောင်တစ်ဦးကို ပို့ဆောင်ရမှာဖြစ်တာကြောင့် အထူးဂရုစိုက်
ပါ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစီအစဉ်ကတော့ ပြောထားပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ. . ကဲ”

ဘာမရှင်းတာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ခု အဖွဲ့မှာ . . ဆရာနန္ဒခေါင်က ခေါင်းဆောင်တာဝန် ယူပြီးကွပ်ကဲရလိမ့်မယ် . . အစစအရာရာ အောင်မြင်ပါစေ၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံက တာဝန်ရှိသူတွေလေဆိပ်က စောင့်နေကြလိမ့် မယ် . . ကဲ သွားနိုင်ပြီ”

ရဲမှူးကို အရိုအသေပေးပြီး၊ နန္ဒခေါင်တို့အဖွဲ့ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။ ဌာနချုပ်အပြင်ဘက်တွင်ရပ်ထားသောကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကားသုံးစီးစတင်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဆရာ . . ခုသွားပြီး ခေါ်ရမယ့်ကောင်က တော်တော် အရေးပါနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် သိန်းဆွေ၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံကနေ ဒို့မြန်မာ ပြည်ထဲကိုဝင်လာပြီး ခိုလှုံနေတဲ့ကောင်ကွ . . ခု ဒို့ဖက်ကမ်း မိလို့ ပြန်ပြီးလွှဲပေးရမှာ”

“ဪ . . .”

“ဒီကောင်ကို တခြားအဖွဲ့တွေက ပြန်လုဖို့စဉ်နေကြ တယ်လေ . . ဒါကြောင့် ခုခရီးဟာ အသက်နဲ့ရင်းပြီးသွားရမှာ”

“လေကြောင်းနဲ့သွားလို့ မရဘူးလား”

“လေကြောင်းနဲ့သွားဖို့ ပထမစဉ်ထားပေမယ့် . . ရာသီ ဥတုအခြေအနေမကောင်းတာကြောင့် ကုန်းလမ်းကနေတစ်ဆင့် တစ်ဖက်လေဆိပ်ကို သွားရမှာ”

“ခရီးက ဝေးမယ်ဆရာ”

“အေး . . ဒါကြောင့် အထူးသတိထားပြီးသွားရမှာလေ၊ အမှားအယွင်းလုံးဝအဖြစ်ခံလို့မရဘူး”

နန္ဒခေါင်တို့ကားလေးက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးမောင်းနေ သလို . . အလယ်တွင်ထိုလူဆိုးခေါင်းဆောင်ကို တင်ဆောင် ခဲ့ည့်အချိန်ကားနှင့် အနောက်တွင်လုံခြုံရေးကားတစ်စီးကပ်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည်။

အသွားခရီးတွင် ဘာမှပြဿနာမရှိလှပေမယ့် . . အပြန် ခရီးတွင် လူဆိုးခေါင်းဆောင်ပါလာမှာဖြစ်တာကြောင့် တကယ် ပင် သတိထားရမည့်အခြေအနေတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့မရောက်ခင်ထိ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ နန္ဒခေါင်တို့ကားသုံးစီး ရဟတ် ယာဉ်ဆိုက်ထားသောနေရာကို မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကားများ ထိုးရပ်သည်နှင့် အသင့်အနေအထားကို ပြင်ထားလိုက်ရသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ရဲအရာရှိတစ်ဦးဆင်းလာပြီး . .

“ဆရာနန္ဒခေါင်ဆိုတာလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တာဝန်ကျေပွန်ပါစေ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ဟေ့ . . တရားခံကိုခေါ်ခဲ့ကြ”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ခေါ်လာပြီး

သည်နှင့်...

ဆရာနန္ဒခေါင်လက်ထဲအပ်ပြီး...

“ချောက်”

နန္ဒခေါင် လက်ထိတ်ကိုဖြုတ်ယူပြီးနောက်... သူ့လက်နှင့်တွဲကာ ခတ်လိုက်သည်။

“ချောက်”

“သွားကြမယ်ဟေ့”

သူ့ရဲဘော်များကို အချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက်...

နန္ဒခေါင် မူးယစ်ဆေးဝါးခေါင်းဆောင်နှင့် အချုပ်ကားဆီသို့ တက်လိုက်သည်။

နန္ဒခေါင်တို့ ကားသုံးစီး... စတင်ပြီးမောင်းနေလေပြီ။ သွားရမည့်ခရီးက ဝေးလွန်းတာကြောင့် လုံခြုံရေးကိုအထူးသတိထားပြီး သွားနေရတော့သည်။ နန္ဒခေါင်တို့ သွားနေရသော လမ်းခရီးသည် အန္တရာယ်များသောလမ်းများဖြစ်သလို အချိန်မရွေး တိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်လေသည်။

အချုပ်ကားပေါ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးခေါင်းဆောင်ကို သေသေချာချာ နန္ဒခေါင်ကြည့်မိလိုက်တော့...

“ဟင်”

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ကလေးသူငယ်များကိုမကြာခဏလာရောက်ပြီး ခေါ်တတ်သော... လူဖြစ်နေသည်။ သူ့အမည်မှာမစ္စတာဂျိုးဇက်...

“စီးကရက် သောက်ချင်တယ်”

“ရတယ်”

နန္ဒခေါင် အိတ်ကပ်ထဲမှစီးကရက်ကို ထုတ်ပြီးတိုက်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ စကားနည်းနည်းပြောလို့ရမလား”

“ရပါတယ်... ပြောပါ”

“မင်းငါ့ကို လွှတ်ပေးနိုင်လား”

“ဘာ...”

“မင်းဘဝအတွက် တစ်သက်စာဖူလုံစေရမယ့်ငွေ ငါပေးမယ်... ဘယ်လိုလဲ”

“ဖြောင်း...”

“အား”

နန္ဒခေါင် လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဒီစကားနောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင်... ခင်ဗျားသွားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်မယ်”

“မင်းဟာ... တော်တော်မိုက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ခင်ဗျားလို ကိုယ်ချိုးကြည့်ပြီး... လူသားအားလုံးဘေးအန္တရာယ်စေမယ့်အလုပ်ကို လုပ်တဲ့သူကို... ကျုပ်တစ်သက်ပြောနဲ့ ဆယ်သက်စားမကုန်အောင်ပေးလည်း စိတ်မဝင်ဘူး”

“မင်းမလွတ်ပေးလည်း... ငါ့ကို ကယ်မယ့်လူတွေက

ရောက်လာမှာပါ”

“မစ္စတာဂျိုးဇက် ခင်ဗျားစမ်းကြည့်လေ”

“အေးပါ.. မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ.. ဟား.. ဟား..
ဟား..”

မစ္စတာဂျိုးဇက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး.. နန္ဒခေါင်ဒေါသကို
ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂျိုးဇက်နဲ့ပတ်
သက်ပြီး.. နာကြည်းမှုတွေက ရင်ထဲမှာပြည့်နှက်နေတဲ့ကောင်
ကို သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းလုပ်ရလျှင်ဒီနေရာတွင်ပင် သတ်ပစ်
လိုက်ချင်သည်။

“ဂျီ”

အရှေ့မှ ကားကရပ်လိုက်သဖြင့်.. နန္ဒခေါင်လိုက်ပါ
လာသောကားလည်း ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

“ချောက်..”

“ချောက်”

နန္ဒခေါင်.. မစ္စတာဂျိုးဇက် လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုသံတိုင်
တွင် တွဲ၍လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ပြီး.. အချုပ်ကားတံခါးဖွင့်ကာ
အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဂျိုင်း..”

အချုပ်တံခါးကို ဖွင့်ပြီးပြန်ပိတ်ကာ ရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့
သည်။

“ဆရာအောင်လှိုင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှေ့မှာကျုံ့အုပ်ကြီးတွေလို့.. ပြီးတော့ မသင်္ကာဖွယ်
အိပ်တွေလည်း တွေ့နေလို့ကားရပ်လိုက်တာ..”

“ဆရာအောင်လှိုင်.. မစ္စတာဂျိုးဇက်ကို အထူးစောင့်
ကြည့်ထား.. ကျွန်တော်တို့အနီးကပ်လေ့လာလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ် အောင်လှိုင်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး.. နန္ဒခေါင်
ကျုံ့အုပ်ကြီးရှိရာဘက်သို့ ရဲဘော်နှစ်ဦးနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်..

အနားသို့ရောက်တော့ ကောက်ရိုးများတင်ထားသော
ထော်လာဂျီတစ်စီးရပ်ထားပြီး.. ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်
လိုက်တော့..

“ဟင်..”

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

“နေရာယူ..”

နန္ဒခေါင် ရဲဘော်နှစ်ဦးကို အသံပြုပြီး၊ သစ်ပင်ကွယ်
တွင် နေရာယူလိုက်သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

သေနတ်သံတွေဆက်ပြီး ထွက်လာသည်နှင့်...

“ရဲဘော်”

“ဆရာ..”

“ကားဆီကိုသွားပြီး အင်အားဖြည့်ထား..”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင် သေနတ်ကိုထုတ်ထားပေမယ့် . . အခြေ
အနေကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ. . .”

“ဒိုင်း”

“အား. . .”

“ဒိုင်း. . .”

“အိ. . .”

နန္ဒခေါင်တို့ကို သစ်ပင်ပေါ်မှအပိုင်ပစ်နေသော ကောင်
နှစ်ကောင်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး . . ကောက်ရိုးတင်ထားသော ထော်
လာဂျီကိုမသင်္ကာသည်နှင့် မီးလောင်ဗုံးကိုပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း. . .”

“အား”

ကောက်ရိုးကြားမှ လူများပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒိုင်း. . ဒိုင်း. . ဒိုင်း”

နန္ဒခေါင်တို့ ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်ပြီး၊ ခဏအကြာတွင်
အားလုံးငြိမ်သက်သွားသည်။ တချို့သောကောင်တွေကတော့
တောထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးကြကုန်သည်။ တိုက်ပွဲအဆုံးတွင် လူဆိုး
ဘက်မှ အလောင်း(၄)လောင်းနှင့် လက်နက်တွေကိုရရှိလိုက်
သည်။

နန္ဒခေါင် နောက်ဘက်သို့ပြန်လျှောက်လာပြီး. . .

“ဆရာအောင်လှိုင်. . အခြေအနေကောင်းတယ်

ဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်. . ဆရာနန္ဒခေါင်”

“ကဲ. . ဌာနချုပ်ကိုအကြောင်းကြားပြီးရင် ခရီးဆက်

ယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်း ◀ ၇ ▶

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးနားရင်း..
နယ်စပ်သတင်းကို စုံစမ်းရန်ထွက်ခဲ့ကြသည်..

“ဟော.. ဒေါင်း”

“ဟာ.. စိုင်းလု”

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာ.. မင်းနဲ့တွေ့ရတာအတော်ပဲ
စိုင်းလု”

“ဘာများလဲကွ”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

“ပြောလေ”

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ သုံးယောက်သားဝင်
လာပြီးနောက်..

“စိုင်းလု”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ပြော.. ဒေါင်း”

“နယ်စပ် အထွက်အဝင်.. ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဟာ.. မကောင်းဘူးဒေါင်း.. နယ်စပ်ဂိတ်တွေ လုံခြုံ
အတင်းကျပ်နေတယ်.. ပြီးတော့ သူပုန်အဖွဲ့နဲ့တိုက်ပွဲတွေက
ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတယ်”

“အထွက်ရော အဝင်ရောမကောင်းဘူး”

“တောလမ်းက ဖောက်ထွက်ရင်ရော..”

“ပိုဆိုးတယ်.. ဘိန်းချက်တဲ့ကောင်တွေက ပိုပြီးသောင်း
ကျန်းနေတယ်၊ ခုရက်ပိုင်းစစ်ဆင်ရေးတွေရှိနေတော့ ဒီကောင်
တွေငတ်ပြတ်နေတယ်.. တွေ့တဲ့သူဆီကဓားပြတိုက်လုယက်
နေတာကွ.. မင်းတို့သွားဖို့အစီအစဉ်ရှိရင်တော့ ဖျက်လိုက်
ကြ..”

စိုင်းလုစကားကြောင့် နေဒေါင်းဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ
ပြောတတ်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။

“အေး.. ထပ်ပြီးပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ စိုင်းလု”

“ခု ကျောက်ကြီးစခန်းကို သက်ဆိုင်ရာကထိန်းချုပ်ထား
ဆိုက်ပြီ.. ဒါကြောင့် ဒီမှာခိုအောင်းနေတဲ့ အမှောင်လောက
သားတွေတောင် လစ်ကုန်ကြပြီ”

“ဟင်..”

နေဒေါင်း.. ဆက်ပြီးနေထိုင်မရတော့ဘူးဆိုတာကို

သစ္စာမွန်စာပေ

သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ”

“မင်းတို့.. ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ ဒေါင်း”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က လစ်ခဲ့တာကွ.. ခု ခိုနားဖို့ခဲ
နေပြီ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အခက်အခဲ သိပ်ရှိနေရင်.. ငါ
ကူညီနိုင်တာရှိတယ်..”

“ကျေးဇူးပဲကွာ.. ကူညီစမ်းပါ”

“ငါ့ရွာကလေးမှာ သွားနေကြမလား.. ဝေးတော့လေ
တယ်.. ဒါပေမယ့် အေးချမ်းစာယ၊ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူး”

“အန္တရာယ်ကင်းရင်တော့ သွားချင်တယ်”

“ဒါဆို အသင့်ပြင်ထား.. ငါလာခေါ်မယ်”

“ကျေးဇူးတကယ်တင်တယ်ကွာ”

“မလိုပါဘူး.. ဒေါင်းရာ၊ မင်းလည်း ငါ့ကိုကူညီခဲ့ဘူး
တာရှိတာပဲ”

“စိုင်းလု.. နန်းမဲ့တည်းခိုခန်းကနေ ငါစောင့်နေမယ်”

“စိုင်းလုနဲ့ လမ်းခွဲပြီး.. နေဒေါင်းတို့ထွက်လာခဲ့တော့

သည်။

“လူးလူး.. ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ခုချိန်မှာ ဘာမှမမေးနဲ့ဒေါင်း.. စိတ်တူကိုယ်တူပဲ၊

ဆိုးလည်း အတူတူ.. ကောင်းလည်းအတူတူပဲ”

လူးလူးစကားကြောင့် နေဒေါင်းကျေနပ်သွားတော့
သည်။ ပြီးတော့ လက်ကလေးကမ်းလိုက်သည်နှင့် လူးလူး
အလိုက်သင့်ကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားတော့သည်။

နန်းမဲ့တည်းခိုခန်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ခရီးဆောင်
အိတ်များကိုယူကာ အောက်သို့ဆင်းလာချိန်တွင်..

“နေဒေါင်း.. ခင်ဗျား အေးအေးသက်သာလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင်”

“ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“မင်းတို့ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးစိုင်းနောင်”

“ဘာ..”

နေဒေါင်းမွေးစားဖခင် ဦးထွန်းလူနှင့် မဟာပြိုင်ဘက်
ဦးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ နေဒေါင်းကို ကောင်းသော ခေါ်ဆောင်
မှုမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ရတယ်.. လိုက်ခဲ့မယ်”

တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရပ်ထားသောဂျစ်ကားပေါ်သို့
တက်ခိုင်းလေသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင်လူက (၄)ယောက်.. ကားမောင်းသူ
နဲ့ဆိုလျှင် (၄)ယောက်၊ လူးလူးက နေဒေါင်းမျက်နှာကိုတစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး အခြေအနေအလစ်ကိုစောင့်နေလေသည်။

ကားကလေးမှာ ကျောက်ထပ်ကြီးစခန်းထဲမှ မောင်း

ထွက်လာပြီး အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဒုတ်”

“အ”

“ကျိ... ”

လူးလူး ကားမောင်းသူ၏အောက်မှ ဘရိတ်ကိုဆော့ နင်းပြီး မျက်နှာကိုတံတောင်နှင့်ရိုက်လိုက်တာမို့... ကားမှာ ဆောင့်ရပ်သွားပြီး၊ ဘေးဘက်သို့ထိုးဆင်းသွားစဉ်... ကုန်းဆင်း ကြီးဖြစ်နေတာကြောင့်... ကားမှာထိန်းလို့မရအောင်ဖြစ်သွား သည်။

“လူးလူး... သတိထား”

“ဝုန်း”

ကားမှာ ရှေ့တွင်ရှိသောသစ်ပင်ကြီးနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ရပ်သွားသည်နှင့်... နေဒေါင်းကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ၊ ကား အောက်သို့ရောက်နေသူများကို တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဖြောင်း...”

“ခွပ်”

“အား”

လူဆိုးနှစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းပင်မထူနိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်တွင်ကျနေသော သေနတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ငါ့အလှည့်ပဲ”

“ကို... နေ... နေဒေါင်း”

“မင်းတို့ အသက်ကိုနှမြောတယ်ဆိုရင်တော့ ငြိမ်ငြိမ် ဆက်သက်နေခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူးလူး... သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

လူဆိုးများကျနေသော သေနတ်များကိုယူခဲ့ပြီး၊ ထွက် သာခဲ့ကြတော့သည်။ ကားလမ်းပေါ်သို့ရောက်တော့... “တိ... တိ”

“ဟာ... စိုင်းလု”

ထော်လာဂျီကြီးကို မောင်းလာသော စိုင်းလုကိုတွေ့ သိက်ရသည်။ “ကဲ... တက်ကြ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ဘူး... စိုင်းလု”

“ငါ... မင်းတို့ကိုခေါ်သွားတာ မသင်္ကာလို့နောက်ကနေ သိက်ခဲ့တာကွ”

နေဒေါင်းတို့ ထော်လာဂျီကြီးပေါ်တက်ခဲ့ပြီး... မောင်း ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်ကြီးနဲ့သွားရမှာလား... စိုင်းလု”

“ဒီကောင်ကြီးက ရှေ့နားကရွာအထိပဲ သွားရမှာ... အဲဒီရွာကနေတစ်ဆင့် စက်လှေနဲ့သွားကြရမှာကွ”

နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ခရီးကြမ်းတွေက...

စတင်ပြီးရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရလေပြီဖြစ်သည်။ ရွာကလေး
ရောက်တော့ . . စိုင်းလု ထော်လာရုံကိုသွားပြီးပြန်အပ်ကာ . .

“သွားကြရအောင် ဒေါင်း”

“အေး”

သုံးယောက်သား လှေဆိပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။
ချောင်းငယ်လေးမှာ ရေများကြည်လင်စိမ်းနေပြီး၊ ရေအောက်
ကို လှမ်းပြီးမြင်နေရသည်။

“မိုးမချုပ်ခင်သွားမှဖြစ်မယ် . . ဒေါင်း”

“ဘာလို့လဲ . . စိုင်းလု”

“ဒီဘက်က ဓားပြတွေကပေါ်မှပေါက် . . လုပ်ကိုင်စာ
သောက်ရတာမလွယ်လှပါဘူး . . ငါက အမေအိုကြီးကို ငဲ့နေ
နေနေရတာ၊ မြို့မှာပဲတက်ပြီးအလုပ်လုပ်ချင်နေတာကွ”

“မင်း . . အမေကြီးရော၊ သက်သာရဲ့လား”

“လူကြီးရောဂါဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ . . ”

“ဘုတ် . . ဘုတ် . . ဘုတ်”

စိုင်းလုမောင်းခဲ့သော စက်လှေကလေး ချောင်းရိုးအ
တိုင်းမောင်းလာစဉ် . .

“ဘုတ် . . ဘုတ် . . ဘုတ်”

ရှေ့ဘက်မှ စက်လှေတစ်စီးမောင်းလာတာကြောင့် . .
နေဒေါင်းတို့လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် . .

“ဟင်”

စက်လှေပေါ်တွင် ကလေးသူငယ်များကိုတင်ဆောင်
သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“စိုင်းလု . . ဘာတွေလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စိုင်းလု”

“ငါတို့ ဒီနားမှာရှိနေကြတဲ့ရွာက ကလေးတွေကို . .

အတင်းခေါ်ဆောင်သွားနေကြတာလေ”

“ဟင် . . ”

“ဟယ်”

ထိုစကားသည် နေဒေါင်းနှင့်လူးလူးတို့ နှလုံးသားကို
ခြားအများအပြားစိုက်ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အဓမ္မခေါ်ယူတာလား . . . ”

“အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ယူတာလည်းရှိသလို . . ငွေကြေးနဲ့
ခေါ်ယူတာလည်းရှိတယ် . . တချို့ကလေးတွေကျတော့ အလုပ်
ရမယ် . . ကျောင်းနေရမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာကြတာကွ၊ ခေါ်သွား
ပြီး နောက်ပိုင်း ဘာသတင်းအစအနမှ မရတော့ပါဘူးကွာ”

“တောက်”

“ဟင် . . . ”

နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်
ကြသည်။

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားကြတာလဲ . . . ”

၁၃၄

ရွှေဘဝင်

“ငါကြားရသလောက်ကတော့. . ဘာ. . မြိုင်ခံအိမ်
ဆိုလား ဘာလားပဲကွာ”

“ဟင်”

စိုင်းလု၏ ထိုစကားသည်. . နေဒေါင်းတို့အတွက် မီး
တောက်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်နေလေပြီ. . . ။

အခန်း ၈

“ဟင်. . .”

“ဟာ. . .”

နန္ဒခေါင်ကားရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် လှမ်းပြီးမြင်လိုက်
ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကား(၃)စီးလုံးထိုးရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဆရာနန္ဒာခေါင်”

“ဆရာအောင်လှိုင်. . ဘာပြောချင်လဲ”

“ဒီသစ်ပင်ကြီးလဲနေတာ မရိုးသားဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအောင်လှိုင်. . အားလုံးကို အသင့်
ပြထားခိုင်း ဆရာအောင်လှိုင်. . မစွတာဂျိုးဇက်ကို အနီးကပ်
စောင့်ကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဌေးလှိုင်တို့က ရှေ့ကင်း
ထောက်ထွက်မယ်. . စိတ်ချမယ့်နော် ဆရာအောင်လှိုင်”

သစ္စာဗျူဟာပေ

“စိတ်ချ”

တပ်ကြပ်ကြီးဌေးလှိုင်နှင့် ရဲဘော်(၅)ယောက်ခေါ်ကာ သစ်ပင်ကြီးနားသို့ အသင့်အနေအထားဖြင့် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။

ကားလမ်းမကို နှစ်ဖက်ခွဲပြီးလာခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးနားရောက်တော့ လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အယောင် ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ။ . .

“ဆရာနန္ဒခေါင်”

“ဆရာဌေးလှိုင် ဘေးဘက်ကတောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ပြီးကြည့်ကြမယ် . . သတိတော့ရှိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားလမ်းဘေးရှိ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြပေမယ့်လည်း . . ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရပေ။ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာပြီးနောက် . .

“ဆရာဌေးလှိုင် ဒီကောင်တွေအပိုင်ချောင်းပစ်မှာတော့သေချာနေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့သစ်ပင်ရွှေတာနဲ့ ဝင်ပြီးပစ်မှာသေချာတယ် . . ဒီတော့ သစ်ပင်ရွှေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး၊ တိုက်ပွဲကိုခေါ်ယူရမှာပဲ”

“ကောင်းပြီ . . ဆရာနန္ဒခေါင်”

သဏ္ဌာန်တပေ

“ရဲဘော်တွေကို အသင့်လုပ်ခိုင်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင် ကားများကိုမောင်းလာရန်အတွက် အချက်ပြလိုက်ပြီး . . သစ်ပင်ရွှေရန်ရဲဘော်(၅)ယောက်ကို ဟန်ပြခိုင်းလိုက်ပြီး . . အသင့်အနေအထားကို ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ဒိုင်း”

“ဒက် . . ဒက် . . ဒက်”

နန္ဒခေါင် တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း . . လူဆိုးများ ခပ်ခတ်ကြလေသည်။

“ပစ်”

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ဒိုင်း”

“ဒက် . . ဒက် . . ဒက်”

သေနတ်သံများ ဆူညံပွက်လောရိုက်ခတ်သွားပြီးနောက် . . ဆရာဌေးလှိုင်တို့အဖွဲ့မှ ရန်သူ့နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်ကာ ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ဒိုင်း”

“ဒက် . . ဒက် . . ဒက်”

ရန်သူဘက်မှ အင်အားကောင်းသဖြင့် နန္ဒခေါင်တို့အလူးအလဲခံနေရသည်။ အခြေအနေမှာ သိပ်ပြီးမကောင်းလှတော့ပေ . . ရန်သူဘက်မှာ လူအင်အားအလုံး အရင်းဖြင့်တိုက်

သဏ္ဌာန်တပေ

.....
ခိုက်မည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိနေလေသည်။

“ဆရာနန္ဒခေါင် အခြေအနေမကောင်းဘူး.. ဒီကောင်တွေ အင်အားကောင်းတယ်”

နန္ဒခေါင် တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဌာနချုပ်ကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“အကြောင်းကြားထားတယ်.. နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်မှ စစ်ကူရောက်နိုင်မယ်”

“အင်း.. ကျွန်တော်တို့ တစ်နာရီထိ တောင့်ခံနိုင်ဖို့က သိပ်ပြီးမလွယ်ဘူး”

“ဆရာအောင်လှိုင်.. ဂျိုးဇက်ကိုကားပေါ်က ခေါ်ထုတ်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဒုရဲအုပ်အောင်လှိုင် ကားပေါ်မှ.. မစ္စတာဂျိုးဇက်ကိုခေါ်ထုတ်လာပြီး..

“ကျွန်တော်နဲ့အတူတွဲပြီး လက်ထိတ်ခတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချောက်”

နန္ဒခေါင်နဲ့အတူ တွဲပြီးလက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ရဲဘော်တွေအားလုံးကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်..”

.....
“ဆုတ်မယ်..”

နန္ဒခေါင်တို့ထံကို နောက်မှစစ်ကူမရောက်မချင်း အချိန်ဆွဲနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

အနောက်တောလမ်းအတိုင်း ဆုတ်လာကြပြီးနောက် ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာသည် ရန်သူကိုခုခံရန်အကောင်းဆုံး ခံတပ်သဖွယ်ဖြစ်နေတာကြောင့် နန္ဒခေါင်တို့ကကောင်းသည် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဒက်..”

“ဝုန်း..”

ရန်သူဘက်က လက်နက်ကြီးပါသုံးပြီး တိုက်ခိုက်လာတာကြောင့် နန္ဒခေါင်တို့တပ်ဖွဲ့လေးသည် တိုက်ပွဲကိုတော်တော်လေး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရင်ဆိုင်နေရသည်။

“ဆရာအောင်လှိုင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အထိအခိုက်ရှိလား”

“ခုချိန်ထိတော့ မရှိသေးဘူး”

“ကျည်အခြေအနေကော..”

“သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အနီးကပ်မှ အပိုင်ပစ်ခိုင်းတော့ဆရာအောင်လှိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရန်သူအဖွဲ့များ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နန္ဒခေါင်တို့ တောင်

ကုန်းနားကို ချဉ်းကပ်လာနေလေပြီဖြစ်သည်။

“လက်ပစ်ဗုံးတွေ သုံးဖို့ပြင်ထားတော့...”

ရဲဘော်များကို လက်ပစ်ဗုံးသုံးရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီး နောက်...

“ပစ်...”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း...”

ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ပြင်းထန်စွာပေါ်ထွက်လာပြီး... အနီးကပ်သို့ ရောက်ရှိလာသောရန်သူများ မရှုမလှပင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒါပေမယ့်...

“တက်...”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မိုက်ရွေးရဲဆန်သောအမိန့်ကြောင့် ရန်သူများဆက်ပြီးတက်လာနေသည်။

“ပစ်...”

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

ဒုတိယအကြိမ်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရန်သူတော်တော်များများ အထိနာသွားပြီး ရှေ့သို့ဆက်ပြီးမတက်ကြတော့ပေ... ဒါပေမယ့်နန္ဒခေါင်တို့ကို ထွက်လမ်းမရှိအောင် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့အသက်တွေ နှမြောရင် မစွတာဂျိုးဇက်ကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးလိုက်... ငါတို့ မင်းတို့အားလုံးကို ဘာမှမလုပ်ဘူး” လက်ကိုင်အသံချဲ့စက်ဖြင့် လှမ်းပြီးအော်နေသည်။

“မင်းတို့ဂျိုးဇက်ကို လိုချင်ရင် ရအောင်လာယူဟေ့... ဘယ်တော့မှလွှတ်ပေးရိုး ထုံးစံမရှိဘူး”

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

အဝေးမှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေလေသည်။

“ဆရာနန္ဒခေါင်... ကျွန်တော်တို့ကျည်တွေကုန်သုဏ္ဍာန် ဖြစ်နေပြီ”

“နောက်ဆုံးကျန်တဲ့အထိ ရင်ဆိုင်မယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့အသက်သေမှ ဒီကောင်ကြီးကို အပါခံနိုင်မယ်”

ရန်သူများ တောင်ကုန်းပေါ်ဆီသို့ ဝိုင်းရံပြီးတက်လာခဲ့လေပြီ...

“တက်...”

ခေါင်းဆောင်ရဲ့အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ အပြေးကလေးတက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ပစ်...”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

“ဒက်... ဒက်... ဒက်”

နန္ဒခေါင်တို့ နောက်ဆုံးကျည်ဆံနှင့် ရင်ဆိုင်ပစ်ခတ်ရတော့သည်။

“ဝို... ”

“ဝုန်း”

အဝေးဆီမှ လက်နက်ကြီးပစ်သံများနှင့်အတူ...

ရန်သူတပ်များ တောင်ကုန်းပေါ်ဆီသို့ ရောက်မလာကြတော့ပေ။

“စစ်ကူ ရောက်လာပြီဟေ့ . . .”

“ဆုတ် . . .”

အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ ရန်သူတပ်များအထိနာစွာ ဆုတ်ပြေးသွားကြလေသည်။

“ဟူး . . .”

နန္ဒခေါင်တို့အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

“ဆရာအောင်လှိုင် . . . ကျွန်တော့်ဘက်က အခြေအနေ”

“(၄)ယောက် ဒဏ်ရာရထားတယ်ဆရာနန္ဒခေါင် . . .”

သေလူတွေ မရှိဘူး”

“ဒဏ်ရာရထားသူတွေ အခြေအနေ”

“သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ . . .”

ယမ်းငွေ့တွေကြားမှ နန္ဒခေါင် . . . ဂျိုးဇက်ကိုခေါ်ပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ နန္ဒခေါင်တို့ တာဝန်ကျေမှုအတွက် ပီတိဖြစ်နေမိသည် . . . ထို့အတူ သူနှင့်အတူ အသက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်သော ရဲဘော်များကိုလည်း လေးစားမိသည်။

နေဒေါင်းတို့ စက်လှေကလေး ရွာဆိပ်သို့ကပ်တော့ . . . တမ်းပေါ်သို့တက်စဉ် . . .

အသက်(၆၀)ကျော် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“စိုင်းလူ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါမေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒေါ်ခမ်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ စိုင်းရယ် . . . ငါ့မြေးလေးကို အတင်းခေါ်သွားကြတယ်”

“ဟင်”

“ငါ့မှာက ဒီမြေးလေးအားကိုးပြီး နေနေရတာလေ . . . တော့ ဒုက္ခတွေ့ပါပြီ”

“ဘယ်သူတွေ ခေါ်သွားတာလဲ . . .”

“ဘယ်သူရှိမလဲ.. စပ်ခွန်ဆပ်ပေါ့”

“ဒီကောင်တော့ လူပါးဝနေပြီ.. တောက်”

စိုင်းလု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောနေတာကြောင့်...

“စိုင်းလု.. စပ်ခွန်ဆပ်ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ”

“ဒီကောင်က ကလေးတွေကိုလိုက်ပြီး စုဆောင်းနေတဲ့ကောင် လက်နက်အားကိုးနဲ့ လူမိုက်လုပ်နေတာကြာပြီ”

နေဒေါင်းတို့ ရွာကိုရောက်ရောက်ချင်း ကြားရသော သတင်းက ရင်ကိုစူးရှစေသောကိစ္စဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီကောင်ကို ရှင်းရမယ်”

“စိုင်းလု”

“ဒေါင်း.. ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး လုပ်စမ်းပါ.. ဒုကိစ္စကို ငါကူညီမယ်”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား ဒေါင်း”

“တကယ်ပြောတာ ဒုလောလောဆယ်တော့ သည်းမခံလိုက်ဦး စိုင်းလု.. ရော့ဒီငွေတွေကို ဒေါ်ခမ်းကိုပေးလိုက်”

လူးလူး မျက်လုံးထဲတွင် နာကြည်းရိပ်က ပိုပြီးအရောင်ထွက်နေတာကြောင့်...

“လူးလူး”

“ဒေါင်း”

“စိတ်လျှော့ထားဦး လူးလူး.. မင်းဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

ဆိုတာ ငါသိတယ်.. ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ထပ်တူခံစားရပါတယ်။

အချိန်မှာတော့ ငါအနည်ထိုင်အောင်အရင်လုပ်ပြီး.. ဒီရာဇဝင်ကြွေးကိုဆပ်ရမယ်”

“အင်း”

နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်ခမ်းမျက်ရည်ဥများနှင့် မိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒေါ်ခမ်းမြေးကို ပြန်ရအောင်ခေါ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်..”

နေခေါင်နှင့် လူးလူးစိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စိုင်းလု”

“ဘာလဲ.. ဒေါင်း”

“မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ ပြော”

“ငါ လက်နက်ဝယ်ချင်တယ်”

“ဒီကိစ္စအတွက် မင်းစိတ်မပူနဲ့.. ငါတို့ရွာက ခွန်လုဆိုတဲ့ကောင်က ဒီအလုပ်လုပ်နေတာကွ.. ငါမေးကြည့်ပေးမယ်”

“အေး.. မေးထားလိုက်၊ အရှည်တစ်လက် အတိုနှစ်လက်လောက် လိုချင်တယ်”

“အေး.. ငါမေးထားလိုက်မယ်”

သုံးယောက်သား စကားပြော၍လျှောက်လာစဉ်..

“ဒေါင်း.. ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ ခြံကလေးတွေလား”
 “အင်း.. .”
 “အဲဒါ.. .ငါ့ခြံကလေးပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်နေမယ် ဆိုရင် ဒီခြံကလေးမှာ အိမ်ဆောက်ပြီးနေပါလား”
 “လူးလူး.. . ဘယ်လိုသဘောရလဲ”
 “ဒေါင်း သဘောလေ”
 “စိုင်းလု.. . ငါတို့အိမ်ဆောက်ပြီးနေမယ်ကွာ”
 “ဒါဆို မနက်ဖြန်တောထဲမှာ ဝါးခုတ်သွားကြတာပေါ့ အမိုးအကာတော့ ပိုက်ဆံပေးပြီးခိုင်းလို့ရတယ်”
 “အရေးကြီးတာက နေထိုင်ဖို့ပဲကွာ”
 “စိုင်းလုခြံကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုကြည့်လိုက်တော့.. . တကယ်နေချင်စဖွယ်ကောင်းသော နေ ရာလေးတစ်ခုပင်.. .”
 “ငါတို့ ဒီရွာကလေးမှာကြာကြာနေဦးမှာဆိုတော့.. . ခိုင်ခိုင်လေးဆောက်ပြီးနေကြရမယ်”
 “လောလောဆယ်တော့.. . ငါ့အိမ်မှာလိုက်ပြီးနေ၊ အိမ် ဆောက်ပြီးမှပြောင်းပေါ့”
 “အေး.. . .”
 “ခြံလေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာစဉ်...
 “ခွပ်.. .ခွပ်.. .ခွပ်”
 “မြင်းခွာသံကြောင့် သုံးယောက်လုံးရပ်ပြီးကြည့်လိုက်

သည်။ မြင်းစီးလာသူမှာ စပ်ခွန်ဆပ်ပင်ဖြစ်သည်။
 “ဒေါင်း.. . စပ်ခွန်ဆပ်ဆိုတာ ဒီကောင်ပဲ”
 “အင်း”
 “နေဒေါင်းတို့နားတွင်.. . မြင်းကိုဇက်ကြိုးသတ်ပြီးရပ် ထိက်ကာ.. . .”
 “စိုင်းလု.. . သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲကွ”
 “အသံမာမာနှင့် မေးလိုက်သည်။”
 “ငါ့နည်းသည်တွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ဘာလုပ်ရမလဲကွ.. . ရွာကို လူစိမ်းဝင်လာရင် မေးရ ဘဲ”
 “မေးရအောင်.. . မင်းက ရွာလူကြီးလား”
 “စိုင်းလု.. . ငါ့ကို ဗိုလ်နက်တို့က မှာထားတာကွ”
 “ဗိုလ်နက်က ဘာကောင်မို့လို့ ငါကပြောရမှာလဲ”
 “စိုင်းလု.. . မင်းတော့ သေချင်နေပြီထင်တယ်”
 “နေဒေါင်း ရောက်ရောက်ချင်း ပြဿနာဖြစ်မှာကို မလို ထားပေ.. . .”
 “ကဲပါဗျာ.. . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးလာကြ သို့ ရှောင်ပုန်းရင်း ရောက်လာတာပါ.. . ခင်ဗျားဗိုလ်နက်ကို ပြော ဆိုက်ပါ ဟုတ်ပြီလား”
 “ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးပြောရင်ပြီးတာပဲ.. . စိုင်းလု ခင်းအချိုးတွေကြည့်ပြင်ထားနော်”

“ဟေ့ကောင်... ”

နေဒေါင်းက စိုင်းလုလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

စပ်ခွန်ဆပ် ပြန်ပြီးထွက်သွားပြီးမှ...

“စိတ်ကို လျှော့ထားစမ်းပါ စိုင်းလု... ငါတို့မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်... ခုချိန်မှာ မီးမရှိချင်သေးဘူး သည်းခံပါ စိုင်းလု”

နေဒေါင်း... စိုင်းလုကို ဖြေသိမ့်လိုက်ရပေမယ့်... သူ့စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်မှုတွေကတော့ ပြည့်နှက်နေဆဲ...

“ဒီကောင်တွေက သူပုန်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး၊ အနိုင်ကျင့်လူပါးဝနေကြတာ ဒေါင်း”

“သူပုံစံကိုက... သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေလဲမသိဘူး ခွံဖို့ကောင်းတယ်”

လူးလူးကံပါ ဝင်ပြီးပြောနေသလို ဒေါသသံက ပါနေသည်။

“ကဲ... အားလုံးစိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ကြတော့”

စိုင်းလုတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့...

“အမေ... အမေ”

“လူလေး...”

“ဒေါင်းလာ...”

နေဒေါင်းတို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဪ... ဧည့်သည်တွေပါလာတာကိုး ဝင်ကြလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေ... နေဒေါင်းတို့က သားတို့ရွာမှာ နည်းနည်းကြာကြာနေကြမှာလေ”

“ဪ... အမေတို့ရွာကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလုပ်တိုင်စားသောက်ကြမယ်ဆိုရင် နေလို့အရမ်းကောင်းတာ... ဒါပေမယ့်ကွယ် ဟိုလက်နက်ကိုင်ကောင်တွေက ရွာကိုဒုက္ခမျိုးစုံပေးနေကြလို့ ရွာသူရွာသားတွေ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေကြတာ”

“အမေရယ်... တဖြည်းဖြည်းတော့ အေးချမ်းသွားမှာပါ”

“အမေတို့လည်း ဘုရားသခင်ထံမှာ ဒီလိုပဲဆုတောင်းနေပါတယ်... အေးအေး ဒီမှာနေထိုင်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေထိုင်ကြဟေ့... လူလေး စိုင်းလု”

“ဗျာ... အမေ”

“ကလေးတွေစားဖို့ လုပ်လေကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုစိုင်းလု နေနေ... ကျွန်မဝင်ပြီးချက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ... လူးလူးရယ်”

“လုပ်ပါစေ စိုင်းလု... နောက်ဆို လူးလူးချက်တာကို ငါကစားရမှာဆိုတော့ သူ့လက်ရာကို ခုကတည်းက မြည်းစမ်း

၁၅၀

ရွှေဘဝင်

ကြည့်ထားရမယ်. . .

“အံ့မယ်. . စားကြည့်မှ စွဲသွားမယ်မှတ်”

လူးလူး. . စိုင်းလုဇီ အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်သွားပြီး၊ စားသောက်ရန်ချက်ပြုတ်လေတော့သည်။ နေဒေါင်းဘဝတွင် ကြည်နူးစရာကလေးတစ်ခုတော့ မွေးဖွားခဲ့ပြန်ပြီ. . .

အခန်း (၁၀)

လေဆိပ်သို့ နန္ဒခေါင်တို့ကားကွေ့ဝင်လာချိန်ရောက်မှ ဆက်ပြင်းကိုယ်စီချနိုင်ကြတော့သည်။

လေဆိပ်တွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိသူများ ရောက်နေသည်။ နန္ဒခေါင် ကားရပ်ပြီးမစွတာဂျိုးဇက်ကို ခေါ်ပြီးဆင်းလာကာ. . တစ်ဖက်အရာရှိလက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“လေးစားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ်အောင်လှိုင်မှ စာရွက်စာတမ်းများကို ထပ်ဆင့်ပေးအပ်လိုက်ပြီး. . လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

မစွတာဂျိုးဇက်မှ. . .

“ခင်ဗျားဟာ. . တကယ်တော်ကဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“ခုလို ချီးကျူးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေသိပ်မရှိတော့ပါ

ဘူး. . .”

သစ္စာပွန်စာပေ

“ကျုပ်အတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး..
ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းခြင်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာတော့ ပြော
နိုင်ပါတယ်.. ကျိုးဇော်”

နန္ဒခေါင် တာဝန်ရှိသူများနှင့် လွှဲပြောင်းရေးကိစ္စတွေ
ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် သိပ်မကြာ.. တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ခေါ်ဆောင်
သွားမည့်လေယာဉ်ကြီး ထွက်ခွာသွားလေပြီဖြစ်တာကြောင့်-

“ဆရာအောင်လှိုင် ပြန်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အားလုံးကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြပြီး မောင်းထွက်
ခဲ့ကြတော့သည်။

ကားပေါ်တွင်...

“ဆရာနန္ဒခေါင်ရေ.. ခုမှပဲအလုံးကြီးကျသွားတော့
တယ်ဗျာ”

“တကယ့်ဗြဟ္မာ့ခေါင်းကြီးကို သယ်ရတာထက်ဆိုးနေ
လို့လား ဆရာအောင်လှိုင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ.. တကယ့်ဗြဟ္မာ့ခေါင်းကြီးပဲ.. ဟား
ဟား.. ဟား...”

အပြန်ခရီးတွင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီးပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“မစ္စတာကျိုးဇော်က မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှုတင်
မကဘူး.. လူမှောင်ခိုကူးတဲ့ဂိုဏ်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတာကို
ဆရာနန္ဒခေါင်သိလား...”

“အင်း.. သိတော့သိတယ်.. ဒါပေမယ့် သဲလွန်စက
ဘာမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိတော့ ပြောရခက်နေတယ်လေ”

“ရဲမှူး တိုင်းအစည်းအဝေးက ပြန်လာတုန်းက..
ကလေးသူငယ်တွေကို မှောင်ခိုကူးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး.. စစ်ဆင်
ရေးတစ် ရပ်ပြုလုပ်မယ်လို့တော့ သိထားတယ်.. ဒါပေမယ့်
ဘယ်တော့စမလဲဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး.. ကျွန်တော့်
အထင်တော့ အခုပြန်ရောက်ရင် ဒီတာဝန်တွေကိုဆက်ပြီးယူရ
ဦးမလား.. မသိပါဘူးဗျာ”

ကလေးသူငယ်များနှင့်ပတ်သက်သော တာဝန်ကို..
နန္ဒခေါင်တာဝန်ယူလိုမှုက စိတ်အားထက်သန်ဆုံးဖြစ်နေလေ
သည်။ ထိုတာဝန်သည် သူ့အလိုချင်ဆုံးတာဝန်တစ်ခုပင်ဖြစ်
သည်မဟုတ်လား...

“ဆရာနန္ဒခေါင်.. ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဟင်...”

တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုတွင်.. (+/x+-x)ကားတစ်စီး
နောက်ဘက်တွင် မိုးကာများပိတ်ပြီးမောင်းနေတာကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဒီကားကြည့်ရတာ.. မရိုးသားဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာအောင်လှိုင် ကျုပ်တို့လိုက်ကြရ
အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နန္ဒခေါင်တို့ အောက်ဖက်တောင်ကြားလမ်းမှ မောင်းနှင်
နေသောကားနောက်ကို အပေါ်မှလိုက်ခဲ့ကြသည်။

“သေချာပြီ.. ဆရာနန္ဒခေါင်”

နန္ဒခေါင်တို့ လိုက်သည်ကိုသိသွားပြီး.. ကားကိုစက်
ရှိန်ဖြင့်မောင်းနေတာကြောင့် ထိုကားသည်.. မကောင်းမှုတစ်
ခုခုကို ကျူးလွန်သောကားတစ်စီးဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသ
လောက်ဖြစ်သွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာချိန်တွင်...

“ဒိုင်း.. .”

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. .”

“ဟာ.. .”

နန္ဒခေါင်တို့ကားကို လှမ်းပြီးသေနတ်နှင့်ပစ်လေသည်။

“သတိထားဆရာအောင်လှိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင် သေနတ်ကိုအသင့်အနေအထားပြင်လိုက်ပြီး
ကားနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြသည်.. ပြီးမှ ကား၏ဘီးကိုသေသေ
ချာချာချိန်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း”

“ဖောင်း.. .”

ကားဘီးနှစ်ခုလုံး သေနတ်ထိမှန်ပြီး ရှေ့တွင်ထိုးရပ်
သွားလေသည်။ ကားပေါ်မှ လူဆိုးလေးယောက်ဆင်းလာပြီး..

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

ပြန်လည်ခုခံနေသည်။

“ပစ်ကွာ.. .”

“ဒိုင်း.. .”

“အင့်”

(၄)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ထိမှန်သွားပြီး.. ကျန်
သုံးယောက်တောထဲသို့ ဝင်ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆရာအောင်လှိုင်.. ဆက်ပြီးမလိုက်နဲ့တော့”

သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် လဲနေသောကောင်ကို ဆွဲမ၍
လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြီး.. ဒုရဲအုပ်အောင်လှိုင်မှ ကားနောက်
ဘက်ရှိမိုးကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ..

“ဟာ.. .”

ကားပေါ်တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့်
အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကားပေါ်တွင် ကလေးသူဇွယ်(၁၀)ယောက်လောက်ကို
ကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်ထားလေသည်။

“တောက်.. .”

နန္ဒခေါင် ခံပြင်းသွားသည်။ ရင်ထဲမှာမကောင်းလှပေ-
“ဆရာအောင်လှိုင် ကလေးတွေကိုကြိုးဖြေပေးလိုက်
ပြီးခေါ်ခဲ့ဗျာ.. . ဟိကောင်ကိုလည်း သေသေချာချာခေါ်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ကလေးသူငယ်တွေမှာ လူအမျိုးမျိုး တိုင်းရင်းသားကလေးသူငယ်များဖြစ်ကြသည်။ လူတွေရဲ့အတ္တအကျိုးစီးပွားပေါ်သာကြည့်ပြီး.. ရက်စက်ယုတ်မာမှုအပေါ်တွင် မုန်းတီးရွံ့ရှာမိသည်။

နန္ဒခေါင်အတွက် လက်စားချေရန်တာဝန်တစ်ခု.. သူရင်မှာတာဝန်မကျေသေးပေ.. သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးကို သတိရမိသလို သူ့မျက်စိရှေ့တွင်.. သေဆုံးသွားသော ဖြူနုပုံရိပ်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဒီအပြင် သူငယ်ချင်းနှင့်တစ်ဖက်စီတွင် ရောက်နေသောဘဝကိုလည်း ကြေကွဲမိတော့သည်။

“မြိုင်စံအိမ်တော်”

ထိုအမည်ကို နန္ဒခေါင်ရင်ထဲတွင် နာနာကျင်ကျင်ခွတ်ဆိုမိလိုက်သည်။ မြိုင်စံအိမ်တော်၏ ရာဇဝင်ကြွေးကို နန္ဒခေါင် မဖြစ်မနေဆပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဘဝနား ◀ == ▶

နေဒေါင်းတို့ အိမ်ကလေးအဆုံးသတ်ခဲ့လေပြီ..

“လူးလူး.. သဘောကျလား”

“အင်း.. တကယ်နေချင်စရာလေးပဲ”

“တစ်သက်လုံး မနေချင်ဘူးလား”

“ဒေါင်းနဲ့အတူနေရရင် နေမယ်လေ..”

“လူးလူးရယ်”

လူးလူး.. ကိုယ်ကလေးကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်နှင့်..

“ဒေါင်း.. လူလည်မကျနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒေါင်းနှုတ်ဖျားက ချစ်တယ်လို့တစ်ခါမှမပြောဘဲနဲ့..

ဘာလို့ဖက်တာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့လိုသေးလို့လား”

“လို့သေးတာပေါ့.. ဒါမှတရားဝင် ချစ်သူဖြစ်မှာလေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ.. လူးလူးကိုချစ်တယ်”

“အဲ.. ကဗျာမဆန်တဲ့ရည်းစားစကားကြီး”

“ဒေါင်းဘဝက ကဗျာမဆန်ခဲ့ဘူးဆိုတော့.. ချစ်စကားတွေလည်း ကဗျာမဆန်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့်.. ရင်ထဲမှာတော့ ပြောမတတ်နိုင်အောင်ချစ်တယ်”

“ဘယ်တုန်းက ချစ်တာလဲ”

“ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ.. မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး ကတည်းက သံယောဇဉ်ပိုပြီးချစ်ခဲ့ရတာပါ.. လူးလူးကရော”

“ငယ်ငယ်လေးတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါဒေါင်းရယ်”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်ကြပြီးနောက်..

“လူးလူး.. ဒို့မှာတာဝန်တွေရှိသေးတယ်နော်”

“အင်း.. မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ရာဇဝင်ကြွေးဆပ်ဖို့တာဝန်တွေရှိသေးတယ်လေ”

“ဒေါင်း..”

“လူးလူး”

“တကယ်လို့များ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ကလဲစားခေရင်းနဲ့.. လူးလူးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လူးလူးသေရင်.. ဒေါင်းလည်း လိုက်သေမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ လူးလူးရယ်”

“လူးလူးကတော့ ဒီမြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ကလေးတွေနဲ့.. သေသွားတဲ့ဖြူနုအတွက် လက်စားမချေရမချင်း.. ဘယ်တော့မှကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါင်းသိပါ”

“ဒေါင်းရင်ထဲမှာလည်း.. ဒီအတိုင်းပါပဲလူးလူးရယ်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး.. နာကြည်းချက်တွေကို ရင်မှာအပြင်းပြဆုံးရှို့နေခဲ့တော့သည်။

“ဒေါင်းရေ.. ဒေါင်းရေ”

ခြံရှေ့မှ.. စိုင်းလုခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စိုင်းလု.. အိမ်ပေါ်တက်လေ”

“အေး.. ဒေါင်း.. ခွန်လုဆိုတာသူပဲ”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နေဒေါင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကိုနေဒေါင်းက ဘယ်လက်နက်တွေလိုချင်တာလဲ.. ဒီမှာကြည့်ပါ”

ခွန်လုက သူ့အိတ်ရှည်ကြီးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ အိတ်ရှည်ကြီးထဲတွင် နေဒေါင်းစိတ်ကြိုက် သေနတ်(သုံး)လက်ကို နွေးချယ်လိုက်ပြီး..

“လူးလူး.. ကြိုက်လား”

လူးလူးက ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး..

“လူးလူး.. ဒီ ပစ္စတိုလေးကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်ရင် ယူလေ...”

“ခွန်လု”

“ကိုစိုင်း”

“ငါတို့ ဒီသေနတ်တွေဝယ်တာ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့
နော်”

“စိတ်ချ...”

“အထူးသဖြင့်.. ဟိုကောင် စပ်ခွန်ဆပ် မသိစေနဲ့”

“ဒီကောင့်အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ခွန်လု”

“သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်.. ဒီကောင်က ခုလက်နက်မှောင်
ခိုအလုပ်ကိုပါ လုပ်နေပြန်ပြီ.. ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
ရန်မူနေတယ်.. ခုတလော ကလေးသူငယ်တွေနဲ့ပတ်သက် ပြီး
စစ်ဆင်ရေးရှိနေတော့ အကျပ်တွေ့နေတယ်လေ...”

“ကိုခွန်လု...”

“ကိုနေဒေါင်း ပြောပါ”

“ကလေးသူငယ်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး.. စပ်ခွန်ဆပ်က
ဘယ်သူနဲ့ဆက်သွယ်လုပ်နေလဲ”

“ဟို.. မြိုင်စံအိမ်က ဦးကျင်လျှံတို့အဖွဲ့နဲ့လုပ်တာ”

“ဟင်”

ဦးကျင်လျှံအမည်ကို နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးကြားလိုက်
ရသည်နှင့် ခေါင်းထဲတွင်မီးတောက်သွားသည်။ ကလေးသူငယ်
များကို မထင်လျှင် မထင်သလို.. ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်တတ်
သောလူကြီးဖြစ်သည်။

“ဒီလူကြီးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အင်း.. နန်းစုံရွာကြီးမှာနေတယ်၊ ရွာလူကြီးလုပ်နေ
တာ.. ဒါကလည်း ဟန်ပြပါ၊ လူမြင်ကောင်းအောင်လုပ်နေတာ”

“နန်းစုံရွာက တော်တော်ဝေးလား”

“အင်း.. ဒီရွာကနေသွားမယ်ဆိုရင် တစ်ညအိပ်
လောက်သွားရင်ရောက်တယ်.. ဘာလဲ ကိုနေဒေါင်းတို့က
သွားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. မေးကြည့်တာပါ”

ခွန်လုနှင့် ‘သေနတ်ဝယ်ယူရေးကိစ္စများ အပြီးသတ်
ဆိုက်ကြပြီး၊ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

“ဒေါင်း.. ဒီနေရာလေး သဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

“သဘောကျတယ်ကွာ.. ငါနဲ့လူးလူးတောင် စဉ်းစား
နေတယ်”

“မင်းတို့က ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“နောက်ဘက်က လွတ်နေတဲ့ကွက်လပ်လေးမှာ..
ဆစ်ခွဲခိုက်မလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ. . ငါမသိလို့မေးပါရစေဦး”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလေးလုပ်ဦးလေ”

“မင်းပဲ. . စီစဉ်ပေးကွာ”

“ကောင်းပြီ. . ငါအမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မင်္ဂလာရက်က လေးရွေးလိုက်ဦးမယ်. . ဒို့တောင်ပေါ်မှူးရာအတိုင်းပဲ လုပ်ကြပေါ့ကွာ”

“လူးလူး. . ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဒေါင်းသဘောပဲ”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြည့်နောက်. .

“ဒို့တစ်တွေ နှစ်ဦးဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်ရတာ မယ်နော်. . .”

“အင်း”

“မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို လက်စားချွဲပြီးရင် ဒေါင်းဘဝလေး အေးချမ်းသာယာတဲ့ဘဝကလေ. . ငြိမ်တော့မှာလူးလူးရယ်. . .”

ပစ်မှတ် - ၃

နန်းစံရွာကလေးကို နေဒေါင်းတို့ရောက်ချိန်တွင် မှောင်

စပြုနေလေပြီ. . .

“လူးလူး”

“ဒေါင်း”

“ဦးကျင်လျှံအိမ်က. . ရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်

ကြီးပဲ”

“အိမ်နဲ့ခြံဝန်းကြီးက တော်တော်ခန့်ညားတာပဲ ဒေါင်း”

“အလွတ်ဝင်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါင်း. . အစောင့်တွေကလည်း ပြည့်နှက်

နေတာပဲ. . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဒေါင်း”

“တစ်ခုခုတော့ ကြံရမှာပေါ့. . ခုလောလောဆယ် တစ်

နေရာရာမှာ ခိုနားဖို့အရင်ရှာကြမယ်”

“အင်း.. ကောင်းတယ်”

နေဒေါင်းနှင့်အတူ ရွာလေးထဲကိုလျှောက်လာကြ
နောက်.. စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတာ
ကြောင့်...

“လူးလူး.. ဒီမှာစားသောက်ပြီး၊ နားစွင့်ကြရင်ကောင်း
မယ်”

“အင်း.. .”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်
ကြပြီး၊ စားသောက်စရာများကို မှာယူစားသောက်နေစဉ်..

လူ(၃)ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
နေဒေါင်းတို့အနောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်..

“အိုက်လဲ့”

“ဘာလဲ.. ကျင့်ခွန်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. ဆရာကြီးကျင့်လျှံအတွက် လူနာ
ခိုင်းထားတာ ခုထိတစ်ယောက်မှမတွေ့သေးဘူး”

“ခက်တာပဲကွာ.. ဒီနေ့ကျမှ ရွာကကောင်မတွေက
ဘယ်ကိုပျောက်နေလဲ မသိဘူး.. ဆွဲခေါ်စရာမရှိလို့ အဖွားကြီး
တွေပဲရှိတယ်”

“မရလိုတော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ.. အနောက်ဖျားဘက်ကိုသွားမယ်၊ အဲဒီ

မှာတော့ ရနိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်.. ဒါဆိုမြန်မြန်ချပြီးလစ်မယ်”

“အေး.. .”

အနောက်ပိုင်းမှ စကားပြောသံများကြောင့် လူးလူးနှင့်
နေဒေါင်းပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို နှစ်ယောက်
လုံးသဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

“လူးလူး.. .”

“ဒေါင်း.. ဘာပြောချင်လည်းဆိုတာ လူးလူးသိတယ်၊

စိတ်ချ လူးလူးတာဝန်ထား”

“ဖြစ်ပါ့မလား လူးလူး”

“ဒေါင်းရယ်.. လူးလူးဘဝမှာ ကျားသတ္တဝါတွေနဲ့
ကစားခဲ့တာပါ၊ အထူးသဖြင့် ခုလိုတဏှာရှူးကြီးတွေအတွက်..
အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတွေ လူးလူးမှာရှိနေပါတယ်”

ဦးကျင်လျှံအိမ်ကြီးရှေ့နားရောက်တော့.. နေဒေါင်း
နှင့် လူးလူး လူစုခွဲလိုက်ပြီး..

“ဒေါင်းလည်း သတိရှိရှိနဲ့လှုပ်ရှားနော်.. .”

“စိတ်ချ”

နေဒေါင်းကို လူးလူးကိုထားခဲ့ပြီး ခြံဝဆီသို့ အေးဆေး
စွာဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ပြီး.. ခြံရှေ့ရှိလူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို
လှုပ်လိုက်ရာ ခြံထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“ဟင်.. .”

လူးလူးကို ခြံကစောင့်ကြည့်ပြီးနေသည်။

လူးလူး ဝတ်စားထားပုံသည် . . တိုင်းရင်းသားရိုးရာ
အင်္ကျီအနွမ်းကလေးကို ဝတ်ထားတာကြောင့် မြို့သူပုံစံမပေါက်
ပေ . . .

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆရာအိုက်လုံ လွှတ်လိုက်တာ”

“ဪ . . ဒီကောင်တွေရော”

“နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ပြောတာပဲ”

“ချောက် . . .”

“ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး . .

“ဝင်ခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“အင်း . . ဆရာကြီးအတွက် ဒီညကတော့ နတ်သမီး
တစ်ပါးနဲ့တွေ့တာပဲ”

ထိုလူပြောသလိုပင် . . လူးလူးအလှသည် တကယ်ပင်
နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလိုပင် ထင်ဟပ်စေသောအလှပိုင်ရှင်တစ်
ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး . . ဆရာကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီမှာ အိုက်လုံလွှတ်လိုက်တဲ့သူရောက်နေပြီ”

“ဟေ . . ဟုတ်လား . . အထဲကိုခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကဲ . . အမိဝင်”

လူးလူးကို ခေါ်ဆောင်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။
အခန်းထဲတွင် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် အမြည်းပေါင်း
စုံဖြင့် စည်းစိမ်ခံနေသော ဦးကျင်လှုံကိုလူးလူးမြင်လိုက်ရသည်
နှင့် မီးတောက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် . . ဒေါသထွက်လို့ မဖြစ်
သေးပေ . . .

“ဟ . . ဒီကောင်အိုက်လုံ ဒီတစ်ခါတော့ တော်သွားပြန်
ပြီ . . မင်းပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . ညီမလေးထိုင်ပါဦး . . လှလိုက်တာမှ ကြွေရုပ်
ကလေးကျနေတာပဲ”

“ကိုကြီးကလည်း နောက်နေပြန်ပါပြီ”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး . . တကယ်ပြောတာ၊ တစ်
သက်လုံးတောင်သိမ်းထားလိုက်ချင်တယ်”

“ကိုကြီးက တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ခေါ်ထားလေ”

“ခေါ်ထားမှာ . . ဂလု . . .”

လူးလူးအလှတရားပေါ်တွင် ဦးကျင်လှုံ ယစ်မှူးနေ
လေပြီ . . .

“နာမည်လေးက ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နန်းနန်း... ”

“တကယ် လိုက်ဖက်တယ်... ဒီည ကိုကြီးနဲ့ပျော်ပျော် ကြီးနေရအောင်နော်”

“ကိုကြီးကလည်း ပျော်ဖို့ရောက်လာခဲ့ပြီပဲဟာ”

“နန်းနန်းဘဝကို ကိုကြီးတစ်သက်လုံး တာဝန်ယူသွား မှာပါ... ကိုကြီးဆိုမှာ သုံးမကုန်အောင်ငွေတွေအများကြီး... မြန်မာပြည်မှာ ကလေးတွေရှိရင် ကိုကြီးအတွက်ငွေတွင်းကြီး ရထားသလိုပဲ... ဟား... ဟား... ဟား...”

လူးလူး ထိုစကားကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား ခဲ့ပေမယ့်... စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းနေရဆဲပေ...

“ညီမလေး... အပေါ်တက်ရအောင်နော်”

“ကိုကြီးသဘော”

“ကိုကြီးကို တွေ့ပါဦး”

လူးလူး အလိုက်သင့်ကလေးတွေထူလိုက်သည်နှင့်...

“အို... ကိုကြီးကလည်း အသက်ရှူကျပ်လှပါတယ်”

“ချစ်လို့ပါတယ်”

“ချစ်တာက ကြမ်းလိုက်တာ”

အခန်းပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ဟိုကောင်တွေ...”

“ဗျာ... ဆရာကြီး”

“မင်းတို့အားလုံး အိမ်အပြင်မှာနေကြ... ငါတို့နှစ်

ယောက်ကမ္ဘာထဲမှာ... ဘယ်ကောင်မှမရှိစေနဲ့ကြားလား”

“ပုတ်ကဲ့”

ဦးကျင်လျှံတစ်ယောက် သူ့ကြမ္မာကိုသူ့ဖန်တီးနေလေ ပြီဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲသို့ လူးလူးနှင့်တွဲပြီး ဝင်လာ ခဲ့တော့သည်။

“ကိုကြီးရယ်... လွှတ်ပါဦး”

“လွှတ်ချင်ဘူးကွယ်”

“ခဏလေးပါ... နန်း အသက်ရှူကျပ်နေလို့”

“ခဏလေးပဲ လွှတ်မှာနော်”

“အင်းပါ...”

ဦးကျင်လျှံလက်မှလွှတ်သည်နှင့်...

“ဒုတ်...”

“အင့်... မင်း”

ဦးကျင်လျှံ၏ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့်ထုချလိုက်သည်။

“လူးလူး”

“ဒေါင်း”

ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ တက်လာသော... နေဒေါင်းကို

လူးလူးတွေ့လိုက်ရသည်။

နေဒေါင်း... အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး...

“ဒီကောင်ကြီးတော့ မှောက်နေပြီ ဒေါင်း”

“လက်တွေ့ပါးစပ်တွေကို ကြိုးချည်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်

ခုလိုပုံစံနဲ့ ဒီကောင်ကြီးကိုမသတ်ချင်ဘူး”

“အင်း. . .”

နှစ်ယောက်သား ဦးကျင်လှူကို ကြိုးများချည်နှောင်ကာ ပါးစပ်ကိုအဝတ်စည်းလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဦးကျင်လှူ သတိပြန်ပြီးရလာသည်။

“အူ. . ဝူး. . ဝူး”

“သတိရလာပြီလား”

“အူ. . ဝူး. . .”

“ကျုပ်တို့ဘယ်သူဆိုတာကို ခင်ဗျားအရင်သိအောင် တော့ ပြောထားရမယ်. . ကျုပ်နာမည်က နေဒေါင်း”

“ကျွန်မနာမည်က လူးလူး”

“ဝူး. . .”

“ရှင်ကို ဘာကြောင့်သတ်ရတယ်ဆိုတာရော. . သိချင်လား”

“ဝူး. . .”

“ကလေးတွေအတွက် လက်စားချေခြင်းပဲ. . ရှင်ရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေအတွက် အပြစ်တွေကို ရှင်ဒီနေ့ ဆပ်ရမယ်ဆိုတာယုံထားပါ. . ကဲ”

“စွတ်. . .”

“အား. . .”

“လူးလူး. . နေဦး. . ကဲကွာ”

“စွတ်. . .”

“အီး. . .”

ဦးကျင်လှူတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲတွင် ခွေခေါက်ကျသွားလေပြီ. . .

“ဒီကောင်ကြီးကို အရှင်ထားလို့မဖြစ်ဘူး ဒေါင်း”

“အင်း. . .”

“စွတ်. . .”

“စွတ်. . .”

နေဒေါင်း အဆက်မပြတ်ထိုးချလိုက်ပြီးနောက်. . ဦးကျင်လှူတစ်ယောက် လုံးဝမလှုပ်တော့ပေ။

“လူးလူး. . ဒီကောင်ကြီး သေလောက်ပြီ”

“အင်း”

“ပြန်ထွက်ဖို့ လုပ်ကြမယ်”

နေဒေါင်း. . ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ဒီကောင်ကြီးတပည့်တွေက အောက်မှာအပြည့်ရှိနေကြတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒေါင်း”

“အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး. . ဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့”

“ဒိုင်း. . .”

“ဟာ. . .”

ခြံဝန်းထဲမှ သေနတ်သံတွေကြောင့်.. တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။

“ဒိုင်.. .”

“တိုက်ပွဲကတော့ဖြစ်နေပြီ.. လူးလူးလာ အောက်ကို ဆင်းကြရအောင်”

“ဆရာကြီး.. ဆရာကြီး”

ဦးကျင်လှတပည့်တစ်ယောက် အိမ်ပြင်မှလှမ်းအော်ပြီး ဝင်လာတော့သည်။

“ဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဝိုင်းထားလိုက်ပြီ”

“ဟင်.. .”

နေဒေါင်းနှင့် လူးလူး.. နှစ်ဖက်ကြားတွင်ညှပ်သွားနိုင်သည့်အခြေအနေကိုရောက်နေတာကြောင့် ထွက်လမ်းကိုရှာဖွေရတော့သည်။

ခြံထဲမှာတော့ သေနတ်သံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်နေလေပြီ.. ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နေဒေါင်းနှင့်လူးလူး ခြံကြီးအပြင်သို့ရောက်အောင်ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဒိုင်.. .”

“ဒက်.. ဒက်.. .”

သေနတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများနှင့် ဦးကျင်လှလူများ နေဒေါင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ.. နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်

အပြင်သို့ရောက်ရှိသွားပြီး သိပ်မကြာ.. ခြံကြီးထဲမှသေနတ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တမ်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး.. အမှောင်ထုထဲကိုပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။

ဦးကျင်လှခြံကြီးထဲသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဝင်ရောက်နေလေပြီ.. ဦးကျင်လှ၏တပည့်များကိုလည်း ဖမ်းဆီးထားမိကြသည်။

“ဆရာ နန္ဒခေါင်”

“သိန်းဆွေ”

“အိမ်ထဲဝင်ရတော့မလား.. .”

“အေးဝင်မယ်.. သတိတော့ရှိ၊ အိမ်ထဲမှာဦးကျင်လှ သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင်တို့ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲတွင်.. ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး၊ ဘာသံမှမကြားရပေ..

“အပေါ်ထပ်ကိုတက်မယ်ဟေ့”

အပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျင်လှဘက်မှ တုံ့ပြန်သံမကြားရပေ..

ပွင့်နေသောတံခါးချပ်မှ အထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်.. .”

“ဟာ.. .”

ဦးကျင်လှံတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲတွင် အသက်
ညဉ့်ကင်းမဲ့နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါတို့နောက်ကျသွားပြန်ပြီ”

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး.. နန္ဒခေါင်အင်
နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရောက်နေတတ်သည်။ ဦးကျင်လှံ
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ကြိုးစားမှုကတော့ အဆုံးသတ်သွားပြီ..
လက်စားချေသူသည်ဘယ်သူလဲ.. သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နေဒေါင်း
ပဲလား.. ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

နန္ဒခေါင် မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး.. စော်
ထုတ်နိုင်ရေးအတွက်အခွင့်အရေး ရရှိနေပြီဖြစ်တာကြောင့်..
မကြာခင်ကာလမှာ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို.. သူ့ဥပဒေတောင်
အတွင်းမှ လက်စားချေနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“သိန်းဆွေ.. အလောင်းကိုသယ်ဖို့လုပ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နေဒေါင်းရဲ့ဥပဒေမဲ့လက်တုံ့ပြန်
ပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်..။

ဘခန်း ◀ ၁၂ ▶

နေဒေါင်းတို့ရွာကို ပြန်ရောက်ချိန်တွင်..

“ကိုနေဒေါင်း”

“ဟင်.. ခွန်လု”

သူတို့ဆီကို အပြေးကလေးရောက်လာပြီး..

“ကိုနေဒေါင်း.. ဟို.. စိုင်းလုကို စပ်ခွန်ဆပ်တို့ဖမ်း

သွားတယ်”

“ဟင်..”

“ဟယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်ဗိုလ်နက်ကို ဘာတွေချောက်သွားတုန်း

ဆည်း မသိဘူး.. ဗိုလ်နက်တပည့်တွေလာပြီး ဖမ်းသွားတာ”

“တောက်”

“ဒေါင်း..”

“ခွန်လု. . ဒီကောင်တွေ စခန်းကိုမင်းသိလား”

“သိတယ် ကိုနေဒေါင်း”

“မင်း. . လမ်းပြလိုက်နိုင်မလား”

“လိုက်မယ်. . ကိုနေဒေါင်း. . ဒီကောင်တွေကိုဆို”

ချင်တာကြာပြီ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး. .
ရွာထဲက လူငယ်(၅)ယောက်လောက်တောင်ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ကိုနေဒေါင်းတို့အိမ်ကစောင့်နေ ဒီကောင်တွေ
ကို ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး. . အေး”

နေဒေါင်း. . လူးလူး၊ စိုင်းလုမိခင်ကြီးအိမ်ကိုထွက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

“လူလေး”

“အမေ. . .”

“သားလေး၊ စိုင်းလုကို ကယ်ပါဦးကွယ်”

“အမေ. . ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ သမီးတို့ကယ်မှာပါ”

စိုင်းလုအမေကို နှစ်သိမ့်ပြီး. . ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်
ဆင်ကြရတော့သည်။

“လူးလူး. . .”

“ဒေါင်း”

“မင်း. . အမေနဲ့နေခဲ့ပါလား. . .”

“ဒေါင်း. . အဲဒီစကားမပြောနဲ့ သေတူရှင်မကွာပဲ”

နေဒေါင်း ဘယ်လိုမှထားခဲ့လို့ရမှာမဟုတ်တာကြောင့်
စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ လူးလူးဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်
တော့သည်။

သိပ်မကြာ. . ခွန်လုနှင့် လူငယ်(၅)ယောက်လက်နက်
ကိုယ်စီနှင့်ရောက်လာခဲ့ကြသဖြင့်. . .

“ကဲ သွားရအောင်ခွန်လု၊ မင်းရှေ့ကနေလမ်းပြပြီးသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူငယ်တွေမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ တက်ကြွစွာ
ရှိနေလေသည်။

“ခွန်လု. . .”

“ကိုနေဒေါင်း”

“ဒီကောင်တွေ စခန်းချတဲ့နေရာက ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျောက်နက်ဂူလို့ ခေါ်တယ်”

“တော်တော်သွားရသလား”

“ခြေလျင်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မှောင်စပျိုးလောက်
တော့ရောက်မယ်. . ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ဖြတ်လမ်းကနေ
သွားနေလို့”

“ဒီကောင်တွေအဖွဲ့မှာ အင်အားဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“သိပ်မရှိဘူး. . ဒီကောင်တွေက တခြားသူပုန်အဖွဲ့တွေ
လို စခန်းအခိုင်အမာနဲ့နေတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး. . ကြုံသ

လိုဓားပြတိုက်ပြီးနေတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့သူပုန်အဖွဲ့ပါ။ ဒါကိုဟိုကောင်စပ်ခွန်ဆပ်ကံ အထင်ကြီးပြီးကပ်နေတာ၊ ဒီကောင်တွေအဖွဲ့မှာ အင်အားအများဆုံးရှိမှ (၁၀)ယောက်ပေါ့”

“အမြန်ဆုံးရောက်အောင်တော့ သွားမှဖြစ်မယ်.. တော်ကြာ စိုင်းလုကိုလက်လွန်နေမှာစိုးရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့.. ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားကြမယ်ဟေ့”

နေဒေါင်းအသံပြုလိုက်ပြီး၊ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“နေဒေါင်းတို့လျှောက်လာကြရင်း...”

“ကိုနေဒေါင်း ရှေ့မှာစမ်းချောင်းတစ်ခုရှိတယ်.. ကတော့ အေးစိမ့်နေတာပဲ.. ရေစီးသန်တယ်၊ သဲတိထားပြီးကူးမှရမယ်နော်.. မြင်းနဲ့ကူးရင်တောင် တစ်ခါတစ်ရံရေစီးကြောင့် မြင်းတောင်လဲတယ်”

“ဟင်...”

ခွန်လုပြောတဲ့အတိုင်း.. နေဒေါင်း ချောင်းရေကို ကြည့်လိုက်တော့ ရေစီးသံမှာဖြတ်ကူးဖို့မလွယ်ပေ...

“ခွန်လု”

“ကိုနေဒေါင်း”

“မင်း.. ဟိုဘက်ကမ်းကို နွယ်နဲ့ဖြတ်ကူးနိုင်မလား”

“ရတယ်.. ကျွန်တော်က ဒီချောင်းကိုကူးနေကျ”

“ဒါဆိုကူးကွာ”

နေဒေါင်း နွယ်များကိုခုတ်ဖြတ်ပြီးဆက်ကာ.. ခွန်လုကို ချောင်းကိုဖြတ်ပြီးကူးစေလေသည်။ ခွန်လု.. တစ်ဖက်ကမ်းတိုရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင်ချည်နှောင်ကာ နေဒေါင်းတို့ကိုကူးလာရန် အချစ်ပြလိုက်သည်။

“လူးလူး.. သတိထားနော်”

“အင်း”

နွယ်ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး.. ချောင်းကိုစတင်ပြီးကူးဖြတ်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“လူးလူး...”

“ဒေါင်း...”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လျက် ရေစီးသန်လှသော ချောင်းကိုဖြတ်ကူးခဲ့ကြတော့သည်။

“တောက်...”

“ဒေါင်း...”

“လူးလူး”

နွယ်ကြိုးပြတ်သွားပြီး.. လူးလူး ရေစီးနှင့်မျောပါသလို ဖြစ်တာကြောင့် နေဒေါင်း.. လူးလူးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး၊ နွယ်ကြိုးကိုအားပြုထားရသည်။

“ကိုနေဒေါင်း.. မြဲမြဲဆုပ်ထား ကျွန်တော်တို့ဆွဲမယ်”

“လူးလူး.. ငါ့လက်ကိုမြဲမြဲဆွဲထားနော်”

“အင်း.. .”

ရေမှာမနက်သော်လည်း ရေစီးကအရမ်းသန်နေကြောင်း ကမ်းဆီကိုမနည်းအားပြုပြီး လာခဲ့ရတော့သည်။ အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်လုံး မောပန်းနွမ်းနယ်ကြတော့သည်။

“ခွန်လူ.. . ခဏနားကြရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ.. . ကိုနေဒေါင်း”

“လူးလူး.. . အရမ်းချမ်းနေလား”

“ရတယ် ဒေါင်း”

နေဒေါင်း သူ၏အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး နောက်.. .

“လူးလူး ဝတ်ထားလိုက်”

“ဒေါင်းရယ်.. . ရပါတယ်”

“ရတယ်လုပ်မနေနဲ့ ဝတ်ထားလိုက်.. .”

နေဒေါင်း အတင်းဝတ်ခိုင်းသဖြင့် လူးလူးဝတ်ဆင်တော့သည်။ ခဏနားပြီးသည်နှင့်.. .

“သွားကြရအောင်”

အားလုံးနားနေရာမှ ဆက်ပြီးခရီးဆက်ခဲ့တော့သည်။ တောကြီး၏တိတ်ဆိတ်မှုက ချောက်ချားဖွယ်.. . ရှိနေတယ်။ အချိန်ကတဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်စပျိုးလာနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုနေဒေါင်း.. . ဟိုမှာ”

အဝေးမှလှမ်းမြင်နေရသော ဗိုလ်နက်တို့၏ကျောက်

နက်စခန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးပုံများဖိုထားပြီး အရက်ပိုင်းဆင်နွှဲနေကြသည်။

“စိုင်းလုကို အရင်ရအောင်ကယ်ရမယ်”

“အင်း.. .”

ဗိုလ်နက်တို့စခန်းနားဆီသို့ မှောင်ရိပ်အကာအကွယ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ကိုနေဒေါင်း.. . ဟိုမှာစိုင်းလု”

စိုင်းလုကို သစ်ပင်ခြေရင်းတွင်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောက်နက်ဂူအပြင်တွင် အစောင့်က သုံးယောက်ပဲရှိတာကြောင့်.. .

“မင်းတို့ ဒီကနေစောင့်နေ.. . ငါစိုင်းလုနောက်ကျောဘက်ကိုရောက်အောင်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်လုနှင့် (၆)ယောက်ကိုထားခဲ့ပြီး.. . လူးလူးနှင့်နေဒေါင်း ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“လူးလူး.. .”

“ဒေါင်း”

“ဒီကောင်တွေကို အရှေ့ကနေအသံပြုလိုက်.. . ငါနောက်ကနေဝင်ပြီး.. . စိုင်းလုကိုကယ်ထုတ်မယ်”

“အင်း”

လူးလူးနှင့် နှစ်ယောက်သား တာဝန်ခွဲပြီးသည်နှင့်.. .

နေဒေါင်း အနောက်ဘက်ဆီကိုလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. .”

“ဖျောက်.. .”

လူးလူး အရှေ့ဘက်ကနေ အသံပြုလိုက်တာကြောင့် အစောင့်နှစ်ကောင် အသံကြားရာဆီသို့ထပြီးအသွားတွင်.. . စိုင်းလုဘေးနားတွင် အရက်မူးပြီး ငိုက်နေသောကောင်ကို နေဒေါင်းရှင်းလိုက်ရသည်။

“ဒုတ်.. .”

“အိ.. .”

ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့်ဆောင့်ချလိုက်တာကြောင့် မီးပုံဘေးတွင် မှောက်သွားသည်။

“ဒေါင်း.. .”

“စိုင်းလု”

စိုင်းလုကို ကြိုးများဖြေပေးလိုက်ပြီး၊ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လူးလူးလည်း အသံပြုပြီးခြေရာဖျောက်ကာ နေဒေါင်းတို့ ဆီကိုရောက်လာတော့သည်။

“ဟာ”

“ဒိုင်း”

ပြန်ရောက်လာသော အစောင့်နှစ်ကောင်သည်.. . စိုင်းလုကို မတွေ့သောကြောင့် သေနတ်ကိုမိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဖောက်လိုက်သည်။

“လစ်မယ်.. .”

“အင်း.. .”

ကျောက်နက်ဂူရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် နေဒေါင်းတို့ အဖွဲ့တွေနေရာယူလိုက်ကြပြီး.. . ဗိုလ်နက်တို့အဖွဲ့ကို အနီးကပ် တိုက်ရန်ပြင်ထားလိုက်ကြတော့သည်။ ကျောက်နက်ဂူထဲမှ.. . ဗိုလ်နက်တို့အဖွဲ့တွေ ထွက်လာသည်နှင့်.. .

“ပစ်.. .”

“ဒိုင်း.. . ဒိုင်း.. . ဒိုင်း”

သေနတ်သံများတောထဲတွင် ဟိန်းထွက်သွားပြီး.. . ဗိုလ်နက်တို့သူပုန်များ အတုံးအရုံးထိမှန်ကုန်လေသည်။

“ဒိုင်း.. . ဒိုင်း.. . ဒိုင်း”

နေဒေါင်းတို့က စိတ်ကြိုက်ပစ်နေရတာကြောင့် ဗိုလ်နက်တို့အားလုံး အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်းသိပြီး.. . ဆုတ်ရန်ပြင်ပေမယ့်.. .

“ဒိုင်း”

“အား”

နေဒေါင်း၏ ကျည်တစ်တောင့်သည် ခေါင်းဆောင်.. . ဗိုလ်နက်ကျောပြင်ကိုထိပြီး၊ လဲကျသွားလေသည်။ ဗိုလ်နက်၏ အပည့်တချို့ကကော့ နောက်ကိုပင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ.. . သုတ်ခြေတင်လေသည်။

တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ.. .

“ဒေါင်း.. . ဟိုကောင်မတွေသေးဘူး”
စိုင်းလူ.. . စပ်ခွန်ဆပ်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြေးတဲ့အထဲပါသွားလား.. .”

“မပါသွားဘူး ဒေါင်း”

“ဒါဆို.. . ဒီကောင်ကျောက်ဂူထဲမှာရှိမယ်”

“အေး”

နေဒေါင်းနှင့် စိုင်းလူ ကျောက်ဂူထဲသို့ဝင်မည်အပြု.. .

“ဒိုင်း”

“ကဲကွာ.. .”

“ဒိုင်း.. . ဒိုင်း.. .”

ကျောက်ဂူထဲမှ လှမ်းပစ်နေသော.. . စပ်ခွန်ဆပ်ကို
နေဒေါင်းနှင့် စိုင်းလူပြိုင်တူပစ်ချလိုက်တော့သည်။

“အို.. .”

ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ထွက်လာသော.. . စပ်ခွန်ဆပ်တစ်
ယောက် သွေးများမြင်မကောင်းအောင် ကျနေလေသည်။

“ကဲ.. .”

“ဒိုင်း.. .”

စိုင်းလူ၏သေနတ်ပြောင်းဝမှ ယမ်းငွေ့များထွက်ပေါ်
လာပြီး၊ စပ်ခွန်ဆပ်တစ်ယောက် ခွေလဲကျသွားတော့လေ သည်။

ပစ်မှတ်ဆုံစည်းရာ...

နန္ဒခေါင် မြိုင်စံအိမ်တော်အနီးသို့ သစ်ခုတ်သမား
ယောင်ဆောင်ကာ.. . ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်.. .”

အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့်
တင်မရာကိုထုတ်ပြီး.. . ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ နန္ဒခေါင်
ရိုက်ယူလိုက်သော မြင်ကွင်းမှာ ကလေးသူငယ်များကို မတရား
ရိုက်နှက်ခိုင်းစေနေသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ချပ်.. .”

“ချပ်.. .”

နန္ဒခေါင် ဓာတ်ပုံကိုစိတ်တိုင်းကျရိုက်ယူလိုက်သလို.. .
ဒီဒီယိုကင်မရာဖြင့် ဆွဲရိုက်ယူလိုက်ပြန်သည်။ မြိုင်စံအိမ်တော်
ဦးရဲ့ မျက်နှာပုံးကိုခွာချနိုင်ရေးအတွက် နန္ဒခေါင်ကြိုးစားနေ

ခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးသူငယ်များကို မိုးကာပိတ်ဖုံးထားသော ကားပေါ်သို့ ကြိုးများချည်နှောင်ပြီးတင်နေသော မြင်ကွင်းကိုလည်း အမိအရ. . ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ရသလို ဝီဒီယိုကင်မရာဖြင့်. . သက်သေရိုက်ယူလိုက်ပြီး၊ သစ်ခြောက်များကိုထမ်းကာ ပြန်ပြီး ထွက်လာစဉ်. . .

“ဟေ့ကောင်ရပ်စမ်း”

အဝေးဆီမှ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူ(၅)ယောက်သည် မိမိထံလာနေသဖြင့် နန္ဒခေါင်ပြေးမလွတ်မှန်းသိလိုက်ပြီး. . ကင်မရာထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုသစ်ပင်ခေါင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“မင်းက. . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထင်းလာခွေတာပါ”

“ဘာကွ. . ဒီနေရာမှာ ထင်းခွေလို့မရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်တကယ်မသိလို့ပါ”

“မျိုးကြီး. . .”

“ဘာလဲ မဲကျော်”

“ဒီကောင်ကိုကြည့်ရတာ မသက်ဘူး. . ရှာကြည့်စမ်းကွာ”

“ဟေ့ကောင်. . ရှေ့နားလာစမ်း”

နန္ဒခေါင်. . ရှေ့သို့တိုးပေးလိုက်ပြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရှာသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ. . .

“ပြန်လွှတ်လိုက်ရင်ကောင်းမလား. . .”

“အေး. . ကောင်းတယ် အလုပ်ရှုပ်လို့”

“ဟေ့ကောင်. . နောက်တစ်ခါ ဒီနယ်ထဲကိုလုံးဝမလာနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင် သူတို့နားမှထွက်မည်အပြု. . .

“ခဏနေဦး. . .”

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်အသံကြောင့် နန္ဒခေါင်ရပ်နေလိုက်သည်။

“ဟာ. . ဆရာကျားနက်”

“မင်းတို့ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“ဒီကောင် ဘာလဲ. . မင်းတို့သိလား”

“ထင်းလာခုတ်တဲ့ကောင်လို့ ပြောတာပဲ”

“တယ်. . ငါလုပ်လိုက်ရင်တော့သေတော့မယ်၊ဒီကောင်ရဲဘက်ကအရာရှိကွ. . ဒုရဲအုပ်နန္ဒခေါင်ဆိုတာ ဒီကောင်ပဲ”

“ဟင်. . .”

“ဟာ. . .”

နန္ဒခေါင် ပြင်းလို့မရနိုင်မှန်း သိလိုက်တာကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်... ငါ ဒုရဲအုပ်နန္ဒခေါင်ပဲ”

“ဒီကောင်ကို ခေါ်ခဲ”

နန္ဒခေါင်ကို သေနတ်နှင့်ဝိုင်းချိန်ပြီး ခေါ်ခဲ့တော့သည်။

နန္ဒခေါင်... မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ဒုတိယအခေါက်ပြန်ရောက်ပြန်ပြီ... ပထမတစ်ခေါက် ရောက်စဉ်ကလည်း အကျဉ်းသမားဘဝနှင့် ဒုရောက်ချိန်ကလည်း အကျဉ်းသားဘဝနှင့် ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ...

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး”

“ကျားနက်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီမှာ... ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာတယ်”

“ဟေ့...”

မြိုင်စံအိမ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးခွန်မောပင်ဖြစ်သည်။ ဦးခွန်မောက မြို့မှကလေးသူငယ်များကို သယ်ဆောင်ရေးတာဝန်ကိုယူထားသူဖြစ်သည်။ နန္ဒခေါင်၊ နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာတွေ့လို့ ခေါ်လာတာလဲ...”

“စံအိမ်တော် အနီးကတောထဲမှာ တွေ့လို့ခေါ်ခဲ့တာ”

“မင်း... ဘာလို့လုပ်တာလဲ... ရဲစုံထောက်”

“မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ မသမာမှုတွေကိုဖော်ထုတ်ဖို့ လာခဲ့တာ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ... မြိုင်စံအိမ်ကြီးက မကောင်းတာ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

နန္ဒခေါင်... ရယ်မောသံကြောင့် ဦးခွန်မော အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မြိုင်စံအိမ်ကြီးဟာ ကလေးသူငယ်တွေကိုရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းပြီးတစ်ဖက်နိုင်ငံကိုရောင်းစားနေတာလေ”

“မင်း... မင်း”

“ခင်ဗျား... ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးကွယ်ထားထား အမှန်အရာကိုတော့ ဘယ်တော့မှကြာကြာဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး”

“တောက်... ဒီကောင် ရှင်းပစ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ချောက်”

လူဆိုးတစ်ယောက်က သေနတ်မောင်းတင်ပြီး ပစ်မည်အပြု...

“မင်းတို့ငါ့ကို သတ်လိုက်တာနဲ့ပြီးသွားမယ်ထင်လား... သတ်ကြည့်လိုက်လေကွာ”

နန္ဒခေါင်စကားကြောင့် ဦးခွန်မော စဉ်းစားသွားသည်။

“ခဏနေဦး... ဒီကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကိုအသိပေးပြီးမှ ဖြတ်ချက်ချမယ်... ခုလောလောဆယ် ချုပ်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နန္ဒခေါင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

နန္ဒခေါင်. . အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနှင့် လိုက်ခဲ့ရင်း..

“ခွန်မော. . .”

“ဗျာ. . . ဂိုဏ်းချုပ်”

“ဖြန်း. . .”

“အ. . .”

“ကျားနက်”

“ဗျာ. . . ဂိုဏ်းချုပ်”

“ပြောင်း. . .”

“အင့်. . .”

“ခွပ်. . . ခွပ်. . . ခွပ်. . .”

လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော အကောင်သုံးကောင် အပါအဝင် ဦးခွန်မော၊ ကျားနက်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ဦးမာန်ခက်ထန် ပါးရိုက်ထိုးနှက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လူတွေရဲ့ အပြုအမူကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်”

“မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်. . . အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

ဦးမာန်ခက်ထန်မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နန္ဒခေါင် သွေးပွက်ပွက်ဆူနေလေပြီ. . .

“ကျားနက်”

“ဂိုဏ်းချုပ်. . .”

“ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ခုခုစဉ်း. . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ မောင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြရအောင်”

နန္ဒခေါင် သူတို့လက်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် အခြေအနေကို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးမာန်ခက်ထန် သူ့ကိုစကားချက်ချင်းမဆိုသေးဘဲ. . . တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

“ဦးမာန်ခက်ထန် ဘာပြောချင်လဲပြောပါ”

“ပြောရမယ့်စကားကတော့. . . မောင်ရင်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်စကားပါ”

“ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦး. . .”

“မြိုင်စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး. . . မောင်ရင် သိထားတာတွေဟာ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲ. . . သိနေလို့တော့အပိုပဲလေ. . .”

ဦးမာန်ခက်ထန်စကားကို နန္ဒခေါင်ပြုံးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ဘက်က ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားတွေ နေမယ်ဆိုတာလည်း အန်ကယ်ယုံပါတယ်. . . မောင်ရင်

အကြောင်းကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်.. ဒီတော့
မောင်ရင်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအကြံပြုချင်တာကတော့
မောင်ရင်.. မြိုင်စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေ့ပျောက်ပေးဖို့
ပါ.. ဒီကိစ္စအတွက်.. မောင်ရင် မနစ်နာစေရပါဘူး.. ငွေ
သိန်း(၁၀၀)ပေးမယ်.. ဘယ်လိုလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်.. ဦးမာန်ခက်ထန်၊ ကျွန်တော့်ဘက်
က မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ မတရားယုတ်မာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်
ရမှာပဲ”

“မောင်ရင်.. ခေါင်းမာလို့ သိပ်ပြီးမထူးခြားဘူးနော်
မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဟာ အဝင်လမ်းပဲရှိတာ အထွက်လမ်းမရှိ
ဘူး.. .”

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ဦးမာန်ခက်ထန် ခင်ဗျားရဲ့
ဒီစကားက လုံးလုံးမှားနေပြီ”

“ဘာလို့.. .”

“ကျုပ်ဟာ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲက လွတ်မြောက်ခဲ့
တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာ.. . .”

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)နှစ်ကျော်လောက်တုန်းက.. . ကလေး
ဘဝနဲ့ အဖမ်းခံရဘူးတယ်လေ.. . ဒီတုန်းက လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံ
လူဗျ.. . ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရက်စက်မှုယုတ်မာမှုတွေကို ဥပဒေဘောင်
အတွင်းက ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ခုတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာတာပဲ”

“မင်းအတွက် အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စတွေပါ”

“ကျုပ်အတွက် အကျိုးမရှိဘူး.. . ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
ခင်ဗျားစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘေးဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကလေးတွေအ
တွက်.. . ကျုပ်အသက်အသေခံပြီး ဖော်ထုတ်သွားမယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျား ယုံကြည်ထားပါ”

“မင်း.. . ခေါင်းမာနေရင်တော့.. . ကျားနက်”

“ဂိုဏ်းချုပ်”

“ဒီကောင်ကို မြေအောက်အချုပ်မှာသွားပြီးထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာမှ လက်ဖျားနဲ့မထိနဲ့နော်”

နန္ဒခေါင်ကို ကျားနက်ခေါ်ဆောင်သွားစဉ်.. .

“မောင်ရင်.. . စဉ်းစားပါဦးဟုတ်လား”

“ကျုပ်စကား.. . ကုန်နေပြီ”

“အင်းလေ.. . စဉ်းစားဖို့ ကျုပ်အချိန်ထပ်ပြီးပေးလိုက်
ပါတယ်”

နန္ဒခေါင် စကားတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျားနက်
ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့သည်။ နန္ဒခေါင်ကို.. .
မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှ ဖမ်းဆီးမှုကိုတပ်ည့်ဖြစ်သူ သိန်းဆွေတစ်
ယောက် ခုလောက်ဆို သိလောက်ပြီဖြစ်သည်။

နန္ဒခေါင်ကို ကျားနက်တို့ဖမ်းဆီးချိန်တွင် သိန်းဆွေ၊

၁၇၄

ရွှေဘဝင်

နန္ဒခေါင်နှင့် မဝေးသောနေရာတွင်ရှိနေလေသည်။ နန္ဒခေါင်
ဓာတ်ပုံကင်မရာဖွက်ခဲ့သော နေရာကို . . သိန်းဆွေမြင်ခဲ့မှာ
သေချာလေသည်။ ဒါကြောင့် . . .

ဦးမာန်ခက်ထန်တို့လက်ချက်ဖြင့် နန္ဒခေါင်သေခဲ့ရင်
တောင် . . ဦးမာန်ခက်ထန်တို့ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပေ . . .

နန္ဒခေါင် တာဝန်ကျေလေပြီဟု သတ်မှတ်ကာ ပြုံးမိ
လိုက်သည် . . . ။

အခန်း ၁၃

နေဒေါင်း၊ လူးလူး၊ စိုင်းလုတို့ဦးဆောင်ပြီး . . လူငယ်
(၁၀)ဦးနှင့် မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ
(၃)ရက်မြောက်လေပြီ . . .

“ဒေါင်း”

“မင်း ဘာပြောချင်လဲ စိုင်းလု”

“ငါတို့အင်အားနဲ့ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို တိုက်ခိုက်
နိုင်ပါ့မလား”

“တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အင်အားကအရမ်းကွာနေ
တယ် စိုင်းလု”

“ဒီတော့ . . .”

“အဓိကက မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာရှိနေတဲ့ ကလေး
တွေကို ကယ်နိုင်ဖို့ကအရေးကြီးတာ စိုင်းလု”

“ဒေါင်း”

သတ္တဗုဒ္ဓစာပေ

“မင်းတို့ကလေးတွေ လွတ်မြောက်တာနဲ့သက်ဆိုင်ရာ ဆီကိုသာ အပ်နှံပါ.. ငါနဲ့လူးလူးကတော့ မြိုင်စံအိမ် ခေါင်ဆောင်တွေကို သတ်ပြီးမှ... အဆုံးသတ်မယ်”

“ငါဘက်က စိတ်ချပါကွာ”

“ဒါဆို ရှေ့မှာခဏနားပြီးရင် ခရီးဆက်ကြရအောင်”

“အေး... ”

တောထဲတွင် ညနေစောင်းသည်နှင့် အမှောင်ထုက စိုးမိုးနေတာကြောင့် ခရီးမဆက်ဘဲ.. အနားယူပြီးမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရသည်။ အားလုံးစားသောက်စရာများကို စီစဉ်ကြပြီး စခန်းချလိုက်ကြသည်။

“ဒေါင်း”

“လူးလူး”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ.. မြိုင်စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ လက်စားချေရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ အရမ်းကိုကျေနပ်နေတယ်”

“ငါလည်း.. နင့်လိုပါပဲ လူးလူးရယ်”

“ခုနေချိန်မှာ သားငယ်တစ်ယောက်ရှိနေခဲ့ရင်.. သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ ငါတို့သုံးယောက်ဆိုပြီး.. ဒီမြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို လက်စားချေချင်နေတာဟ”

“သားငယ်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီရောက်ပြီး.. ဘာဖြစ်နေသလဲမှမသိတာဘဲဟာ.. သူလည်းငါတို့လို ဒီမြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို မုန်းတီးနေမှာပါ”

“ဒေါင်း.. ”

“ပြောလေ”

“နင်.. ငါ့ကိုတကယ်ချစ်လား”

“ဘာလို့ ဒီစကားကိုမေးနေရတာလဲ”

“မေးရမှာပေါ့ဟ.. ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မနက်ဖြန်က သေမလား ရှင်မလားဆိုတာ မသိရသေးဘူး.. ဒါကြောင့် မေးထားရတာ.. ”

“လူးလူးရယ်.. နင့်ကိုငါသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ငါလည်း.. နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် ဒေါင်းရယ်”

နှစ်ယောက်သားရဲ့စကားသံလေးများက အက်ကွဲနေဆဲပင်..

“ဒေါင်းရယ်.. မြိုင်စံအိမ်ကြီးကိစ္စပြီးသွားရင် အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ရအောင်နော်”

“ဒေါင်းလည်း စိတ်ကူးထားပါတယ် လူးလူး.. ဘဝအမောတွေနဲ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို.. ငြိမ်သက်စွာနားချင်လှပါပြီ”

ကောင်းကင်ယံတွင် လရိပ်အပိုင်းအစက လင်းလက်နေဆဲပေါ့ လူးလူး.. ဒေါင်းရင်ခွင်တွင်မှီလျက် အနာဂတ်စိတ်ကူးတွေကို ယဉ်နေမိတော့သည်။ အကျည်းတန်လှသော နှစ်ယောက်၏ဘဝလေးကို လှပအောင်မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားပြီး တည်ဆောက်လိုသောဆန္ဒလေးတွေကတော့.. ကိုယ်စီရင်မှာ

ပြည့်နှက်နေဆဲပေ . . သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို အဆိုးကံကြမ္မာ
လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပို့ခဲ့သောမြိုင်စံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး . .
မကျေနပ်နိုင်သောရန်ကြွေးကိုကျေအောင်ဆပ်ပြီးမှ နှစ်ယောက်
ဘဝတွင်ဘာမှ . . အစွန်းအထင်းမရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ဒေါင်း . . .”

“လူးလူး”

“လူ့ဘဝကြီးက အံ့ဩစရာတွေပြည့်နှက်နေတယ်နော်”

“ဘာလို့လဲ . . . လူးလူး”

“ဒေါင်းနဲ့ လူးလူးဆုံစည်းခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေရယ် . . ကွဲ
ကွာရတဲ့ အဖြစ်တွေရယ် . . ခုပြန်ပြီးဆုံရတဲ့အဖြစ်တွေက
တကယ် အံ့ဩဖို့ကောင်းလို့ပါ”

“ဒါက စစ်မှန်သောသံယောဇဉ်ကြောင့် ပြန်လည်ဆုံ
စည်းရတာပါလေ . . ကဲ . . လူးလူး မေးလိုက်ဦး၊ မနက်အစော
ကြီးခရီးနှင်ရမှာ”

“အင်း . . .”

လူးလူး မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး . . ဒေါင်းရင်ခွင်တွင်
အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။

နံနက်ခင်း၏ အလင်းအချက်ထွက်လာသည်နှင့် . . .
နေဒေါင်းတို့အဖွဲ့တွေ မြိုင်စံအိမ်တော်ဆီသို့ ခရီးစတင်ပြီးထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

“ဒေါင်း . . .”

“ဘာလဲ . . စိုင်းလု”

“ငါမသိလို့ မေးပါစေဦး”

“မင်းက . . ဘာကိုမေးချင်တာလဲ”

“မြိုင်စံအိမ်ကြီးက ဒီလောက်မကောင်းမှုတွေလုပ်နေ
တာကို သက်ဆိုင်ရာကမသိဘူးလား”

“သိတော့ သိနေပြီကွ . . ဒါပေမယ့် သက်သေခိုင်ခိုင်
လုံလုံမတွေ့သေးလို့နေမှာ . . ပြီးတော့ မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဟာ
ဟန်ပြကောင်းတယ်လေ၊ ကလေးသူငယ်တွေကို ကျွေးမွေးပြုစု
စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ဂေဟာပုံစံ လုပ်ထားတာ . . ဒါကြောင့်
သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဖို့ခက်နေတယ်”

“အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးတွေကို ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးချနေတဲ့မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ပြာကျသွားအောင်လုပ်ချင်တယ်”

“မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ဒဏ်တွေကို မင်းတို့က သတင်းစကားနဲ့ခံစားခဲ့ကြရတာ.. ငါနဲ့လူးလူးက ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ရတာဆိုတော့ ငါတို့ရင်ထဲမှာဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ငါ.. သဘောပေါက်သလို.. မင်းတို့နဲ့ထပ်တူခံစားရပါတယ်ကွာ”

“မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရော.. တွေ့ပြီလား”

“ခုထိတော့ သေလားရှင်လား မသိသေးပါဘူး.. ဟင်း

သားငယ်အကြောင်းတွေးရင်း.. ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားလေသည်။

မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ နယ်နိမိတ်ကိုစတင်ပြီးရောက်နဲ့ နေလေပြီ..

“စိုင်းလု”

“ပြော.. ဒေါင်း”

“မင်းနဲ့ လူငယ်အဖွဲ့ ဒီကနေ.. အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်၊ ငါနဲ့လူးလူး အထဲကိုရောက်အောင်ဝင်မယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရတယ်.. စိုင်းလု၊ ငါတို့အထွက်ကိုသာစောင့်ပြီး

မင်းဆက်လုပ်”

“အေး”

“လူးလူး.. သွားကြရအောင်”

စိုင်းလုတို့အဖွဲ့ကို အပြင်တွင်ထားခဲ့ပြီး၊ ဒေါင်းနှင့်လူးလူး မြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ ခြံကြီးထဲတွင် မနက်ခင်း၏ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ကလေးသူငယ်များ၏ အော်ဟစ်သံ၊ ရိုက်နှက်သံတို့ကြောင့် နေဒေါင်းတို့သွေးများကို ဆူပွက်အောင်ပြုလုပ်သလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ မြိုင်စံအိမ်ကြီးထဲကို လွယ်လွယ်နှင့်ဝင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူနိုင်တာကြောင့် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေရသည်။

အချိန်က မြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ကလေးသူငယ်များကို အိပ်တန်းပြန်ပြီးဝင်ခိုင်းနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကလေးသူငယ်များမှာ တစ်နေကုန်မဝရေစာစားပြီး လုပ်ကိုင်ကြရတာကြောင့် နွမ်းနယ်နေလေပြီ..

ဒီကြားထဲ ရက်စက်မှုတွေနဲ့ကြုံနေရတာကြောင့် စိတ်မကောင်းစရာမြင်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်..”

“ဟင်”

နောက်ဘက်မှအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်

ရသည်။

“မလွှပ်နဲ့နော်”

နေဒေါင်းတို့ အနားရောက်သည်နှင့်...

“ဖြောင်း...”

“အင့်”

သေနတ်သမားကို လူးလူးအနီးကပ်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

“ခိုင်း...”

“ဟာ...”

သေနတ်သမားလက်မှ သေနတ်ကျည်ဆံထွက်သွား
သဖြင့်... ကျန်တဲ့လက်နက်ကိုင်ကောင်များ ရောက်ရှိလာတော့
သည်။ နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးကို... ဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။ အခြေ
အနေမှာ လှုပ်ရှားလို့မရတော့ပေ... နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး
မြိုင်စံအိတ်တော်ကြီးရဲ့ လက်တွင်းသို့ကျရောက်ခဲ့ပြန်ပြီလေ...။

ဘဝန်း ◀ ၁၄ ▶

“ရှိုင်း...”

မြေအောက်အချုပ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး... နေဒေါင်းတို့နှစ်
ယောက်ကို အထဲသို့သွင်းလိုက်လေသည်။

“ရှိုင်း...”

အချုပ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။
နေဒေါင်း အချုပ်ခန်းထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူကို နေဒေါင်းမြင်ဘူးနေသလိုရှိနေသည်။
လူးလူးနှင့် နေဒေါင်း... ထိုလူကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်
လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုနေဒေါင်း”

“ဟင်”

နေဒေါင်းအမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့်...
အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကိုသိလို့လား”

“သိလို့ခေါ်တာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား.. ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ.. ခင်ဗျားသိပ်သိချင်နေလား”

“ကျုပ်ဟာ.. ရဲအရာရှိတစ်ဦးပါ”

“ဟင်..”

“ဟယ်.. ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖမ်းခံနေရတာလဲ”

“မြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း.. အဖမ်းခံခဲ့ရတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကရော”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး.. လက်စားချေဖို့ရောက်လာကြရင်းနဲ့ အဖမ်းခံခဲ့ရတာပါ”

“ကိုနေဒေါင်းက.. မြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“အင်း.. ခုချိန်မှာတော့ ခင်ဗျားကို ဘာမှမငြင်းချင်ပါဘူး.. ကျုပ်သတ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်မလည်း သတ်ခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က...”

“ချစ်သူတွေ”

“ဪ.. ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လူတစ်ယောက်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“သားငယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်”

“ဟင်...”

ထိုလူစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“သားငယ် ဘယ်မှာလဲဟင်...”

“သူ.. အသက်ရှင်ရက် ရှိသေးလား”

“သားငယ် အသက်ရှင်ရက်ရှိနေပါတယ်.. သူဘယ်မှာမှ မရောက်ပါဘူး။ မင်းတို့ရှေ့မှာ ရှိနေတာပါ”

“ဘာ...”

“ဟယ်.. မင်း.. မင်း.. သားငယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါင်း.. ငါသားငယ်ပဲ။ မင်းတို့နဲ့လမ်းခွဲပြီး.. ငါ့ကိုလူတစ်ယောက်က မွေးစားခဲ့ပြီး၊ ခုလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာ.. ငါလည်း မင်းတို့သတင်းတွေကို ခံစမ်းခဲ့ပါတယ်.. သတင်းအစအနတောင် မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြိုင်စံအိမ်ကလူတွေ အသတ်ခံရတာကို သိခဲ့ရပြီးမှ.. မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အသက်ရှင်ရက်နဲ့ရှိနေတာကို သိခဲ့ရတာပါ”

“သားငယ်”

“ဒေါင်း”

“လူးလူး”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပြန်ဆုံကြလေပြီ.. ဒါပေမယ့် ဆုံစည်းခြင်းကတော့ မကောင်းခဲ့ပေ။

“ငါတို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်ကဆုံခဲ့သလိုမျိုး မြိုင်စံအိမ်ကြီး
ရဲ့အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြီးဆုံနေရတယ်ကွာ. . .”

“သားငယ်. . .”

“လူးလူး”

“ငါ ဒီအတိုင်းတော့ ဒီကောင်တွေလက်ထဲမှာ အသေ
မခံနိုင်ဘူး. . . တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ပြီးမှ အသေခံနိုင်မယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်မလောပါနဲ့. . . မြိုင်စံအိမ်ကြီးဟာ
သူတို့ဇာတ်သိမ်းကို မကြာခင်ရောက်လာပါတော့မယ်”

“သားငယ်. . . မင်းနဲ့ငါတို့က အဖြူနဲ့အမဲတွေဖြစ်နေပြီ
ကွာ. . .”

“ဒေါင်း. . . သူငယ်ချင်း”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ကျေနပ်တယ်. . . ဒီမြိုင်စံအိမ်ကြီးက
ကလေးသူငယ်တွေကို လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင်
ငါတို့ဘဝတွေ. . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကျေနပ်တယ်ကွာ”

“မင်းတို့ဆန္ဒတွေ ပြည့်စေရမှာပါ။ ကဲ. . . ငါတို့ဒီကထွက်
ဖို့အတွက် ကြံစည်ရမှာပဲကွာ”

“ဒီအတွက်. . . ငါ့တာဝန်ထား”

“လူးလူး. . . နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နင်တို့စောင့်ကြည့်နေပါ. . .”

လူးလူး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ ထသွားပြီး. . . အပြင်
တွင်စောင့်နေသော အစောင့်ကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေး. . . ဘာလဲ”

အစောင့်မှာ အရက်အရှိန်ကြောင့် ယစ်မူးနေသော. . .

မျက်လုံးများကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ကျွန်မ ရေသိပ်ဆာလို့ ရေသောက်ချင်တယ်”

လူးလူး. . . ရင်သားအပေါ်ပိုင်းကို မပေါ်တပေါ်ပြလိုက်
သောကြောင့်. . . အစောင့်လူကြီး ငမ်းကြောထသွားသည်။

“ရေသောက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းလား. . .”

“ဗိုက်လည်းဆာနေတယ်. . .”

“မင်းကိုတော့ ကျွေးချင်တယ်. . . ဟိုနှစ်ကောင်ကိုတော့
စေတနာမရှိဘူး”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ စားမှာပါ”

“ကောင်းပြီ. . . ဒါဆို အချုပ်ထဲမှာမစားနဲ့ အပြင်မှာ
ထွက်ပြီးစား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်. . .”

“ကျေးဇူးစကားကို ပါးစပ်နဲ့မပြောနဲ့လေ. . .”

“ကိုကြီးက ဘာပြောစေချင်တာလဲ. . .”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . မင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

“ဪ. . . ကိုကြီးက ဒီသဘောလား ရပါတယ်ရှင်”

ရမ္မက်ထနေသော လူကြီး. . . သူ့ဘေးအန္တရာယ်ကိုပင်
သတိမရနိုင်တော့ဘဲ. . . အချုပ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး လူးလူးကိုအပြင်
သို့ခေါ်လေသည်။ လူးလူး အပြင်ရောက်သည်နှင့်. . .

“ဒုတ်. . .”

“အင်း. . .”

ထိုအစောင့်အနီးသို့ကပ်သွားပြီး၊ ဇက်ပိုးကိုရိုက်ချလိုက်

ရာ. . .

“မင်း. . .”

“ဖြောင်း”

ဘေးတွင်ထောင်ထားသောတုတ်ဖြင့် ခေါင်းကိုရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒေါင်း. . သားငယ်”

“လူးလူး”

“ဂျိုင်း. . .”

အချုပ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့သည်။

မြေအောက်ခန်းမှ အပေါ်လမ်းကို ပြေးတက်ခဲ့ကြပြီး

နောက်. . .

“ဒေါင်း. . သတိရှိစေနော်”

“ငါ့အတွက်စိတ်ချ”

အပေါ်တွင်ပိတ်ထားသော မြေအောက်အတက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး၊ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့. . . ညဘက်ကိုရောက်ရှိနေလေပြီ. . .

“ဒို့သုံးယောက် ခွဲပြီးလှုပ်ရှားမယ်. . ဒေါင်း”

“မင်းပြောလေ. . သားငယ်”

“ငါ လက်နက်တိုက်ဘက်ကိုသွားမယ်၊ မင်းနဲ့ လူးလူးက ကလေးတွေဆီကို ရောက်အောင်သွားပြီး ကယ်ထုတ်ဖို့လုပ်”

“အေး. . .”

“ဒါဆို. . သွားကြမယ်”

သားငယ်နှင့် နေဒေါင်းတို့လူစုခွဲပြီး လှုပ်ရှားကြလေတော့သည်။

“လူးလူး. . .”

“ဒေါင်း. . .”

“ဟိုရှေ့က အစောင့်(၂)ကောင်ကိုအရင်ရှင်းရမယ်. . လူးလူးက ဒီကောင်တွေရှေ့ကနေ အယောင်ပြလိုက်၊ ငါနောက်ကနေဝင်ပြီးဆော်မယ်”

“အင်း. . .”

လူးလူး ခေါင်းညိတ်ပြီးထွက်သွားသည်နှင့် နေဒေါင်းအခြေအနေကိုစောင့်ပြီး ကြည့်နေလေတော့သည်။

“ဟာ. . .”

“ဟင်”

အစောင့်နှစ်ယောက်. . . ည၏လရောင်အောက်တွင် လူးလူးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် နတ်သမီးတစ်ပါးအမှတ်မထင်. . . ရောက်လာတယ်ထင်ပြီး၊ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“မင်း. . ဘယ်သူလဲ”

“မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့နတ်သမီးပေါ့”

“ဟေ... ”

“မိုးလေး.. ပွတာပဲဟေ့”

“OK...”

နှစ်ယောက်သား လူးလူးဆီကိုထပြီးအသွား...

“ကဲကွာ...”

“ဒုတ်...”

“အင့်”

“ဟာ...”

“ဖြောင်း”

“အ... ”

နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးနှစ်ယောက်လုံး လျင်မြန်စွာတိုက်
ခိုက်လိုက်တာကြောင့်.. အစောင့်နှစ်ယောက်လုံး မှောက်သွား
လေတော့သည်။

ကလေးများကိုထားသော အဆောင်ကြီးဆီကို ရောက်
သည်နှင့်...

“ဖြောင်း...”

“ဂျောင်း...”

အဆောင်တံခါးကို ရိုက်ဖွင့်လိုက်တာကြောင့် ကလေး
ငယ်အားလုံးနိုးလာကြတော့သည်။

“သားတို့သမီးတို့လာကြ...”

ကလေးငယ်များကို အိပ်နေရာမှထလာကြပြီး...

“သမီးတို့သားတို့ ဒီနေရာကပြေးကြရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နေဒေါင်း.. အပြင်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့...

“ဒေါင်.. ဒေါင်.. ဒေါင်...”

“ဟင်”

အချက်ပေး သံချောင်းခေါက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း...”

“လူးလူး.. သတိထား”

“ဒေါင်း”

“ကလေးတွေကို ထိကုန်မယ်ဝပ်ဒိုင်းထား”

နေဒေါင်းနှင့် လူးလူးတို့ကိုဝိုင်းပြီးပစ်ခတ်နေလေပြီ...

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

နေဒေါင်းတို့ ခုခံနေပေမယ့်အင်အားက မမျှဖြစ်နေ

တွင်...

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

“ဟင်...”

“စိုင်းလူ...”

“ဒေါင်း...”

စိုင်းလူတို့အဖွဲ့ရောက်ရှိလာပြီး.. စိုင်းလူတို့ပစ်အား

ကြောင့် သက်သာရာရသွားတော့သည်။

“စိုင်းလူ...”

“ဒေါင်း.. ပြော”

“ကလေးတွေကို အမြန်ဆုံးကယ်ထုတ်ဖို့လုပ်တော့”

“အေး.. .”

“ငါတို့ကာပြီးပစ်ပေးထားမယ်.. .”

“ကောင်းပြီ.. ဒေါင်း”

စိုင်းလူ.. ကလေးငယ်တွေကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ကယ်ထုတ်နေစဉ်.. .

“ဝုန်း.. .”

“ဟာ.. .”

ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး.. မီးတောက်မီးလျှံ ကြီးများထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ သားငယ်မှ လက်နက်တိုက် ဖောက်ခွဲလိုက်သဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုပေါက်ကွဲမှုကြီးကြောင့် မြိုင်စံအိမ်မှလူတွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားပြီး ခြေဦးတည့်ရာပြေးကုန်ကြတော့သည်။

“ဒေါင်း.. ဟိုမှာ ဦးမာန်ခက်ထန်ပြေးပြီ”

“ဟင်”

ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ပြေးရန်ပြင်နေသော.. ဦးမာန်ခက်ထန်ကိုတွေ့လိုက်ရတာကြောင့်.. နေဒေါင်းအပြေး ထွက်သွားပြီး ကားပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ.. .”

“ဒိုင်း.. .”

နေဒေါင်းကို အနီးကပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့်.. ဦးမာန်ခက်ထန်၏ ကျည်ဆံမှာ နေဒေါင်း၏လက်မောင်းကို ရှုပ်ထွေးသွားသည်နှင့်.. နေဒေါင်း ဦးမာန်ခက်ထန်ကိုခုန်ပြီး အုပ် လိုက်တော့သည်။

“ကျွှံ့.. .”

“ဝုန်း”

ကားမှာ ခြံဝင်းနံရံနှင့်တိုက်မိပြီးရပ်သွားသည်။ နေဒေါင်း ရော ဦးမာန်ခက်ထန်ပါ ကားအောက်သို့ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက် နေဒေါင်းခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ဦးမာန်ခက်ထန်၏ ရင်ဝဆီသို့ ထိုးစိုက်ရန်ပြင်လိုက်ချိန်တွင်.. .

“ဒေါင်း.. မလုပ်နဲ့”

“သားငယ်”

သားငယ်.. ဒေါင်းလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ဒေါင်း.. ဥပဒေအတိုင်း သူ့အပြစ်ကိုသူခံပါစေကွာ၊ ငါသူငယ်ချင်းဖြစ်မှုတွေ ဆက်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ချွင်.. .”

နေဒေါင်း လက်ထဲမှဓားမြှောင်ကို လွှတ်ချလိုက်လေ တော့သည်။

“ဒေါင်း.. .”

“လူးလူး”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်

ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး... သူငယ်ချင်းသားငယ်ထံသို့ လက်လှမ်းပြီး၊
ပေးလိုက်ကြသည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ...”

“သားငယ်... မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်
နဲ့ကွာ၊ ငါတို့ခွင့်လွှတ်တယ်... မြိုင်စံအိမ်ကြီးပေါ်မှာ တင်နေတဲ့
ရာဇဝင်ကြွေးကို ဆပ်ခွင့်ရလို့ ငါတို့တကယ်ပဲကျေနပ်ခဲ့ပါပြီကွာ”

“ဒေါင်း...”

“ပြောလေ... သားငယ်”

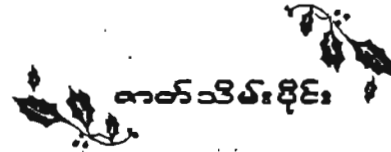
“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီးထွက်လာချိန်ကို ငါစောင့်နေ
မယ်ကွာ”

“စောင့်နေ သားငယ်... ငါတို့အပြစ်ဒဏ်တွေကိုခံပြီးရင်
ဒို့သူငယ်ချင်းပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို တည်
ဆောက်ကြမယ်လေ”

“စိတ်ချ... ဒေါင်း၊ ငါမင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုစောင့်နေ
မှာပါ”

“ချောက်...”

မြိုင်စံအိမ်ကြီးကတော့ အမှောင်လောကထုရဲ့နောက်
ဆုံးဇာတ်သိမ်းကို အကျည်းတန်စွာဖြင့်နိဂုံးချုပ်ခဲ့သလို ကလေး
သူငယ်များရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေသော မျက်နှာကလေးကို
နေဒေါင်းတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေမိတော့သည်။

ဇာတ်သိမ်းစဉ်း

ရွှေရဲ့တံခါးဝတွင်...

မိုး၏ခြေရာတွေကို တွေ့နေရသည်။

မိုး၏ ပြတင်းပေါက်တွင်...

ဆောင်း၏ ခြေရာတွေကို မြင်ခဲ့ရသည်မှာ... အကြိမ်
ကြိမ် အခါခါပင်ရှိခဲ့လေပြီ... အတိတ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်တွင်ပြီး
ဆုံးခဲ့သလို အနာဂတ်ဆီသို့ အတွေးသစ်တို့ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေ
လေပြီ...

ရာသီအိုတို့၏ သက္ကရာဇ်ဟောင်းများနှင့်အတူ...

ရက်...

လ...

နှစ်တို့သည်... ကြွေလွင့်ခဲ့သည်မှာ ခုနှစ်လီ၊ ခုနှစ်မိုး
ခွဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်း...”

တို့ဟာ ဘဝတူသူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား.. ရှေ့ဆက်ပြီး မင်း
တို့နှစ်ယောက်ဘဝကို သာယာလှပတဲ့ဘဝကလေးအဖြစ် တည်
ဆောက်တော့ကွာ... ”

“ဒီအတွက် စိတ်ချသားငယ်.. ငါတို့ဘဝလေးကိုအေး
ချမ်းတဲ့ဘဝကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်တော့မှာပါ”

“ကဲ.. သွားကြမယ်ဟေ့”
နေဒေါင်း သမီးလေးကိုပွေ့ချီလျက် ကားပေါ်သို့တက်
ခဲ့စဉ်..

“ဒေါင်း.. .”
“လူးလူး”
ချစ်ဇနီး မျက်နှာကလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်း
တွင် မျက်ရည်ဥတို့ ခိုတွဲနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်..
ထိုမျက်ရည်ဥတို့သည်.. .
ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းခဲ့သော နှင်းဆီရိုင်းတို့၏ မျက်ရည်
တွေသာဖြစ်စေတော့သည်။

ထောင်တံခါးကြီးပွင့်လာပြီးနောက်.. .
ပထမဆုံး ထွက်လာသူက နေဒေါင်း.. . ကောင်းကင်
ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး၊ အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါင်း.. .”
“ဖေဖေ”
“လူးလူး.. . သမီး”
နေဒေါင်းဆီသို့ ပြေးလာသောသမီးလေး နှင်းဆီကို.. .
နေဒေါင်းပွေ့ချီလိုက်ပြီး.. . ဇနီးသည်လူးလူး ပခုံးလေးကိုဖက်
လိုက်သည်။

လူးလူးက နေဒေါင်းထက်အရင် အပြစ်ဒဏ်မှလွတ်ခဲ့
သည်။ နိုင်ငံတော်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များကို သက်ညာစွာ
ဖြင့် ပြန်ပြီးလွတ်ပေးခဲ့တာကြောင့် လူးလူးအစောကြီးလွတ်ခဲ့ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါင်း.. .”
“သားငယ်”
“ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေတယ်နော်.. .”
“ကျေပါတယ်ကွာ.. .”
“ကဲ.. . မင်းဇနီးနဲ့ မင်းသမီးလေးကို မင်းလက်ထဲအပ်
လိုက်ပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားငယ်”
“ဒေါင်း.. . ကျေးဇူးစကားမပြောပါနဲ့ကွာ.. . မင်းတို့ငါ

